

Олександр Франчук

Філософія щастя

GGKEY:XR3SUA71KCP

Олександр Франчук

Філософія щастя

Після вирішення питання зовнішньої безпеки на передній план виходить вічне питання внутрішньої особистої і суспільної організації, фундаментальною основою якої, зрештою, особливо в умовах наступного етапу розвитку людства, який сьогодні через інформаційні технології блискавично опановує усі суспільні процеси, не може бути ніщо інше, окрім людського щастя.

© Олександр Франчук 2016

Передмова

Первинна основа, фундаментальна підстава — причина, через яку існування людського життя має сенс, це людське щастя. І для того, щоб наше життя було щасливим, потрібно розуміти, що це таке, людське щастя, і що воно не щось невлучно змінне, сьогодні щось одне, а завтра, в залежності від обставин, інше, а завжди, всюди і для всіх, незмінно одне і те ж саме.

За відсутність ясного усвідомлення цього предмету, згідно з уявленням про який кожна людина щодня, а подекуди щохвилини і щосекунди обирає, що, де, як і коли чинити, часто доводиться платити, на жаль, надто дорого — аж до пекельних мук вже тут, в цьому житті, не дожидаючи потойбічного. А прикладів нещасливості, через хибність розуміння щастя, повно.

Адже навіть в тому випадку, коли людина обдарована інстинктом щастя (природа такого обдарування і яким чином майбутні мами можуть на таке обдарування дитини впливати, розглядається далі), то все одно самого тільки інстинктивного вибору для людського щастя іще не досить.

...

В книзі обговорюється поняття щастя, від чого щастя залежить і де знаходяться ті чинники, які впливають на те, щаслива людина, чи ні.

І оскільки питання щастя цікавить людей здавна, то ми скористалися можливістю вести мову про нього, ґрунтуючись на найвищих досягненнях думки, від кількатисячолітньої давності до останнього часу. Використані також найновіші дослідження і факти.

Не намагаючись в передмові до невеликої книги про щастя і про його підстави розповідати про якісь її деталі, зауважимо, що для повноти розуміння поняття щастя в книзі серед іншого узагальнюється поняття спільноти, вводиться поняття трьох основних класів спілкування, а також уточнюються деякі інші поняття, наприклад поняття прогресу і кінця світової історії.

Хоч книга і орієнтована на освічених людей, зокрема на технічно освічених, однак вона не переобтяжена спеціальною термінологією і тому є підстави сподіватись, що вона буде цікавою та зрозумілою для кожного думаючого читача.

Січень 2016

Коханій дружині присвячую

Основні статті

Рецепт щастя

Вступ

Усі люди хочуть бути щасливими. Але порівнюючи між собою ті слова про розуміння щастя, які чути а чи не щодня від різних людей, як в ЗМІ, так і безпосередньо, добре видно, що з уявленням про цю найбільш важливу в людському житті річ існують значні проблеми, незважаючи на те, що одночасно ніхто не сумнівається в тому, що саме якраз щастя є для усіх і для кожного найвищою цінністю з усіх цінностей.

Тому спробуємо ясно сформулювати, ґрунтуючись на міркуваннях найбільш відомих мислителів людства, що ж це насправді таке, щастя, і як слід ставитись до інших людей, щоб самому бути щасливим. Можливо ясність в цьому питанні допоможе комусь стати щасливим — розуміння проблеми без сумніву сприяє її вирішенню.

Спершу, після формулювання визначення поняття щастя, нагадаємо про підстави для такого визначення, тобто про розуміння поняття щастя, досягнуте на сьогодні — беручи з джерел найголовніші висновки — і переконаємось у тому, що насправді вже дуже і дуже давно нема проблеми точно знати, що воно таке щастя і як слід поводитись щодо інших людей, щоб бути щасливим, тобто де воно знаходиться і за яких умов може бути досягнуте. Як було сказано: "[...] Годі нам бути щасливими. [...] Не можемо віднайти щастя. [...] Бо не бажаємо й бажати не хочемо. [...] Тому, що не знаємо, в чому воно полягає. [...] сенс у тому, щоб осмислити, в чому полягає щастя" [2].

Далі, також без зайвої деталізації (її можна побачити в наведених у списку використаних джерел текстах) розглянемо труднощі, які супроводжують кожного, хто хоче бути щасливим — тобто супроводжують кожного з нас

— і про також давно відомі шляхи подолання тих труднощів.

А вже тоді розглянемо очевидне і найцікавіше після цього питання: чому при такому високому і давно наявному рівні легко кожному доступного суспільного знання — як про саме щастя, так і про труднощі його досягнення та шляхи їх подолання — ті труднощі разом з неминучими їхніми наслідками аж ніяк ніде не зникають й нікуди не діваються, і з ними знов і знов зустрічаються, день за днем тисячі років, все нові і нові покоління бажаючих бути щасливими.

Визначення

Щастя — це суто людський, тобто притаманний тільки людині, такий стан [4] гармонії її духовності, якого людина може досягти тоді і тільки тоді, коли вона діє згідно, а не всупереч до людської доброчесності.

Таке підкреслене наголошення на суто людській природі людського щастя необхідне для того, щоб явно відрізнити його від інших, притаманних всьому живому, у тому числі й людині, фундаментальних видів спільного для всього живого щастя, а саме щастя рослинного, пов'язаного з споживанням та зростанням, та щастя тваринного, пов'язаного з емоціями, відчуттями та почуттями.

Детальніше про ці різні види щастя — в Арістотеля [1]. Докази ж того, що щастя рослинне, тваринне і людське, в своїй основі, не перекривають одне одного (не перетинаються між собою), а також щодо пріоритету для людини, коли вибору уникнути неможливо, людського щастя, можна знайти в Сковороди [2].

Більшість міркувань, на яких ґрунтується дане визначення поняття щастя, і що воно без дій бути не може, знаходяться в [1]. Усі ті міркування надзвичайно ретельно обґрунтовані та деталізовані, як щодо суттєвої відмінності поняття людського щастя від щастя тваринного і рослинного, так і щодо безліч його зв'язків з іншими речами, зокрема того, що частенько "навіть для однієї людини щастя — то одне, то інше: адже, захворівши, люди бачать щастя у здоров'ї, збіднівши — у багатстві, а знаючи за собою нещасття, захоплюються тими, хто розмірковує про щось-небудь велике і таке, що перевищує їхнє розуміння".

Тут слід зауважити, що хоч в основі своїй, в корені, щастя людське, тваринне та рослинне мають окремий вигляд, однак в кроні реального життя звичайно що перетинаються на кожному кроці.

Тому хоч в доповідях TED [3] про результати сучасних досліджень нам і доповідають, що відсоток тих, хто почувають себе щасливими [Dan Gilbert], наприклад серед людей рік, чи навіть три місяці після здавалося б величезного нещастя назавжди — катастрофічного, необоротного каліцтва, практично не відрізняється від такого відсотку серед людей цілком здорових, однак ті ж дослідження щоразу показують [Mihaly Csikszentmihalyi], що скажімо незалежність рівня щасливості від рівня матеріального добробуту є тільки тоді, коли рівень добробуту вищий від якогось мінімального порогового рівня. А коли люди бідніші того порогу, то це явно робить їх нещаснішими.

Це відбувається не тільки з тої причини, що рослинне притаманне усьому живому, а тваринне також людині, але й тому, що і родові, і господарські форми людського спілкування, носієм правил яких людина є [6], не просто не обходяться без духовних, тобто суто людських правил людського спілкування, а прямо підпорядковані їм. Іншими словами кажучи, якщо правдиві правила духовного людського спілкування (доброчесність) не є основою десь в будь-яких формах спілкування, то там відсутній і суто людський сенс діяльності, тобто сподівання бути щасливим.

Дане вище визначення людського щастя також згідне з словами Сковороди: "Шукаємо щастя по країнах, часах, статтях, а воно скрізь і завжди з нами: як риба у воді, так і ми в ньому, і воно біля нас шукає нас самих. Немає його ніде від того, що воно скрізь. Воно подібне до сонячного саява — відхилили лише душу свою" [2].

Дане на початку розділу визначення не тільки не суперечить щойно наведеним словам Сковороди, але й цілком відповідає всьому трактату [2], звідки ці слова взяті. Адже діяти згідно з людською доброчесністю кожен може всюди і завжди — оскільки людська доброчесність, разом із справжнім щастям, "не в знатній посаді, не в гожості тіла, не в гарній країні, не в славному часі, не у високих науках, не у щедрому багатстві" [2].

Що саме конкретно мав на увазі Сковорода, говорячи, що щастя: "живе у

внутрішньому мирі серця нашого, а мир у погодженні з Богом" [2], і що саме, в той же час, є доброчесністю, у тому числі в найпобутовішому розумінні цього слова — тобто яким же конкретно правилом слід керуватися в своїх діях, щоб бути щасливим, то це також відомо — геніальний винахід універсального правила правил людського спілкування, хоч і зроблений дві тисячі років тому, однак за усіма ознаками ще тільки починає свій шлях: "GAL 5:14 Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!" [5].

Труднощі

Найбільш лаконічно і точно про єдину причину відсутності щастя сказано в Сковороди: "Джерелом нещастя є наша безпорадність: воно нас полонить, видаючи гірке за солодке, а солодке за гірке" [2]

Про те ж саме можна почути і в наш час, наприклад: "справа не у відсутності духовності . Є інша небезпека: хибна духовність." [7]

Найдетальніше розглянув причину відсутності щастя Арістотель, починаючи з такого міркування: "[...] мудрість — це і наукове знання, і осягнення розумом речей, найбільш цінних за природою [...] мудрість створює щастя, тому що, будучи частиною доброчесності загалом, вона робить людину щасливою від володіння доброчесністю і від діяльного її вияву." [1] Це саме, дещо іншими словами, сказав Степан Бандера: "Правда — це дорога, якою людська душа прямує до Бога" [10] і Григорій Сковорода: "Премудрості сенс у тому, щоб осмислити, в чому полягає щастя, — ось праве крило, а доброчесність прагне до пошуку. Через це вона в еллінів та римлян мужністю і силою зветься — ось ліве крило"

Тут слід зауважити, що сьогодні є повна ясність у тому, що, на жаль, навіть і досить високі наукові й технічні знання насправді дуже далекі від справді людської мудрості, тобто від осягнення розумом речей, найбільш цінних за самою природою пошуку шляху щастя, а саме від пізнання правдивих людських якостей та взаємин.

Кожен, кому тільки не ліньки, легко може зауважити (і навести) безліч життєвих прикладів, у тому числі серед високо освічених людей, які

незаперечно доводять, що складність вирішення, на перший погляд здавалося б навіть і дуже простих морально-етичних задач, на порядок, чи навіть на порядки вища, аніж складність вирішення навіть і найважчих наукових та технічних проблем.

Прикладів такого фундаментального невігластва з боку чудово науково-технічно підкованих людей всюди повнісінько — а особливо в наших краях, де подібні люди деколи не просто ведуть непомірковане життя, причини якого розглядав Арістотель, а набагато гірше, свідомо приймають діяльну участь у системній, відверто злочинній діяльності.

Чужі накинута шляхи, у вигляді глибоких колій з крутими слизькими краями, хибно обрані такими людьми, завжди та неминуче вели, ведуть і будуть вести їх в одне і те ж саме сумне місце — в глибоку й остаточну, цілком завершену й dokonану нещасність.

Це ж цілком очевидно, чи не так, що коли душа вже в цьому житті кипить докипає в муках пекельного казана, наповненого злобою, заздрістю, ненавистю та брехнею, без чого свідомо участь у злочинній діяльності бути не може, то ніякі за це рослини 30 срібляників (чи 3 000 000 000 срібляників), плюс повне забезпечення навіть й усіх можливих видів тваринних задовольень, ніколи не дасть можливості ні говорити, ні навіть і думати про надію на жодну можливість в такому випадку людського щастя.

Що ж до причин непоміркового життя, повернімося до міркувань Арістотеля, то його "ведуть під впливом певних розмірковувань і думок" [1], адже усі чинять свої дії таким чином, щоб було краще, тобто щоб наблизитись до щастя. Навіть той, хто підписує угоду з дияволом, чинить так звичайно що не тому, що мріє про вічні муки, а тому, що хибно вважає, в даний момент часу, що це — найкращий вибір, який швидше за всі інші наблизить його до щастя.

Інше джерело непоміркового життя всупереч до людської доброчесності — це пристрасть: "треба дослідити питання про пристрасть: якщо вона буває по невіданню, то що це за невідання таке? Адже зрозуміло, що той, хто веде непомірковане життя, все ж не думає так жити, перш ніж виявився охоплений пристрастю [...] Вважається, однак, що деякі пристрасті бувають у нас від тіла і доброчесність вдачі значною мірою тісно пов'язана з пристрастями [...] хто живе по пристрасті, мабуть, і слухати не буде

умовиводів, які відвертають його від пристрасті, а якщо й буде, не зрозуміє; як же при такому складі можна переконати?" [1]

Арістотель також не забув нагадати нам про ті можливості, які суспільство може використовувати, щоб спонукати людей до доброчесності, тобто до того, щоб вони були щасливими: про виховання, про правильні закони, про отримання вірної настанови в доброчесності, про покарання й штрафи і навіть про вигання геть невинуватих та приборкування їх стражданням, немов худоби ярмом.

І от, через різні міркування на зразок:

"Одні думають, що чеснотливими бувають від природи, інші — що від звички, треті — що від навчання",

Арістотель приходить до висновку:

"ясно, що наявність природного від нас не залежить, але дається внаслідок деяких божественних причин по-справжньому удачливим",

а також що:

"Розмірковування ж і навчання, мабуть, впливають не на всіх, а треба, щоб душа слухача завдяки звичкам заздалегідь була підготовлена правильно насолоджуватися та ненавидіти, подібно до обробленої землі, готової зростити сім'я. [...] Отже, треба, щоб уже заздалегідь була в наявності вдача, яка б відповідала доброчесності, любила прекрасне і відкидала ганебне." [1]

Подолання труднощів

Отже якщо людині перед тим, як вона обирає робити те, чи інше, через хибні в її розумі, видається "гірке за солодке, а солодке за гірке", то в результаті вона починає жити всупереч доброчесності — тобто сама, по своїй волі обирає бути нещасною замість бути щасливою, і ця біда трапляється через хибні міркування та хибні пристрасті.

Але як у хибних міркувань, так і у хибних пристрастей джерело одне і те ж саме — хибні уявлення. Неточна, неадекватна, помилкова оцінка найбільш значущих для людини речей — речей, повторимо, найбільш цінних за

самою природою пошуку шляху щастя, а саме правдивих людських якостей та взаємин, ось єдине джерело нещасності. Відсутність у людини правдивого та негайного розуміння на кожному кроці її життя — відчуття — що є доброчесним, а що ні, тягне за собою неможливість для людини бути щасливою.

Але як у людини заздалегідь може взятись вдача, яка б відповідала доброчесності, любила прекрасне і відкидала ганебне? Звідки береться правдивість відчуття солодкого, коли воно справді солодке, і гіркого, коли воно справді гірке?

Хоч відповідь на це питання так само досить таки давно на щастя є, однак з її суспільним усвідомленням на жаль існують значно більші труднощі, аніж з досить таки широко відомою і зафіксованою в суспільній свідомості причетністю до людського щастя людської доброчесності.

“Сутністю людського буття є мова”, як висловився в [9] Мартін Гайдеггер, один із найбільш відомих філософів XX сторіччя, і “закони мови — це колії, по яких рухається духовна діяльність” — це ще більше як сто років до Гайдеггера сказав Вільгельм фон Гумбольдт [11].

І оскільки, як це обговорюється в [8], природа людського мислення має мовну основу, а “жива мова виконує для своїх носіїв також функцію постійно актуального сховища правил безпосереднього людського спілкування у вигляді довідника зв’язку понять — головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин” [6], то людське сприйняття, людське ставлення до тих чи інших речей, людське їх відчуття — перш за все виявів найважливіших, найбільш цінних за самою природою пошуку шляху щастя речей, тобто людських якостей та взаємин, дає саме якраз та мова, якою мислить людина.

А вже потім, після первинного відчуття, тобто після негайно визначеної мовою реакції, вступають в дію, особливо при наявності їх суперечності до первинного відчуття, інші речі, такі як виховання, правильні закони, вірні настанови в доброчесності, покарання, штрафи, і так далі — аж до “вигання геть невинуватих та приборкування їх стражданням, немов худоби ярмом”.

Далі, у різних мов різні виразні здатності — і коли мова, яка володіє даною

людиною, не надає людині первинного відчуття при сприйнятті суто людських речей, притаманними суто людині засобами для правдивого сприйняття людських якостей та взаємин, то це первинне відчуття надається іншими чинниками, а саме тваринною та рослинною природою людини.

Наприклад, як це показано в [8], українська мова здатна передавати глибокі щирі людські почуття і правдиві людські взаємини, а от засобами російської мови передати ці фундаментально необхідні людині на її шляху щастя речі принципово неможливо — через ту неусувну в російській мові причину, що в ній “немає речі, де бракує слова” — нема, і принципово не може бути засобів для передачі глибоких справжніх людських почуттів і правдивих людських взаємин.

Є й такі свідчення, що деструктивну роль російської мови для всіх спільнот, де вона поширена, ясно усвідомлює інтелектуальна верхівка російського суспільства — думку про те, що біди Росії впливають саме якраз з російської мови, можна було почути ще в радянські часи в загальнодоступній московській телепередачі часів перебудови, від одного з російських філософів-лінгвістів. Як і що ця крамольна ідея широко розповсюджена в середовищі думаючих людей.

Але якщо українська мова більше здатна сприяти людині стати на шлях щастя, аніж російська мова, то це мусить десь очевидно виявлятися?

Так воно і є. Подивіться на мапу поширення злочинності на українській землі і одразу ж побачите, що вона не що інше, як мапа русифікації України: чим більш русифіковані ті чи інші місця, тим вищий там рівень злочинності. Адже коли людина наважилась на злочин, то це означає, що вона нещасна. Ну нікому ж не прийде думка, що щасливі люди більш схильні чинити злочини, ніж нещасливі, чи не так.

І чи не цим, а саме величезною відмінністю здатності української та російської мов сприяти на шляху щастя людини, пояснюється надзвичайна стійкість українського народу проти сотень років русифікації — русифікації усіма засобами, у тому числі з допомогою неодноразових гігантських голодоморних убивств: "мільйони людей, цілі народи в обличчі смерті захищають правди і цінності, які їм дорожчі від самого життя! Бо людська душа походить від Того, Хто споконвіку був перед життям і буде

після життя, вічно, а оборона великих правд більше наближає людську душу до Бога, ніж життя." [10] І ця русифікація сьогодні продовжується далі дуже активно, наприклад практично усі найбільш рейтингові програми, на всіх загальнонаціональних каналах українського телебачення, сьогодні переведені на російську мову.

Що ж до того, що "наявність природного від нас не залежить, але дається внаслідок деяких божественних причин по-справжньому удачливим", тобто щодо уродженості деяких рис, від яких залежить можливість людини бути щасливою, то ми дійсно знаємо, що жінкам при надії не можна наприклад лякатися, чи там дивитися на щось потворне, негативні наслідки чого для дитини бувають ну дуже явні та очевидні.

Існує інформація також і про навпаки, позитивний вплив на дитину спостережень вагітної жінки за наприклад регулярним штурмом її чоловіком не там пиво-алкогольних напоїв, а гранітів університетського курсу лінійної алгебри, функціонального аналізу та інтегралу Лебега. Інакше кажучи, вплив переживань жінки, як позитивних, так і негативних, на шляхи розвитку її дитини, протягом всього часу вагітності, не підлягає жодному сумніву.

Це дає підстави думати, що для майбутнього дитини зовсім не байдуже, знаходиться вагітна жінка в російськомовному оточенні, несприйнятливому до глибоких справжніх людських почуттів і правдивих людських взаємин, чи вона оточена наповненою точним адекватним сприйняттям усіх істинно людських речей українською мовою.

Адже мабуть не надаремно має місце думка, що "Україна на протязі багатьох віків використовувалась ординцями як донор усього, що стосується розумової і творчої діяльності. Саме припинення донорства зупинило, а в багатьох випадках і відкинуло назад сьогоднішню імперію." [Говрош Вінниця]

Багато в чому можна, при бажанні, звинувачувати наших предків, предків сучасного українського народу — але тільки не в тому, що вони не спромоглися уберегти і передати нам, їхнім нащадкам, найцінніший світовий скарб, той скарб нації, поруч якого навіть і мільйони тон найцінніших металів та виробів з них просто прах, ніщо. І цей головний, найперший, якщо не єдиний засіб, придатний для того, щоб наблизитися до

справжнього людського щастя — це наша досконала, правдива, точна українська мова.

Наші предки, незважаючи ні на які найбільші муки, смерті і страждання за це, зберегли і передали нам цей найбільший з усіх можливих скарбів, ту ні з чим не зрівняну цінність, набуту протягом незліченних віків — мову, яка одна дає нам саме якраз те, чого усі в світі люди хочуть найбільше — можливість бути щасливими.

Одна практична порада

Оскільки в наших краях сьогодні найгіршим чинником щодо нашого бажання бути здатними бути щасливими є настирливе пропихання всюди російської мови, то найперше, окрім бути доброчесною людиною, слід особисто потурбуватись про хоч часткову нейтралізацію цього у нас найгіршого, системно негативного моменту.

Спробуйте не купувати нічого на російській, ні преси, ні книг, і перемикаючи телеканал, коли чути російську мову. Багато років так роблю, і ще жодного разу не пошкодував. Це хоч звісно і не гарантує негайного щастя, однак одразу ж відчуєте, що рекомендації професора Преображенського щодо благодетельності нечитання совєтської преси, сьогодні повністю дійсні також і стосовно її прямого нащадка, майже всього насильно російськомовного тут на українській землі.

Майже всього, я маю на увазі, що наприклад технічні тексти російською, через технічний характер російської мови, цілком придатні для вжитку (хоч англійські оригінали зрозуміло що завжди більш якісні), і що максспарк годиться для участі в ньому, а передачі Шустера, Кисельова, Гордона і Дорофєєва чи там фільми Ельдара Рязанова та “Собаче серце” й “Майстер і Маргарита” Бортка — для перегляду.

Перелічив, що одразу згадалось — усе те добре, в чому є міра і нема зайвого фанатизму, який з людським розумом, абсолютно необхідним для людського щастя, має мало спільного. Просто не треба забувати того факту, що справжня мета людей, які так настирливо намагаються нас

русифікувати, незалежно від того, усвідомлюють це вони самі, чи ні, це зробити нас більш несприйнятливими до щастя, нещасливішими.

І навіть зробити нещасливішими не так нас, давно сформованих дорослих людей, як наших дітей, оскільки всі ті безліч способів, якими тут, на українській землі, користуються ненависники України, українців і української мови з своїх високих кабінетів і які видумують усе нові і нові засоби русифікації українських дітей — їх ізоляції від невичерпних багатств скарбниці української мови — усі вони однозначно вносять внесок в ту погану річ, яка є підставою для нещасливості їхнього життя, затуляючи від них можливість бачення свого щастя.

Вересень 2013

Література

1. Арістотель, Нікомахова етика, Переклад Віктора Ставнюка, http://www.ae-lib.org.ua/texts/aristoteles_nicomachean_ethics_ua.htm
2. Григорій Сковорода, Розмова п'яти подорожніх про істинне щастя в житті, <http://www.utoronto.ca/elul/Skovoroda/Rozmova5.html>
3. Лекції TED, http://www.ted.com/playlists/4/what_makes_us_happy.html
4. Одинадцятитомний «Словник української мови», <http://sum.in.ua/s/shhastja>
5. Біблія, <http://www.ukrainian-bible.co.uk/B48C005.htm>
6. Інформаційні технології і людські спільноти, (в цій книзі)
7. Сергій Кримський, «Принципи духовності XXI століття», <http://www.day.kiev.ua/75112>
8. “Сутністю людського буття є мова” (в цій книзі)
9. Мартін Гайдеггер. Дорогою до мови, http://shron.chtyvo.org.ua/Heidegger_Martin/Sutnist_movy.pdf
10. Степан Бандера, З невичерпного джерела, <https://goo.gl/0VSpU0>
11. Вильгельм фон Гумбольдт, Избранные труды по языкознанию, М., 1984. С. 37-297, О различии строения человеческих языков и его влиянии на духовное развитие человечества (1830-1835)

“Сутністю людського буття є мова”

Вступ

Слова, наведені в заголовку, належать Мартіну Гайдеггеру, одному із найбільш відомих філософів XX сторіччя. Ними він висловив своє ставлення до завжди, всюди і кожному актуального мовного питання. Обґрунтування цього фундаментального твердження і його усебічну філософську деталізацію можна побачити в циклі статей і лекцій філософа, виданих у тому числі українською мовою [4].

Розглянемо деякі конкретні, майже технічні моменти, стосовні до даного питання, щоб спробувати зрозуміти, яким чином мова на практиці впливає на людське буття, становлячи собою його суть.

Для цього обговоримо відмінності людського світогляду, які диктують мовні особливості, у порівнянні їх між собою для двох різних мов. Адже перебуваючи цілком зануреним в одне єдине мовне середовище, його носію важко помітити механізм його впливу на сприйняття світу. Просто світ сприймається отак, а не інакше, тому що він такий, а не інший.

Інша справа, коли розглядати механізми впливу різних мов на людське буття у порівнянні їх між собою.

Звичайно що такий розгляд буде найбільш зрозумілим для таких людей, у яких є достатній мінімальний рівень володіння мовами, механізми впливу яких на людину ми співставляємо між собою. Через це ми розглядатимемо і порівнюватимемо між собою механізми формування світогляду в українській та російській мовах — ними одночасно володіє значна кількість людей в наших краях.

Одне слово в двох мовах

Візьмемо одне присутнє в обох мовах слово “настигати” (“настигать”), яке при практично ідентичній в обох мовах формі має те ж саме значення, і через однокореневі слова розглянемо в них, наявність яких уявлень тягне за собою в тій та іншій мовних системах мережа наявних в мовах корінним чином пов'язаних між собою та з цим словом понять.

В російській мові знаходимо такі слова з коренем “стиг”:

/*

ВЫСТИГАТЬ — , выстегнуть или выстичь кого, вост. **НАСТИГАТЬ**, достигать, доходить, догонять, нагонять. выстиганье ср. длит. выстижение окончат. действ. по знач. глаг.

ДОСТИГАТЬ — , достичь или достигнуть что или до ЧЕГО, доставать, досягать;

| настигать, нагонять, догонять; дойти, доехать, прибыть куда;

| добиваться, добиться чего, дойти стараньем;

| доживать до чего, доходить путем жизни. отсюда рукой не достигнешь до тебя. собака достигает зайца. к вечеру достигнем москвы или до москвы. избытка достигают трудом и удачей. он достиг уже мастистой старости. достигаться страдат. быть достигаему. достиганье ср. длит. достижение окончат. действие или состояние по значению глаг. достижный, достижимый. достижность или достижимость, возможность или сбыточность достижения чего-либо.

ЖИСТИГА — ? ж. арх. рыболовная уда или одно удилище.

ЗАСТИГАТЬ; — застичь или застигнуть кого где; захватить, застать, найти нечаянно, исплошить с умыслу или **СЛУЧАЙНО**. зима, ночь, непогода застигли нас на пути. путники в степях нередко застигаются буранами. застижение ср. окончат. застижка ж. об. действие по знач. глаг. застижной, к застижению относящийся. беда— дело застижное!

НАСТИГАТЬ — , настигнуть или настичь кого (прч. настигнутый и настиженный), нагонять, догонять, напевать, успешно гнаться; сверстываться, равняться в чем на ходу, в езде, в знаниях или в ученьи и пр. настичь неприятеля. собака настигает зайца. —ся, быть настигаему. планета могла бы быть настигнута кометой. настиганье длит. настижение окончат. настиг м. настижка ж. об. действ. по знач. глаг. **СОКОЛ** настигом бьет, настигая, вдогонку. настигатель, настижитель м. —ница ж. кто кого настигает, настиг. настиженник м. ж. кого настигли, догнали, поймали.

ПЕРЕСТИГАТЬ — , перестичь и перестигнуть кого, перегнать, опередить,

настигнув миновать, обогнать на пути; идти или ехать шибче кого, поспеть куда ранее, скорее, покинув другого назади.

| пск. твер. ПЕРЕЖИДАТЬ? перестигли непогодь, и пошли. перестиганье, перестиженье, действие по глаг.

ПОНАСТИГНУВ — ХВОСТы неприятеля, завязали дело.

ПОСТИГАТЬ — , постичь или постигнуть кого. на(за)стигать, захватывать, застать; сбываться над кем, случаться, прилучаться. буря постигла нас на пути. горе лютое постигло меня. их несчастье постигло, погорели. смерть постигла его на пути. постигла нас недобрая доля!

| — что, обнять умом, уразуметь, понять, проникнуть разумом, дойти разумом до ЧЕГО; быть в состоянии объяснить, раз(по,у)яснить, растолковать что. конечное бесконечного не постигает. не могу постигнуть цели и намерений его. —ся, быть постигаему. постиганье ср. длит. постижение окончат. действ. или сост. по глаг. это выше всякого постижения.

| у математики постижение сильно развито, сила постижения, понятия, умалит. постыжимый, могущий быть постигнуть; —мость ж. свойство постижимого и возможность постигнуть что-либо. постижный, постижимый; —ность, постижимость. постижно зреть, чувственно, телесными очами.

ПРИЗАСТИГЛА — нас погодушка на МОРЕ.

ПРИСТИГАТЬ — , пристичь, пристигнуть кого, сев. настигать, достигать, СУСТИГАТЬ, на(до)гонять;

| постигать, заставить, захватить. ночь пристигла нас в лесу. беда пристигла. пристигшу же вечеру, возвратишася кождо их в свояси, стар.

СОСТИГАТЬ — , состичь или сустигать кого, сев. вост. настигать, на(до)гонять. он ТЕПЕРЬ много отъехал, не сустигнешь его.

СПОСТИГАТЬ — , спостичь кого, стар. постигать, настигать, СУСТИГАТЬ, догонять. придоша половци и вое ваша поросье, василько же берендичи спостиг изби е, летописн.

СТИГНУТЬ — , стичь, стигать, употреб. ТОЛЬКО с предлогами до, за, на, по, пере, при, су.

СТИГОСИТЬ — что, твер. вологодск. слямзить, стащить, СТИБРИТЬ.

СУСТИГАТЬ — , сустигнуть, сустичь кого, сев. вост. настигать, догонять ПОГОНей, гнаться, нагонять.

УСТИГАТЬ — , устигнуть и устичь кого, НАСТИЧЬ, сустигнуть, достигь, нагнать, догнать. далече ушел он, не сустигнешь его!

*/ [5]

Мережа понять, утворена в російській мові навколо кореня “стиг”, як бачимо, охоплює відтінки поняття “доганяти”.

“Стигосить” і “Жистига” — це очевидно просто випадкові збіги, змістовно не пов'язані з решту словами з коренем “стиг”.

Тепер перевіримо, які слова з коренем “стиг” присутні в українській мові:
/*

ВИСТИГАТИ 1, –ає, недок., ВИСТИГНУТИ і ВИСТИГТИ, –гне; мин. ч. вистиг, –ла, –ло; док. Ставати холоднішим, холодним, втрачати тепло; охолоджуватися.

ВИСТИГАТИ 2, –аю, –аєш, недок., ВИСТИГНУТИ і ВИСТИГТИ, –гну, –гнеш; мин. ч. вистиг, –ла, –ло; док. 1. Ставати цілком стиглим (про злаки, овочі й т. ін.); дозрівати. 2. перен. Остаточо оформлюватися (про думку, рішення й т. ін.); визрівати. 3. заст. Встигати.

УСТИГАТИ (ВСТИГАТИ), –аю, –аєш, недок., УСТИГНУТИ (ВСТИГНУТИ) і УСТИГТИ (ВСТИГТИ), –гну, –гнеш; мин. ч. устиг, –ла, –ло; док. 1. з інфін. і без додатка. Бути спроможним зробити що-небудь за певний проміжок часу. // Набувати якого-небудь стану за певний проміжок часу. // Бути спроможним робити що-небудь так само швидко, як хтось інший. // Прибувати куди-небудь вчасно. 2. Успішно здійснювати що-небудь, досягати успіху в чомусь. // тільки недок. Успішно навчатися, не відставати.

ДОСТИГАТИ, –ає, недок., ДОСТИГНУТИ і ДОСТИГТИ, –не; мин. ч. достиг, –ла, –ло і достигнув, –нула, –нуло, док. 1. Ставати стиглим; дозрівати, доспівати. 2. перен. Розвиваючись, назрівати, набирати закінченої форми.

ЗАСТИГАТИ 1, –аю, –аєш, недок., ЗАСТИГНУТИ і ЗАСТИГТИ, –гну, –гнеш; мин. ч. застиг, –ла, –ло і рідко застигнув, –нула, –нуло; док. 1. тільки 3 ос. Твердіти або згущуватися під час охолодження. // Замерзаючи, утворювати шар льоду (про воду). // безос. 2. Ставати холодним; холонути. // Мерзнути. // Замерзаючи, умирати від холоду. // Клякнути, дубіти. 3. перен. Переставати рухатися, ворухитися, коливатися і т. ін. // Залишатися певний час незмінним (про усмішку, вираз обличчя, очей і т. ін.). // Зупинятися, затримуватися на якийсь час на кому-, чому-небудь (про очі). 4. перен. Зупинятися в своєму розвитку.

ЗАСТИГАТИ 2, –ає, недок., ЗАСТИГТИ, –гне; мин. ч. застигло; док., перех., рідко. Те саме, що заставати 2.

НАСТИГАТИ, –аю, –аєш, недок., НАСТИГНУТИ і НАСТИГТИ, –гну, –гнеш; мин. ч. настиг, –ла, –ло; док. 1. перех. Наздоганяти кого-, що-небудь

під час руху; переслідуючи, доганяти. // Заставати, захоплювати зненацька кого-небудь. 2. неперех. Приходити, перебувати куди-небудь, з'являтися десь (перев. вчасно, у потрібний момент). 3. неперех. Наступати, наближатися (про час, подію, стан і т. ін.). 4. неперех., розм. Ставати спілим, стиглим у якій-небудь кількості (про плоди, злаки і т. ін.); доспівати, достигати. 5. перех. Траплятися з ким-небудь (про горе, нещастя і т. ін.).

НЕСТИГЛИЙ, –а, –е. Який не достиг, не досяг зрілості; неспілий, недозрілий.

ОСТИГАТИ, –аю, –аєш, недок., ОСТИГНУТИ і ОСТИГТИ, –гну, –гнеш; мин. ч. остиг, –ла, –ло; док. 1. тільки 3 ос. Віддаючи тепло, поступово ставати холодним; холонуту, охолоджуватися, вихолоняти. 2. тільки 3 ос., перен. Поступово слабнути, спадати, зникати (про почуття, переживання). 3. перен. Заспокоюватися, вгамовуватися.

ПРИСТИГАТИ, –аю, –аєш, недок., ПРИСТИГНУТИ і ПРИСТИГТИ, –гну, –гнеш; мин. ч. пристигнув, –нула, –нуло і пристиг, –ла, –ло; док., розм. 1. неперех. Починати достигати; ставати майже стиглим. 2. перех. Те саме, що настигати 1, 5. 3. тільки док., неперех. Наступити, настати, відбутися (про час, подію і т. ін.).

ПРОСТИГАТИ, –аю, –аєш, недок., ПРОСТИГНУТИ і ПРОСТИГТИ, –гну, –гнеш, док. 1. Втрачаючи тепло, ставати холодним. 2. перен., розм. Заспокоюватися. // Втрачати колишню силу (про почуття).

СТИГЛИЙ, –а, –е. 1. Який став спілим, дозрілим (про фрукти, овочі, злаки і т. ін.). 2. перен. Який досяг найвищої межі за своїм станом, розвитком.

СТИГНУТИ 1, –ну, –неш; мин. ч. стиг, –ла, –ло і стигнув, –нула, –нуло; недок. 1. Ставати, робитися спілим, дозрілим (про фрукти, овочі, злаки і т. ін.). 2. перен. Поступово наближатися, надходити, розповсюджуватися.

СТИГНУТИ 2, –ну, –неш; мин. ч. стиг, –ла, –ло і стигнув, –нула, –нуло; недок. 1. Втрачаючи тепло, ставати, робитися холодним, холоднішим; застигати. 2. Охолоджуючись, твердіти, згущуватися, перетворюватися на лід. 3. перен. Переставати рухатися, ворухитися, коливатися і т. ін. //

Зупинятися, ставати нерухомим (про очі). // Бути який-небудь час незмінним (про почуття). <> Серце стигне: а) хто-небудь заспокоюється після гніву, роздратування і т. ін.; б) хто-небудь дуже хвилюється, переживає від переляку, жаху.

*/ (з [6], в дещо скороченому вигляді)

В даному випадку легко бачити, що мережа понять, утворена в українській мові навколо кореня “стиг”, охоплює, окрім присутнього в російській мові

поняття “доганяти”, ряд інших понять. Усі ці поняття пов'язані між собою спорідненістю самого перехідного процесу, який вони позначають — процесу переходу чогось, чи когось, від якогось нестабільного, початкового, до якогось остаточного, стабільного стану. Це може бути як фізична форма такого процесу (охолодження, чи отвердіння, чи втрата руху), так і біологічна (дозрівання), чи чуттєва (заспокоюватися, вклякати, вгамовуватися).

В російській же мові така спільність відображення одного і того ж самого процесу в різних його іпостасях цілком відсутня: той самий по своїй суті процес представлений розрізненими поняттями типу “стыть”, “зреть”, “спеть” і так далі — сукупність яких жодним чином і ніяк не передає носію російської мови того такого природного в українській мові факту, що між цими поняттями є щось суттєво спільне.

Не думаю, що хтось знайде щось заперечити, якщо сказати після цього, що в даному конкретному випадку українська мова дає своєму носію кардинально інше, ширше та глибше оволодіння реаліями навколишнього світу, аніж російська мова своєму.

Дана простенька, практично технічна ілюстрація потужності відображення дійсності двома мовами, російською та українською, обрана для очевидності, для простоти розуміння — щоб механізм донесення закладеного в мовах знання до носія мови був краще видний. Адже хоч і аналогічна, але значно більш складна картина має місце не тільки в технічних та природничих, але, і то значно більшою мірою, також і в таких мовних засобах, найважливіших для якості людського життя, які торкаються сприйняття людиною людини та людських взаємин.

І яким чином мова впливає на людське буття — коли вона дає своєму носію розуміння суті процесів навколишнього світу, чи коли вона не дає такого розуміння — пояснювати зайво, чи не так. Хоч про примітивізм світосприйняття на основі російської мови, який відкриває широкий шлях для злочинних маніпуляцій російськомовною свідомістю, говорити завжди корисно [9] — особливо таким людям, яких нагинають, чи вже нагнули до російської мови.

Це може комусь подобатись, комусь ні, однак значення міркування, опублікованого Гумбольдтом ще на початку 19-го сторіччя, сьогодні аж

ніяк не зменшилось:

/ * Допомагає мова проясненню і правильному впорядкуванню понять, чи нагромаджує труднощі на цьому шляху? Якою мірою вона зберігає в уявленнях, почерпнутих із спостережень, притаманну їм чуттєву образність? Наскільки гармонійно і умиротворяюче, наскільки енергійно і облагороджувально милозвучність його тонів впливає на почуття і думку? Здатність цими та багатьма іншими способами надати особливий порядок всій побудові думки і почуттів становить справжню гідність мови і визначає її вплив на духовний розвиток. А ця здатність, в свою чергу, спирається на всю сукупність споконвічно закладених у мові засад, на органічність її ладу, на розвиненість її індивідуальної форми. Пізні плоди цивілізації і культури теж не проходять для мови безслідно: залучені для вираження збагачених і облагороджених ідей, вона знаходить виразність і точність виразів, образність висвітлюється роботою уяви, піднятої на більш високий щабель, а милозвучність виграє від розбірливості і прискіпливих вимог витонченого слуху. Але всі ці успіхи мови на високих щаблях її розвитку можливі тільки всередині меж, окреслених на самому початку її існування притаманними їй особливостями. Народ може і недосконалу мову зробити інструментом породження таких ідей, до яких спочатку не було жодних вихідних імпульсів, але народ не в змозі усунути колись глибоко укорінених в мові внутрішніх обмежень. Тут і найвище просвітництво не дає плодів. Навіть все те, що привносять ззовні наступні епохи, споконвічна мова пристосовує до себе і модифікує за власними законами. * / [10]

Прикладом того, наскільки людське світосприйняття залежне від мови, яка цією людиною володіє, може бути те, як Фройд аналізує фобії в роботі "Аналіз фобії п'ятирічного хлопчика". Виявляється, читаючи книгу, що описані Фройдом фобії так чи інакше, але зрештою ґрунтуються на системі (мережі) понять (асоціативних ланцюгів) німецької мови. Тобто що в не німецькомовному світі такі фобії не можуть трапитись ніяк. Хоч зауважимо, що автор, щоразу посилаючись на мовні особливості, схожість слів і таке інше, не дуже намагається підкреслювати значення цієї своєї фундаментальної дії. Ну як ніби це і так само собою зрозуміло.

Міжмовні запозичення

При запозиченні мовами одна з іншої, ті поняття, які запозичення позначають, в нових мовах змінюються — не можуть не змінюватись, потрапляючи в іншу мережу взаємно пов'язаних понять. Вони, як правило, збіднюються, у порівнянні з материнською мовою, з якої таке запозичення було зроблене. І це природно, адже укорінені в материнській мові слова практично завжди беруться в іншу мову без свого коріння — в ізольованому вигляді, і тому передають не весь спектр значень, який має місце для ґрунтовно укоріненого в материнській мові поняття, а тільки його частку.

І оскільки таке звуження понять при міжмовному запозиченні є не виключенням, а правилом, то з рівня укоріненості в мовах слів можна зрозуміти, яка мова запозичила дане слово, а в якій воно оригінальне, корінне. Легко бачити, наприклад, що слова, утворені навколо кореня “стиг” — оригінальні, корінні в українській мові, тоді як в російській вони є запозиченням.

Саме якраз укоріненістю найбільш поширених найдавніших слів в українській мові, порівняно з іншими, давніми та сучасними мовами, російський філолог польського походження Красуський незаперечно довів, це доведення було опубліковане ним в 1880 році, що “українська мова є старшою не лише за усі слов'янські, не виключаючи й так звану старослов'янську, але й за санскрит, давньогрецьку, латину та інші арійські” ([7],[8]).

Звичайно що все це можна бачити тільки тоді, коли трішки подумати. На жаль таке трапляється не надто часто — деколи навіть і найочевидніші запозичення якимсь (на перший погляд) дивним чином мають вигляд типу невидимих. Таке зникнення видимості очевидного трапляється, у випадку запозичення, чи навіть просто прямого використання суто українських слів в російській мові, практично завжди.

Спробуйте скажімо знайдіть в інтернеті чи деінде, що слово "птах" (хоч воно і присутнє, разом з тьмою інших суто українських слів в словнику Даля) в широко відомій російській фразі "соловей российский славный птах" є прикладом простого, прямого, з давніх часів звичного безпосереднього використання в російській мові українських слів.

І хоч конкретно це слово й покусує російськомовне вухо:

"Вдруг его [птицу — О.Ф.] обидным словом "ПТАХ", кто-то обозвал с большой эстрады." [3], чи там: "Советский поэт Анатолий Поперечный был, вероятно, тайным adeptом культа Птаха" [3], але це не перешкоджає безтрепетному використанню в російській мові українських слів щоразу, коли російських слів не вистачає.

Тут, як бачимо, видумується буквально чортзнащо, аби тільки впритул не бачити примітивної очевидності, яка стовбичить прямо перед очима. Мені на жаль ніде не трапилась згадка про те, що Поперечний просто вставив українське слово в російський контекст.

Труднощі запозичення іншомовних слів і понять, а таке звичайно що буває в усіх мовах, дуже точно відобразив у своїй широко відомій поезії "Слово" Стефан Георге:

Дива іздалеку чи сні
Приносив я у край у свій
Й чекав терпляче, поки сива Норна
З криниці мудрості дістане їм ім'я —
Я брав його в поезію мою
І сяє й квітне воно у краю...
Та якось із чудової мандрівки
Привіз я скарб коштовний і тендітний
Шукала вона довго, а тоді:
"Ніщо не спить отут на дні"
І вислизнув із рук мені той скарб
Й ніколи край мій вже не взяв його на карб...
Із сумом пізнав я відмову:
Немає речі, де бракує слова.

(Український переклад вірша взятий з [4])

Коли в рідній мові відсутнє поняття, яке поет хоче запозичити з іншої мови, то, як на момент наявності бажання запозичення, дане поняття має вигляд відсутнього в ріднім краю дива, чи сну, якому для запозичення необхідно відшукати місце (ім'я) в мережі понять рідної мови. Чим і займається сива Норна, після успіху роботи якої отримане ім'я можна брати в поезію, щоб воно сяяло і квітло у краю — тобто в рідній мові.

Однак, як виявилось, не всім чужоземним поняттям можна знайти місце в рідномовній мережі понять. Одному такому, хоч і дуже бажаному, коштовному та тендітному, хоч як Норна і намагалась, знайти місце так і не вдалось:

Шукала вона довго, а тоді:
“Ніщо не спить отут на дні”

Як результат:

І вислизнув із рук мені той скарб
Й ніколи край мій вже не взяв його на карб...

– при несприйнятті рідною мовою чужого поняття, та річ, яку воно позначає, відсутня — відсутня в рідній мові і відповідно в моделі сприйняття світу її носієм: “Немає речі, де бракує слова”. Хоч десь там, вдалечині, тобто в чужій мові, звідки була спроба запозичити нове для рідної мови поняття, та річ існує.

Висновки

Порівняйте слова, які опублікував в 30-х роках 19-го сторіччя Вільгельм фон Гумбольдт: /* Мова є орган внутрішнього буття, навіть саме це буття */ [10], із заголовком цієї статті, тобто із словами, опублікованими на сто з гаком років пізніше Мартіном Гайдеггером: /* Сутністю людського буття є мова */ [4]

Сотні років йдуть, а вислів практично незмінно той же самий, від інтелектуальних лідерів своїх епох: чи не тому це так, що він правда? Адже це особливість саме якраз правди, чи не так, з роками не змінюватись?

Що стосовно принципової відсутності понять, наявних в іншій мові, то вона найбільш характерна не для технічної чи природничої сфер, а перш за все для таких речей, які позначають суто людські, густо заплетені між собою, характеристики людини та взаємини між людьми. А хіба не характеристики людини та взаємини між людьми завжди були, є і будуть й надалі найпершими з найважливіших для людини речей?

Ось чому, коли ми бачимо діалоги типу:

/* "Nadiya Mishchenko" <nmis@isd.dp.ua> : Ещё один пример: Симпсонов ищут в записи именно с украинским переводом. Потому как не сравнить. "9999 dk" <money_sell@mail.ru>: Довольно неудачный пример. Симпсонов, Альфов, Сексогородниц нормальный человек не будет смотреть на любом языке.

*/ (2007, ukr.politics)

— то нам зрозуміти правоту обох сторін, кожної на її полі, не дуже важко. Звичайно що “Сімпсони”, “Альф”, “Секс і місто” й багато інших серіалів та фільмів, в яких тонкощі правдивості людських взаємин в їх вербальній формі суттєво переважають відеоряд, мучитись дивитися російською нормальна людина нізащо не буде — а відсутність привабливості в їх російськомовних версіях одномовно російськомовна людина мусить покладати на самі фільми.

Ця людина робить так цілком природно — з тої причини, що світ, яким оточує таку людину російська мова, а вона мислить цією мовою, є для неї єдиним. Такій людині важко усвідомити, що в паралельних всесвітах, утворених іншими мовами, зокрема українською мовою, справді і дуже реально існують ті глибокі щирі людські почуття і правдиві людські взаємини, які передати словами російської мови принципово неможливо — через ту неусувну в російській мові причину, що в ній “немає речі, де бракує слова” — нема, і не може бути засобів для передачі глибоких, справжніх людських почуттів і правдивих людських взаємин.

Липень 2013

Література

1. Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст./За ред. Марії Зубрицької. 2-е вид., доповнене. — Львів: Літопис, 2001
2. Фрейд, З. — Психология бессознательного, <http://ow.ly/WZHN8>
3. Птах, Пта, Фта (грец. Phthas, Phtha) — єгипетський бог-творець, <http://ru.wikipedia.org/wiki/Обсуждение:Птах#mw-navigation>
4. Мартін Гайдегрер. Дорогою до мови, <http://ow.ly/WZHRI>
5. Словарь Даля, <http://sldal.ru/dal/18426.html>
6. Одинадцятитомний «Словник української мови», <http://sum.in.ua/>

7. Михайло Красуський, Давність української мови (Переклад з російської), <http://ow.ly/WnhIS>
8. Михаил Красуский, Древность малороссийского языка, (рос. оригінал) <http://maxpark.com/community/90/content/524702>
9. Як російська мова спотворює мислення, (в цій книзі)
10. Вильгельм фон Гумбольдт, «Избранные труды по языкознанию», М., 1984. С. 37-297, О различии строения человеческих языков и его влиянии на духовное развитие человечества (1830-1835)
11. Володимир Селезньов, Правда історії та міфи мовознавства, <http://ow.ly/WZI1i>

Інформаційні технології і людські спільноти

Наша дума, наша пісня
Не вмере, не загине...
От де, люде, наша слава,
Слава України!
(Тарас Шевченко)

Проблема

За останні кілька десятиріч інформаційні технології (ІТ) суттєво змінили, і далі продовжують змінювати життя людей в усьому світі. Ці зміни все глибше та швидше всюди продовжують входити, безпосередньо та опосередковано, в кожне людське життя.

І хоч звичність, буденність тотального охоплення та наскрізного проникнення в наше життя ІТ дещо й пригамовує тривожність очікування наслідків цього «вторгнення», однак вона на жаль не додає а ні ясності щодо його логіки, а ні розуміння його подальших перспектив чи загроз.

Тим часом факт блискавичного розвитку ІТ — навіть в масштабі просто людського життя, не кажучи вже про його історичні виміри — настільки кардинальний, щодо буття людської цивілізації, і досить таки очевидно, що наразі далеко не остаточний, що видається зовсім не зайвим спробувати відшукати точку опори для розуміння логіки й напрямку розвитку даного фундаментального процесу.

Визначення

Спільнота — це стійке матеріальне явище, утворене її носіями та засобами, протяжність якого в просторі та часі утворює його форму і яке виступає перед його носіями як середовище їхнього існування. Форму (тіло) спільноти утворюють собою її **носії**, разом із засобами спілкування

між ними, а її **духом** є сукупність усіх правил спілкування носіїв між собою.

Легко бачити, що дане визначення спільноти не залежить від природи її носіїв і годиться у тому числі наприклад для спільнот клітин, які утворюють собою багатоклітинні організми. Адже генетично ідентичні клітини, тобто носії одної і тої ж самої сукупності правил спілкування між собою, закодованих в генетичному матеріалі, утворюють такі спільноти, у вигляді багатоклітинних організмів, які в свою чергу здатні бути носіями правил спілкування між вже організмами, утворюючи собою спільноти наступного рівня, зокрема людські спільноти.

Таке визначення спільноти дає можливість бачити наявність питання щодо залежності потенціалу розвитку *свідомості* спільноти (свідомості як здатності спільноти бути носієм правил спілкування між спільнотами) від рівня розвитку її духу, тобто рівня розвитку сукупності усіх правил спілкування між собою носіїв даної спільноти.

Якщо суть генетичного матеріалу генетично ідентичних клітин в багатоклітинному організмі полягає в тому, що в ньому знаходиться дух організму — закодовані правила спілкування клітин між собою на будь-якому місці в організмі, наслідком чого є можливість людської свідомості, тобто здатності людини бути носієм правил людського спілкування з іншими людьми, то виникає питання про таку ж суть щодо людей в людських спільнотах.

Цим питанням щодо людських спільнот, носії яких, люди, здатні бути суб'єктами людського спілкування, є питання щодо того, в чому закодований дух людської спільноти — ядро правил спілкування людей між собою в людських спільнотах, ідентичною копією якого володіє кожна людина в людських спільнотах. Де саме у людини знаходиться той, один і той самий для кожного з носіїв людського спілкування, генотип людської спільноти, в якому знаходяться правила спілкування людини з іншими людьми?

Для відповіді на це питання давайте виділимо з існуючих здавна та нових засобів людського спілкування найбільш значимі — первинний код правил людського спілкування не може знаходитись десь далеко від його найбільш значимих засобів.

Зробимо це згідно простого кількісного критерію значимості засобів людського спілкування: чим більше люди використовують той чи інший засіб спілкування, і чим частіше, тим більш загальним він є.

Легко бачити, що першим загальним засобом людського спілкування, згідно такого критерію, була (і є) жива мова, адже вона одночасно виконує для своїх носіїв також функцію постійно актуального сховища правил безпосереднього людського спілкування, у вигляді довідника зв'язку понять — головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин.

Про значення для становлення людини першого загального засобу людського спілкування легко судити з того факту, що до виникнення людської мови не доводиться вести мову про власне людину, якісно відмінну від тварини.

Решту два загальні засоби, письмо та ЗМІ (спільно з глобальними засобами зв'язку), виникнення яких пізніше щоразу ставало причиною величезного розвитку людства, надають мові додаткових можливостей, посилюючи, так би мовити, міжлюдський інтерфейс.

Коли жива мова локальна в просторі і часі, то через письмо вона набуває протяжності в часі. ЗМІ розширюють просторові межі одностороннього живого мовлення та письма, а засоби зв'язку розширюють простір живої мови та письма.

Таким чином єдина річ, яка в людських спільнотах ідентична для кожної людини в них і яка здатна бути постійно актуальним сховищем правил безпосереднього людського спілкування, у вигляді довідника зв'язку понять — головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин, тобто бути людським аналогом ідентичного для всіх клітин в складі організму генетичного матеріалу — це людські мови. І так само, як відмінності генетичного матеріалу впливають на відмінності будови організмів, так відмінності мов впливають на відмінності будови спільнот, духом яких вони є.

Якщо розглядати схему людської історії, запропоновану Ясперсом [3] (доісторія, історія і світова історія), то можна зауважити, що доісторія відповідає періоду розвитку людства від виникнення мови до виникнення письма, історія — від виникнення письма до виникнення ЗМІ та засобів

зв'язку, а світова історія розпочалася після виникнення ЗМІ та засобів зв'язку.

В цьому не дуже великому ряду трьох загальних засобів, вже досить таки очевидний як на сьогодні вигляд нового, четвертого загального засобу людського спілкування мають інформаційні технології. Більшість, коли не усі продукти інформаційних технологій належать, якщо не прямо, то опосередковано, до засобів людського спілкування, і як і два попередні загальні засоби, надають мові якісно інших додаткових можливостей.

Згідно з узгодженістю схеми людської історії, запропонованої Ясперсом, з виникненням нових загальних засобів людського спілкування, виникнення четвертого загального засобу людського спілкування, інформаційних технологій, означає початок нового етапу розвитку людства, наступного після світової історії. Назвемо його наприклад «буття».

І оскільки мови впливають на будову охоплених ними спільнот, зауважимо, тим більш виразно, чим більше у них засобів, а ІТ вже сьогодні мають вигляд значно більш потужного інструменту мов, аніж письмо та ЗМІ, то висновок про швидку актуалізацію близьким часом особливостей (як позитивних, так і негативних) людських мов в охоплених ними спільнотах, має досить таки очевидний вигляд.

Інформаційні технології вже сьогодні містять в собі вдосконалені, і які й надалі вдосконалюються, види писемності, ЗМІ та засобів зв'язку, надаючи наприклад для ЗМІ індивідуальності, а писемності і живому мовленню властивості масовості.

ІТ не тільки надають кожній людині, в контексті усієї наявної в людства інформації, можливість доступу всюди доступними засобами до людей, установ та організацій, чи там до розмаїтих тренажерів, ігор та речей з веб-, чи іншим інтерфейсом (IoT), але також можливості створювати, чи впливати на створення та функціонування різноманітних об'єднань, як віртуальних, для вирішення тих чи інших разових задач, із ззовні видимими результатами типу флешмобів, так і реальних — груп, громад, товариств, закладів, інституцій та інших людських організацій в нових або традиційних формах, на зразок компаній, братств, корпорацій, орденів, ліг, асоціацій, спілок та інших органів людських спільнот.

Але не так цей заголовок переліку особливостей ІТ свідчить про початковість їх засвоєння людством, як на цю початковість скоріше вказує очевидність марності сподівань на те, що справді можна скласти вичерпний список можливостей ІТ. При спробі скласти такий список щоразу дивує його куца неповнота, разом з відчуттям, що основне в ньому так і не назване.

І це неназване є головним: інформаційні технології швидко займають, вже зайняли своє законне місце четвертого загального засобу людського спілкування.

Наслідки

Згадаймо добре відоме твердження: "Сутність людини — це не абстракт, властивий окремому індивіду, в своїй дійсності вона є сукупністю усіх суспільних відносин" (Маркс). Це визначення суті людини, наразі не доводилось чути, щоб хтось колись ставив під якийсь навіть і найменший сумнів.

І коли йдеться про зміни в людській природі, тоді — коли не забувати, що саме є суттю людини — іншою формою питання про зміну людини є питання про зміну людських відносин.

Заміна при цьому слів "суспільних відносин" на слова "людських відносин" має необхідний вигляд через те, що хоч Маркс і підкреслював, що «соціальними, суспільними відносинами» є *«всі відносини, в яких люди перебувають один з одним»*, однак сьогодні поняття "суспільні відносини" не вказує прямо, поруч з іншими, на особистісні людські взаємини. Адже коли ми говоримо про суспільні відносини, то, як правило, маємо на увазі такі відносини, які встановлюються між великими групами людей. Без особистих же людських відносин типу «людина–людина» говорити про усі суспільні відносини, як про сутність людини, навряд чи буде коректно.

Більше того, досить таки очевидно, що саме якраз особисті людські відносини — особисті взаємини людини і людини, тобто носіїв усіх суспільних взаємин, між собою, і є первинною основою основ усіх без винятку суспільних відносин. З свідченнями чого кожному з нас доводиться зустрічатися без перебільшення на кожному кроці.

І якщо не намагатися й сьогодні абсолютизувати господарські відносини, класифікуючи усі решту людські відносини як похідні від господарських, як “надбудову”, що справді мало місце в період форсованого розвитку господарських відносин (капіталізму) — то найцікавішим питанням щодо людських відносин починає бути питання про реальну структуру людських відносин.

І коли розглянути усі відносини, в яких люди перебувають один з одним і сукупність яких складає собою сутність людини, то мабуть що ми не дуже далеко будемо від істини, якщо поділимо їх, за цілком природними ознаками, на усього лише три основні класи — на родові, господарські і духовні людські відносини.

Не зупиняючись на тому очевидному факті, що фундаментом усіх відносин не можуть не бути родові відносини, тобто відносини, в які люди вступають для продовження людського роду і без яких усі решту відносини — зрозуміло чому — втрачають будь-який сенс, зупинимось на питанні про те, зміни в якому напрямку можна очікувати в людських відносинах в процесі подальшого розвитку і тотального впровадження інформаційних технологій.

Для більш повної відповіді на це питання необхідно зауважити той момент, що інформаційні технології (ІТ), окрім усього іншого, сприяють розвитку наукових знань і технічних засобів значно більш потужно, аніж як це робило третє покоління загальних засобів людського спілкування, тобто ЗМІ та засоби зв'язку. Однак ясно також, що значення навіть і значно прискореної технологічної та технічної еволюції, як і значення технічних засобів зокрема і господарських взаємин взагалі, для власне людських відносин, вже зараз суттєво зменшилося у порівнянні із їх гіпертрофовано перебільшеним значенням в період форсованого розвитку господарських взаємин (капіталізму), який уже практично закінчився, після досягнення такого рівня розвитку господарських взаємин, який необхідний — як для виконання усіх своїх задач, без залучення фанатизму його учасників, так і для подальшого свого розвитку.

Зменшення труднощів побуту, як наслідок розвитку науки і технічних засобів взагалі та засобів сполучення й особистого зв'язку та ЗМІ зокрема, змінюють *кількісно* структуру людського спілкування, зменшуючи кількість його перешкод, які забирають сили та час носіїв

людських взаємин. Навіть і ця так би мовити механічна інтенсифікація людського спілкування вже тягне за собою прискорення вдосконалення його правил. Вплив же на даний процес вдосконалення людських взаємин інформаційних технологій, додатково до механічної інтенсифікації, має виражено якісний характер.

Навіть і такі, не надто деталізовані міркування, дають підстави для того, щоб визначити суть людського прогресу як вдосконалення суто людських взаємин, тобто духовних людських відносин, а також для висновку про те, що саме якраз цим, вдосконаленням суто людських відносин, і був — в усі часи існування людини — справжній людський прогрес, чим і пояснюється мало сказати гігантське значення для розвитку людства такого найвищого досягнення людського Духу, як: “Бо ввесь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!” (Новий Заповіт, GAL 5:14).

Ще одним цікавим висновком, який виводиться з того факту, що “жива мова виконує для своїх носіїв також функцію постійно актуального сховища правил безпосереднього людського спілкування, у вигляді довідника зв’язку понять, головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин”, і з того факту, що різні мови мають щодо цього різну виразну здатність, є висновок про те, що перерозподіл значимості трьох підструктур (класів спілкування) всередині сукупності усіх людських відносин, від господарських на користь перш за все духовних (в широкому розумінні цього слова), означає зміну мовних пріоритетів людства — на користь таких найбільш розвинутих і точних, коли йдеться про людину і людські взаємини і тому найбільш придатних для вираження й передачі суто людських почуттів та переживань мов, як українська мова.

1983 — 2008 — 2015

Література

1. Тарас Шевченко, Кобзар
2. Новий Заповіт
3. Карл Ясперс, Витоки історії та її мета
4. К. Маркс, Тези про Фейєрбаха
5. К. Маркс, Моралізуюча критика і критируюча мораль

Додаткові статті

Інформаційні технології: репли — наступний крок

Розглянемо можливості, місце і до чого йде розвиток планшетних комп'ютерів, ідеал яких називатимемо "репл" ("repl").

Термін репл (repl) має доречний вигляд для позначення сучасного, достатньо розвинутого планшетного комп'ютера, не тільки тому, що коли ми до нього звертаємось, в тій чи іншій формі, то, як правило, очікуємо відповіді, репліки, але й і тому, що термін REPL, в досить таки схожому його розумінні, вже давно існує в суто комп'ютерному світі — для позначення зручного інтерактивного програмного середовища, яке використовується при вивченні більшості сучасних найбільш поширених мов програмування (див. <http://goo.gl/GrIS>).

Щоб успішно прогнозувати наслідок розвитку просто безклавіатурного комп'ютера з сенсорним екраном, планшета, до пристрою справді нового покоління, гідного самостійної оригінальної назви, не обійтись — як це часто буває у випадку спроби прогнозу, без розгляду причин цього розвитку, тобто суспільної потреби. Яка скажімо раптом виявляється у вигляді наприклад стихійного ажіотажного попиту типу "куплю, а там вже розберусь нащо" на один з перших кроків до повноцінного репла, еплівський планшетник iPad.

І оскільки розуміння суспільної потреби, обумовленої прогресом людського суспільства, суть якого обговорюється в статті "Інформаційні технології і людські спільноти", уже практично досягнуте, то щоб зрозуміти, якими (чим) будуть репли найближчим часом для людей, достатньо просто скористатися тими знаннями, які уже є.

Розглядаючи інформаційні технології як принципово новий четвертий загальний засіб людського спілкування, який серед іншого включає в

себе усі попередні комунікативні засоби і який покликаний бути рушієм подальшого розвитку (вдосконалення) людських взаємин шляхом їх ущільнення, інтенсифікації та якісного інформаційного наповнення в людських спільнотах протягом четвертого етапу розвитку правил людського спілкування, зауважимо той факт, що наразі з основних різновидів міжлюдської комунікації найменш в комп'ютерному світі задіяним є ще зовсім недавно а чи не єдиний протягом тисяч років вид рознесеного в просторі людського спілкування — рукописне спілкування.

Чому так сталося, зрозуміти не важко — головним чином через відсутність достатніх засобів. А тим часом сенсорний екран і стилус — це, хоч може і не дуже давно, вже зовсім реальні речі. І не доводиться сумніватися, що найближчим часом вони реальні для суцільно масового використання.

Хіба не привабливо, плюс до друкованих букв, звуку і відео, мати змогу (наприклад в скайпі) черкнути пару теплих слів, які б одразу стали доступними для співрозмовника? Чи там разом зобразити якусь схему чи ще щось таке інше.

А коли хтось думає, що рукописне людське спілкування віджило, чи відживає своє, як це нещодавно вирішили діячі освіти в Чехії, відмінивши вивчення каліграфії в школі, нехай спробує пояснити нестримну потребу вставляти в друковані репліки, якими ми наразі обмінюємось, буквально тьму розмаїтих смайликів та позначень емоцій. Потреба в яких, зауважимо, ніколи й гадки не мала виникати при повноцінному рукописному обміні — адже рукописні знаки виражають, передають людські емоції просто за своєю природою. Та й і черкнути якусь графіку в рукописному тексті, чи замість нього, що іще може бути простіше.

Таким чином, здавалося б уже міцно забута та витіснена клавіатурою каліграфія не просто знов повертається назад до нас — вона повертається на більш високому рівні. Адже навряд чи комусь буде байдуже, що саме від нього піде до інших — потворні нерозбірливі кракозябли, які соромно комусь й показати, чи чудові літери [гідні увічнення в нових шрифтах :)] які прикрашатимуть, посилюватимуть та неповторно індивідуально забарвлюватимуть красу прекрасних слів, які ми, не доводиться сумніватись, звертатимемо один до одного.

Отже повноцінна інтеграція рукописного тексту в інформаційні технології, з рівноправною можливістю обміну як просто рукописними повідомленнями, так і з розпізнаванням рукописного тексту всюди, де зараз використовується клавіатурний ввід, ось це і є те найперше, що відрізняє повноцінний репл від традиційного, хоч і планшетного комп'ютера з віртуальною клавіатурою.

Який звичайно що вже й так можна використовувати мало що не на ходу, адже його не треба щоразу десь пристроювати, щоб мати змогу покористуватися клавіатурою та мишкою. А для того ж, щоб писати в ньому, достатньо як в блокноті, робити це одною рукою, притримуючи його іншою.

Цікаво зауважити, що більшість необхідних для реплів технічних рішень, у тому числі розпізнавання рукописного вводу, на сьогодні уже значною мірою вирішені й доведені до достатнього для тестового використання рівня розвитку, а найбільш поширені ОС вже включають в себе можливість розпізнавання рукописного тексту. Так що цілком можливо, що виконання програми навчання розпізнаванню індивідуального почерку (чи перенесення на даний репл раніше десь укладених правил його розпізнавання) скоро стане рутинно звичною дією перед початком його експлуатації.

Що стосовно сумнівів в недостатній швидкості рукописання у порівнянні з блискавичним друкуванням, яке нам деколи доводиться бачити у виконанні майстрів десятипальцевого друку, то навіть і в цьому питанні при всій повазі до них писана стенографія все ж таки наскільки мені відомо вважається більш швидкою.

Хоч звичайно справа насправді навіть не так в швидкості, зручності й традиційності обміну людьми рукописними повідомленнями між собою в реальному масштабі часу, у тому числі підписами між собою, хоч важливість подібних речей важко заперечити — як перш за все у тому якісному додатковому змістовному наповненні, присутньому в рукописних текстах, яке вихолощується, втрачається при передачі писаного тексту друкованим. Тоді як свідчень наявності природної потреби у тому втраченому наповненні повнісінько. І це далеко не тільки нездоланне бажання учасників мережевих діалогів ну хоч якось компенсувати сухість бездушності текстових друкованих повідомлень різного роду смайликами та позначеннями емоцій — природність

передачі емоцій рукописними знаками просто органічно притаманна їм самим.

Червень 2010

Література

1. "Інформаційні технології і людські спільноти", (в цій книзі)
2. "Адекватне розуміння суті світової кризи — можливе", (в цій книзі)

Адекватне розуміння суті світової кризи — можливе

Питання причин та наслідків сучасної світової кризи цікаве для всіх — про її перебіг, прогнози подальшого розвитку і її вплив на політичні та економічні рішення щодня можна почути в новинах та аналітичних програмах.

Важко не згодитися з такою постановкою проблеми: "ми стикнулися з такою кризою, якої ніколи не було, щодо якої у нас нема не просто засобів впливу, але і адекватних моделей розуміння. Отже, перш за все, нинішня криза страшна тим, що вона досі не супроводжується рефлексивним мисленням, що вона досі не стала предметом інтелектуальних зусиль осягнення. Це — складна криза, і вона вимагає складного розуміння." [1]

Однак складнощі розуміння кризи на жаль торкаються також і тих, хто намагаються не тільки зауважити перебіг її симптомів, але й і зрозуміти справжні причини тих процесів, розвиток яких тягне за собою ті симптоми — для відсутності можливості усвідомлення причин кризи достатньо одної тільки відсутності розуміння суті прогресу людської цивілізації: "Нинішня криза це — криза цивілізаційна, це — криза глобальної системи споживацьких мотивацій. Ця криза — породження так званої західної цивілізації, що заснована на споживацькій системі мотивацій, яка стала глобалізованою. Це криза дисбалансу мотивацій в різних країнах, що призводить до економічних диспропорцій. І саме західна цивілізація несе відповідальність за нинішню кризу, і саме вона буде найбільше потерпати від неї." [1]

Цивілізаційна криза — а що ми маємо діло саме якраз з цивілізаційною кризою, а не якоюсь іншою, в цьому на щастя ясність є для всіх — це сучасна криза цивілізаційного росту, тобто необхідний перехідний етап процесів прогресу людства. Через це звичайно що дана криза не може відбуватися деінде окрім точки росту людської цивілізації. І звичайно що оскільки локомотивом цивілізаційних процесів людства є західна цивілізація, то саме якраз вона, західна цивілізація, і є відповідальною за

цю кризу — і саме тому якраз вона, західна цивілізація першою опиниться в постцивілізаційнокризовому світі, а не "буде найбільше потерпати від неї". Не доводиться сумніватися, що вслід за локомотивом цивілізаційних змін туди, в новий світ, закотяться і решту вагонів всього потягу людської цивілізації — але це звісно відбудеться з ними, як завжди буває в подібних випадках, дещо пізніше.

Що ж стосовно розуміння суті дійсно фундаментальних глибинних цивілізаційних змін, які через посередництво нинішньої кризи грядуть швидко і невідворотно — у тому числі стосовно розуміння, при чому тут зміни в системах споживацьких мотивацій, то їх хоч трохи задовільне уявлення на жаль принципово неможливе без деталізації розуміння деяких тісно пов'язаних між собою фундаментальних понять, зокрема поняття суті людини, основ періодизації розвитку людської цивілізації та суті прогресу.

Звичайно що для сприйняття навіть і здавалося б цілком готових для вжитку, необхідних для розуміння справжніх причин кризи, таких понять, як поняття суті людини, суті людського прогресу та основ періодизації розвитку людської цивілізації (див. [2]) — щоб мати ґрунт для розуміння процесів, які охоплюють все людство — необхідно прикласти деякі інтелектуальні зусилля.

Але повернімося до розгляду сформованих без наявності адекватного розуміння суті людини, суті людського прогресу та основ періодизації розвитку людської цивілізації тверджень, сформованих в процесі намагань розмістити суть сучасної кризи в каркас застарілих понять. Наприклад: "у системи споживацьких мотивацій є межа. За цією межею — на деякому рівні — виникає брак природних можливостей людини, межа психічної спроможності далі підвищувати рівень споживання, межа запасу духовності, для відтворення та розвитку якої починає не вистачати часу, бо він весь зайнятий працею та споживанням." [1]

Система мотивацій періоду форсованого розвитку господарських взаємин людської цивілізації, панівна система мотивацій, ґрунтувалась на незаперечно пріоритетному положенні господарських взаємин серед решту людських взаємин. Подобається це комусь чи ні, але це факт, що господарські взаємини займали незаперечно панівне положення в суспільній свідомості людської цивілізації, реально діючий в період форсованого розвитку господарських взаємин (капіталізму), який зараз остаточно завершується.

І майже так само легко видимим фактом — не повторятиму ще раз наведених в згаданому матеріалі [2] міркувань з цього приводу — є те, що саме якраз усебічний розвиток господарських взаємин крок за кроком невідворотно створює — вже створив — необхідні для повернення ієрархії людських цінностей умови через сім (цифра умовна) поколінь після свого початку, знов у свій нормальний природний стан. Я маю на увазі повноцінне повернення в основу основ реально діючої системи суспільної оцінки людських цінностей на своє законне місце, деякий час зайняте господарськими взаєминами, родових взаємин, а в сенс людського життя — духовних людських взаємин.

Що стосовно новизни тепер уже іншого рівня нормального природного стану людських взаємин — новизни, яка створює передумови подальшого значно більш швидкого, ніж раніше, їх вдосконалення — шляхом суттєвої кількісної та якісної інтенсифікації, то саме якраз її питання є одним з головних предметів статті [2].

І до яких же висновків й рецептів подолання кризи призводить намагання впхнути розуміння нових процесів в каркас застарілих понять? Ось, будь ласка: "найперше, що потрібно зробити, це ввести жорстку і сувору цензуру змісту реклами. Криза змісту мотивацій потребує нового змісту мотивацій. Мотивації старого світу: комфорт, гламур та розваги мають бути замінені новими: чесна праця, моральність, інтелектуальність. Принаймні такі мотивації повинні домінувати в рекламі та в змісті мотиваційних культурних продуктів в засобах масової інформації. Той, хто першим зможе ввести вимоги до системи мотивацій як політику держави, матиме перевагу і вийде з кризи раніше." [1]

Позитивність міркувань автора [1] про зміст нових, тобто дещо забутих старих мотивацій та про їх необхідність, звичайно що не применшується наївністю його уявлень про можливість внесення суттєвих масових змін в життєву мотивацію громадян шляхом суворої державної цензури змісту реклами. І це тут, в Україні, стосовно якої в цілому світі іще не забуті події кількарічної давності, коли повсюдні масові вияви в кінці 2004 найвищої людської духовності ні в кого у цілому світі не залишили місця для сумнівів щодо дієвості та актуальності в українському народі найвищих людських ідеалів.

Що ж стосовно реклами, то вона фактично орієнтована на порівняно вузький прошарок суспільства, адже реклама в основному йде за реально

платоспроможною суспільною мотивацією, а не навпаки — тільки така реклама, яка ґрунтується на апеляції до реальної мотивації, це скаже кожен, хто причетний до проектування успішної реклами, має шанс на успіх.

Першими вийдуть з кризи цивілізовані суспільства — не такі суспільства, які перші зможуть ввести вимоги до системи мотивацій як політику держави, а такі суспільства, які _вже_ знають, що таке правда і які мають закони. І в яких через це наріжним каменем суспільного життя є питання про те, вірити чи не вірити тим чи іншим політикам. Це ж саме діє і стосовно ставлення до тих чи інших держав — скільки не кричать всюди про астрономічний борг США з надцятьма нулями, а американський долар і надалі користується довірою, особливо після таких красномовних свідчень дійсності та справжності подальших величезних позитивних суспільних змін в американському народі, як обрання ним Президентом темношкірого політика.

Справжня причина лідерства США в сучасному світі полягає в тому, що саме якраз американці, а не хтось інший, першими реально вносять позитивні зміни в загальноприйняті в суспільстві суто людські взаємини. Наприклад зараз іще повно живих свідків того, як половина пасажирів громадського транспорту в США коротали час палінням в салоні транспортного засобу, а інша половина пасажирів весь час поїздки дихали густим тютюновим димом. Сьогодні таке просто немислиме, чи не так.

Ну припустимо хтось скаже, що американці просто потурбувалися про своє здоров'я після того, як стало відомо про шкоду пасивного паління. Добре, але що той хтось скаже про зміни останніх десятиліть в США наприклад в міжрасових взаєминах, на загострення яких, для дестабілізації американського життя, так сильно сподівалися аналітики московської банди убивць? Адже ті самі люди, які сьогодні пам'ятають загазовані тютюновим димом салони громадського транспорту, пам'ятають також і спеціальні місця різного роду для темношкірих американців, а також що багато куди їм було заборонено заходити.

Саме ця, вражаюче неймовірна для багатьох інших суспільств здатність американського суспільства до швидкого суспільного засвоєння правдивих правил людського спілкування і відкидання хибних, і є тією найвищою цінністю, тим справжнім предметом, яким, перш за все інше, є

підстави пишатися. Адже саме за цим вмінням йдуть економічні та інші успіхи — лідерство американського народу в сучасному світі.

Дикунські ж суспільства, які правди не знають і закону в яких немає ніякого — в яких хто з політиків сильніше бреше, у того вищий рейтинг, просто чудовий приклад чому — Юлія Тимошенко, незмінно знаходитимуться в самому хвості. І тим далі в хвості, чим більш впливовими будуть усім очевидно що наскрізь брехливі політики типу Тимошенко, у яких в цивілізованих суспільствах тільки один шлях — в швидке, повне, міцне й остаточне забуття, оскільки нормальна цивілізована людина ніколи не віддасть — навіть й гадки віддати не матиме — свого голосу за політика, стосовно якого точно відомо, що він свідомо й обдуманно бреше народу, до влади над яким рветься.

Що стосовно вже ну зовсім безпорадних панічних вигуків, наслідку відсутності точки опори, необхідної для нормального розуміння і нормального ж сприйняття сучасної кризи, як от: "Ця криза вимагає введення світового політичного управління, бо координації економічної політики різних країн недостатньо. Якщо цього не зробити, криза повторюватиметься знову і знову, бо будучи не подолана у якій-небудь політично відсталій країні, де, наприклад, є політичний конфлікт, і політики не хочуть казати правду своєму народу, вона перекидатиметься з країни на країну, поки зрештою не опанує знову весь світ." [1], то це не новина, що відсутність розуміння причин явищ, які нас зачіпають, тягне за собою страх і паніку.

Страх і паніка, внаслідок яких дуже хочеться сильної руки та доброго дядю — це нормальний, здавна звичний прямий наслідок відсутності розуміння швидких, надзвичайно потужних непрогнозованих процесів, які охопили цілий світ.

А тим часом рецепт виходу з кризи не простий, а дуже простий: ти справді віриш, що людина, за яку ти збираєшся віддати голос, говорить правду? Якщо ні, значить ти голосуєш за брехню. Скажи це чесно і відверто й вголос: "я хочу щоб була брехня і злочинство, тому голосую за брехуна (брехуху)". Не сподівається ж хтось всерйоз, що в результаті обрання брудного, очевидного й усім видного брехуна (брехухи) на найвищу в державі посаду всюди почне бути справедливість, правда, чесність і закон? І коли твій голос зіллється з іншими подібними голосами в потужний хор, значить житимемо в дикій країні, якій до цивілізації — як до неба рачки, тобто постійно в кризі. Хочеш щоб криза

була подолана? Не віддавай свій голос брехунам — це єдиний спосіб нам всім опинитися в країні, яка належить до цивілізованого світу. Не вір, що усі політики є підлими людьми, брудними брехунами. Ця так нам брешуть на нормальних людей справді брехливі політики разом із своїми посіпаками, щоб таким чином ніби як зрівнятися з нормальними, тобто небрехливими політиками.

Що ж до того, що:

"Глобальна криза потребує глобальної регуляції." [1],

— то ось це і є глобальна регуляція, глобальнішої бути не може:

"GAL 5:14 Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!",

— адже цей Закон означає не тільки не вбивати, не чинити перелюбу, не красти, не свідкувати неправдиво на свого ближнього, не жадати дому ближнього свого ані всього, що ближнього твого, але й і багато чого такого справді людського іншого іще — чого усього наперед й передбачити ніяк не можна, в безліч життєвих обставинах, таких оригінальних, до яких неможливо додуматись доти, доки вони самі не прийдуть.

І саме ця глобальна регуляція одночасно є і найлокальнішою з усіх, необхідних для того, щоб: "Подолайте кризу всередині себе і допоможіть це зробити іншим. Ми — суспільство, і ми все здолаємо!" — це дійсно нам усім потрібно.

Грудень 2008

Література

1. Сергій Дацюк, "Світ змінюється"
<http://www.pravda.com.ua/articles/4b1aa23bade99>
2. "Інформаційні технології і людські спільноти", (в цій книзі)

Як російська мова спотворює мислення або Гостя чи Господиня?

Скоро на кіноекрани України виходить фільм за романом Стефені Меєр "The Host". Все б нічого — ну переклали росіяни "The Host" як "Гостья" (замість "Хозяйка", як це значиться в словниках), ну сумирно проковтнули такий "переклад" суттєво залежні від російської мови українці, і вслід за своїми "лідерами" назвали українську стрічку "Гостя", що в цьому нового? Чи дивного?

Нічого, звична річ. А звичні речі нікого не дивують.

Однак не так вже й мало давно здавалося б звичних речей, при умові, якщо з якихсь причин трішки уважніше поглянути на них, деколи набувають нового вигляду. Досить таки значимого вигляду, відповідно до рівня поширеності даної такої раніше здавалося звичної речі.

Саме так сталося в нашому випадку. Справа в тому, що існує чудовий, як на мою скромну думку його читача, український переклад роману Стефені Меєр "The Host" — "Господиня".

І от ті люди, які, з одного боку, відчують потребу не думати, не бачити й не чути нічого, окрім того, що залишають позаду себе російські сусіди, а з іншого боку, дуже хочуть не усвідомлювати даного прикрого факту своєї приниженої вторинності, починають вишукувати, а як би це принизити прекрасний точний український переклад твору.

Адже треба якось "обґрунтувати", чому для українського дубля фільму "The Host" обрано не прямий точний переклад оригінальної назви роману, як це зроблено в українському виданні книги, не "Господиня", а взята калька російської назви "Гостья" — "Гостя".

Наведемо деякі характерні сентенції від таких людей:

- "Якись переклад тай є, хоч і не якісний",
- "Як відомо даний український переклад, більшістю читачів описаний

як невдалий. Дана назва книги, не відповідає сюжету книги(як належиться). Тому саме назва "Гостя" буде більш правильніша, і зрозуміліша.

Тим більше сам фільм названий саме так! "ГОСТЯ". Скажу так, я фанат українського, але як я почав читати перші сторінки на українській мові. Мені це не принесло(нажаль) такого задоволення, як від російського перекладу.

Я розумію що слово "Странниця" перекладається як "Вандрівниця", але це слово не вживається в українській практично! Вже як на то пішло то могли б назвати Мандрівниця”

– ""Господиня", ще раз повторююсь немає відношення до самого роману!(Абсолютно) Це є переклад зі словника, і причому не обдуманий, перше слово побачили, і його вліпили",

– "Вандрівниця (так воно є в українському словнику) але знову ж таки воно не є загально акутальним, популярним. Більшість подумає, що українцям не стало мізків, і просто скопіювали з англ. (Ванда), Вандрівниця".

Але зазирнімо в словник — назва "Господиня" є прямим перекладом англійського "The Host", справжньої, а не російської перекрученої назви твору — яка причому повністю відповідає сюжету книги, це Вам скаже кожен, хто її справді читав. Адже в оригіналі ця назва стосується не прибулиці Вандрівниці, а справжньої Господині — господині і тіла Мелані, і планети Земля, на якій вона, і її батьки, і батьки її батьків народилась, живуть і жили раніше безліч поколінь.

Це навіть коли не враховувати, що одним з варіантів перекладу слова "host" є (біол.) "організм, що живить паразитів, «господар»", що власне і є сюжетом книги, коли оповісти його в двох словах: прибулиці «душі», хоч це і високоморальні створіння, однак способом їхнього земного існування є саме якраз паразитування на тілах людей. В інших світах вони паразитують на тілах інших істот.

І оскільки оригінальна назва фільму "The Host" співпадає з назвою книги, то прямим перекладом його назви українською буде "Господиня". А коли ж хтось із загальмованими русифікацією мізками, замість подивитись в словник, хапає без розбору що попало, аби від російського "авторитету", в даному разі кривий переклад "Гостя" від північно-східного сусіда, то це просто на жаль прикра реальія результатів московської русифікації та приниження деяких українців тут на українській землі, що поробиш.

Що ж до власної назви Вандрівниці, то цей переклад з Wanderer а не з "Странниця" (Стефені Маєр пише англійською мовою) — прекрасна знахідка перекладача книги. Це прадавнє українське слово "Вандрівниця", воно і не співпадає ні з яким широко зараз вживаним словом, і негайно дає зрозуміти (справді україномовному читачу) суттєву рису носія цього імені. Але коли комусь в свідомість вже в'їхало криве дзеркало російського перекладу, то крізь нього перестають бути видимими усі ці суттєві деталі. Адже русифікований читач, читаючи український текст після прочитання російського перекладу книги, весь час має на увазі російські, раніше ним проковтнуті і засвоєні криві терміни, які спотворюють книгу.

Нехай такий русифікований українець посудить сам, хіба ж це не виставляти себе фактично на посміховисько, намагаючись наведеним вище способом висловлювати оцінку предмету, практично й пальцем не поворухнувши для того, щоб самому розібратись у ньому хоч трішки перед цим? Слухняно при цьому ремигаючи московське русифікаційне фуфло, яке йому пхає в горлянку московська холуйня, як гусаку перед забоєм?

Звичайно що кожна людина має право на власну думку. Більше того, це дуже приємно, як на мою скромну думку, бачити наявність власної думки. І як же сумно бачити її не просто цілковиту відсутність, а ще й потребу в таких людей агресивно насакувати на вияви наявності власної, а не імпортованої з Москви думки.

Адже право як думати, так і наприклад заглядати в словник, щоб наша думка мала підстави, однаково є всюди, чи не так, будь це на сході України, чи на її заході? Хіба нас усіх не об'єднує також й це, окрім рідної мови рідного народу?

Такі вторинні, від приниження русифікованості люди, як правило не можуть, через відчуття власної неповноцінності, говорити від власного імені. Тому вони намагаються говорити від імені уявної ними "більшості". І якщо ця "більшість", від чийого імені вони намагаються говорити, ніби як "думає, що українцям не стало мізків, і просто скопіювали з англ. (Ванда), Вандрівниця", то це біда цієї нещасної, приниженої аж до потреби самопринижуватись бідолашної "більшості".

Це ж насправді тільки в українській мові можливо точно і коректно передати, разом із змістовним наповненням, навіть і звучання власних

імен Wanderer "Wanda" — як Вандрівниця, "Ванда". І нема жодної потреби примітивізувати, опускати багатство виразності української мови до рівня російської, в якій принципова неможливість точно передати оригінал призвела аж до його суттєвого змістовного перекручення.

Але справжня проблема далеко не тільки в тому, що якомусь не дуже на жаль розумному окремо взятому російському перекладачу прийшло в голову при перекладі роману переназвати його протилежним до "The Host" поняттям.

Суть проблеми в тому, що кривий, хибний до протилежності російський переклад назви твору, в російськомовній свідомості, включно з суттєво русифікованими українцями, без жодних проблем спромігся стати панівним. І що російськомовно думаючі люди, і то зовсім не якісь там погані люди, не тільки не помічають спотворюючої дійсності оригіналу підміни понять, а навіть відчують потребу наскакувати на прекрасний і точний український переклад — фактично за те, що він точно передає нам оригінал, а не кривобокий російський переклад.

Але може це ми тут напоролись на окремих поодиноких прикрий випадковий прокол, а в решту випадків російськомовність не перешкоджає адекватному сприйняттю реальної дійсності?

На жаль практика показує, що це не так, і що даний випадок просто ще раз ілюструє той прикрий факт, що в російськомовно думаючих людей практично відсутні перешкоди для сприйняття за чисту монету а чи не будь-якої, навіть і найпримітивнішої, кричущо невідповідної дійсності дези.

І такий висновок, що цікаво, відомий досить таки давно:

/* ...«Вообще, — закончил академик Павлов, — я должен высказать свой печальный взгляд на русского человека. Русский человек имеет такую слабую мозговую систему, что он не способен воспринимать действительность как таковую. Для него существуют только слова. Его условные рефлексы координированы не с действительностью, а со словами» (Бенедикт Сарнов, «Начало мира в слове», <http://www.lechaim.ru/ARNIV/115/sarnov.htm>; Н.А. Гредескул, «Условные рефлексы и революция: По поводу выступления акад. И.П. Павлова», «Звезда», 1924, №3, 70, С.149; <http://izvestia.ru/science/article3121425/>); «В самом деле, для русского менталитета является центральной,

фундаментальной такая особенность, как «тотальная словесность», специфическое «лингвистическое чутьё», поэтому русская культура — это всегда особое лингвокультурное пространство, в котором любые макро– и микродинамические изменения характеризуются тесной связью глобальных социально-культурных процессов и языка. Всякий момент русской культурной истории имеет соответствующее вербальное оформление, отражающее основные черты его мироощущения и миропонимания» (Л.В. Щеглова, Н.Б. Шипулина, Н.Р. Суродина, «Культура и этнос // Язык как основа национальной культуры»). «Это приговор над русской мыслью, она знает только слова и не хочет прикоснуться к действительности... Мы глухи к возражениям не только со стороны иначе думающих, но и со стороны действительности» (Иван Павлов, «О русском уме»)
*/ [5]

Якщо плюс до того, що умовою "істини" для російськомовної свідомості, для значної більшості її носіїв, не є відповідність фактам дійсності, чи там здоровому глузду та елементарній логіці, додати те, що практично єдиним критерієм російськомовної "істини" є та умова, що вона поширюється московською інфоканалізацією, тобто що вона санкціонована московською бандою, то ось вам і проста, елементарна причина величезних московських зусиль щодо подальшого продовження і посилення русифікації, перш за все на українській землі.

Однак повна маніпулабельність російськомовно думаючих людей далеко на жаль не єдиний наслідок неадекватності інструменту їх мислення — російської мови:

/* К сожалению, бессознательные психические установки, формируемые русской языковой картиной мира, существенно тормозят развитие левополушарного мышления и, поэтому, многие черты правополушарности, и в том числе и чувственное восприятие жизни, у русскоязычного человека сохраняются и в зрелом возрасте:

«Чувственное восприятие жизни русских объясняет, почему в них больше восточной иррациональности [...] Способность мобилизовать себя для конкретной деятельности у них не развита, находится «на уровне ребенка». Поэтому любая критическая ситуация, когда нужно собрать волю, проявить самостоятельность, может вызвать у русского «детские реакции» (Алла Сергеева, «Русские: стереотипы поведения, традиции и ментальность», <http://lib.rus.ec/b/265695/read>).

Преимущественно правополушарное мышление в зрелом возрасте и вызванная этим инфантильность — «холопство» (от англ. «infant» —

младенец и от укр. «хлоп'я», болг. «хлáпе» — малыш, ребенок; укр. «хлопець», чеш. «chlapeс», болг. «хлaпáк», пол. «chłorak», в.-луж. «khłor» — мальчик) сопровождаются, прежде всего, пониженным уровнем интеллектуального развития взрослого русскоязычного человека: «Инфантил (холоп с пониженными интеллектуальными способностями, — П.Д.) — взрослый (по паспорту) человек с психическим инфантилизмом. Инфантил — совсем не то же, что человек-ребенок. Инфантил отстает от среднестатистической нормы развития, человек-ребенок (фактически то же самое, что и холоп в Московии, — П.Д.) — от возможности стать взрослым человеком. Инфантил — выход за границы нормы, вариант некоторой патологии. Человек-ребенок — привычная норма (в России и в русскоязычных регионах Украины, — П.Д.)

«У нас есть любопытство, но мы равнодушны к абсолютности, непреложности мысли. Или из черты детальности ума мы вместо специальности берем общие положения. Мы постоянно берем невыгодную линию, и у нас нет силы идти по главной линии. Понятно, что в результате получается масса несоответствия с окружающей действительностью. Ум есть познание, приспособление к действительности. Если я действительности не вижу, то как же я могу ей соответствовать? Здесь всегда неизбежен разлад. Долг нашего достоинства — сознать то, что есть. А другое, вот что. Всегда полезно знать, кто я такой» («Лекции, прочитанные И.П. Павловым в 1918 году // Из лекции №2», <http://newan10.eto-ya.com/perechen-metodov-po-imeni-avtora/pavlov-ivan-petrovich/>) [...] Такое пассивное познание действительности и непреодолимый ничем консерватизм мышления были присущи лишь первобытным людям: «Но что больше всего поражает европейца, это не само содержание представлений первобытных людей, а их крайняя устойчивость, нечувствительность к данным опыта. Первобытное мышление невероятно консервативно и замкнуто. Очевидные факты, которые, по мнению европейца, должны были неизбежно изменить представления первобытного человека, заставить его пересмотреть какие-то убеждения, не оказывают почему-то на него никакого действия. А попытки убеждать и доказывать приводят зачастую к результатам, диаметрально противоположным тем, которые ожидались. Именно в этом, а не в вере в существование духов и мистической связи между предметами состоит наиболее глубокое отличие первобытного мышления от современного» (Валентин Турчин, «Феномен науки. // Первобытное мышление», <http://goo.gl/5UK6Yw> */ [5]

Хоч наведені вище цитати не такі вже й малі, але слід зауважити, що вони показують далеко не всі — негативні для кожної нормальної людини, яка бажає добра своїм дітям — наслідки ізоляції московськими холоуями цілих районів (чи областей) України від української мови, ну щоб ніщо не заважало "чистоті" розвитку російськомовної картини світу для людей, перш за все для дітей, в тих областях. Адже саме якраз українська мова, своєю точністю й відповідністю реаліям природи, а перш за все людських взаємин, стоїть на перешкоді російськомовному остаточному гальмуванню розвитку людини на рівні згаданого вище того первісного мислення, яке є результатом російськомовного виховання. Що і пояснює, чи не так, досить таки ясно, тотальну утробну, біологічну ненависть московських холопів до української мови.

І питання наявності кривобокого російськоподібного перекладу назви "The Host" в Україні, таким чином, досить таки близько підходить до основного сучасного українського питання. Ось це питання: бути чи не бути? — вторинним маніпулабельним московським Гостем на рідній землі, з московським інфоканалізаційним інфолайном в голові замість принципово ненависної московським холопам нормальної людської свідомості — чи на ній Господарем, який ґрунтує власну думку на фактах дійсності.

Березень 2013

Література

1. Сутінки. Сага. Світанок: Частина 2 <http://goo.gl/uhXuFi>
2. The Host (novel) <http://goo.gl/ToXPi> (+ її укр. і рос. редакції),
3. The Host (2013 film) <http://goo.gl/5urHA> (+ її укр. і рос. редакції),
4. Откуда есть пошел... История русского языка. Происхождение русского языка. <http://goo.gl/1wCwpg> (<http://goo.gl/hwZgwF>)
5. Ответ «недорасу» Родиону Мирошнику <http://goo.gl/j3IVbh>
6. Що таке рідна мова, або “какая різниця на каком языкє”, (в цій книзі)
7. Преступник і злочинець, (в цій книзі)
8. Чому суржик — це погано, (в цій книзі)
9. Правда історії та міфи мовознавства, <http://h.ua/story/90230/>
10. Щирі свідомі міркування про матмастерінг, (в цій книзі)
11. Росіяни, руськіє і просвіти в каламуті уявлень обрусєвшіх іногородцев, <http://h.ua/story/147991/>

12. Проблеми російськомовності, (в цій книзі)
13. Проблеми російськомовності 2, (в цій книзі)
14. Проблеми російськомовності 3, (в цій книзі)
15. Походження російського народу, <http://h.ua/story/276736/>
16. Український та російський народи не мають спільного походження, <http://h.ua/story/335558/>
17. Інформаційні технології і людські спільноти, (в цій книзі)
18. Швейцарська багатомовність, (в цій книзі)

Що таке рідна мова, або "какая різниця на каком языкє"

В результаті численних обговорень даного питання, а що ж саме слід називати рідною мовою, було ясно і чітко сформульоване остаточне стисле визначення цього поняття з точки зору таких людей, для яких поняття рідного народу не є актуальним поняттям. Мова думки, з огляду на її безпроблемну свідому змінність, випала з множини претендентів на звання рідної мови іще на ранньому етапі обговорення.

Отже "Alex" «alex@usa.net» в повідомленні news:«avtoah\$н75\$1@news.lucky.net» написав: "Родной язык — язык, на котором человек учился говорить, первый в его жизни язык".

Надзвичайно точна фраза. І якщо її доповнити фразою: "А также Родина — это место на Земле, где человек паявился на свет, первое в его жизни место", то вийде остаточна цілком завершена сурогатна підміна тих нормальних речей, які для людей, які належать до свого рідного народу, не залежать від випадкових обставин. А саме підміна Батьківщини (Отечества), тобто землі рідного народу РОдіною (місцем народження), та підміна духу рідного народу, його мови, тією мовою, яка була засвоєною першою.

Для людини, яка належить до свого рідного народу, ні Батьківщина, ні рідна мова не залежать від випадку. Де би така людина не народилася, як би не склалась її доля, а Батьківщина завжди знаходитиметься в одному і тому ж самому місці, і саме якраз там, де земля рідного народу — а рідною мовою завжди буде рідна мова рідного народу.

Зовсім інакше для тих, хто шляхом одкидання себе від нього, перестав належати до рідного народу. Батьківщини у такої людини — нема. А місце у вигляді точки на глобусі, де дана людина народилася, звісно що є. Ось і впливає на поверхню спеціальне для одкинутих від рідного народу осіб слово "РОдіна" у розумінні "місцевість, де така одкинута від рідного народу особа народилася".

А рідна мова людини, яка причисляє себе до даного народу, що ж, невже може бути іншою, ніж мова рідного народу? У випадку наявності такого причислення кимось себе до того чи іншого народу, навряд чи вийде сприймати це причислення як нефальшиве, якщо воно відбувається одночасно з одкиданням духу рідного народу — його рідної мови.

Навіть коли та людина прожила усе життя і жодного слова рідною мовою не те що не знає — не чула ніколи. Ну і що. Одлучить відразу по народженні маля від мами. А такі випадки в природі були. Доживе оте маля нехай до похилих літ, ні разу не побачивши рідної матері. А при випадковій зустрічі як ви думаєте, невже нічого десь там в глибині душі не здригнеться?

Для одкинутих від рідного народу осіб розмова про рідну мову рідного народу не має жодного сенсу через відсутність рідного народу. Тобто цілком природним буде констатувати той факт, що рідна мова для осіб, у яких відсутній рідний народ, також відсутня. Як і Батьківщина. А "істиною" для таких є їхня улюблена фраза: "какая разніца на каком языке". Й оскільки поняття рідної мови від поняття рідного народу відривається напевно не інакше як разом з особою, яка нормальність такої одірваності стверджує, то чи не слід було би придумати якесь інше слово замість "рідна мова" для тих, у кого відсутній рідний народ, а таких є досить таки помітна кількість. Наприклад "предпочтительний на даний момент язык". "РОдіну" ж придумали таки врешті решт замість Отчєства з Отчїзною, щоби остаточно одірватися від землі рідного народу.

Примітивні уявлення про механістичну природу людини, що нібито людина — це щось типу ПЗП, у якому після перепрограмування нічого од того, що там було раніше, не залишається, це усього лише тільки примітивні уявлення. (До того ж ходять вперті чутки, що навіть і з ПЗП після перепрограмування, відповідні спеці можуть виловити те, що у ньому було до того.) Іншими словами, якщо навіть в якомусь там ПЗП сліди того, що було там раніше, ніякого не рідного причому, таки зберігаються, то які є підстави думати, що рідна мова рідного народу жодного спадку сину (дочці) того народу від народження не залишає? Навіть якщо склалося так, що першою мовою для такої людини стала не рідна мова рідного народу?

А саме такими людьми є значні маси насильно русифікованих українців.

І щоразу, як хтось починає висловлюватися про тотальну русскоязычність наприклад подніпров'я, мені щоразу згадується один невеличкий епізод, свідком якого довелося пару десятків літ тому стати в одному придніпропетровському селі.

Через близькість села до Дніпропетровська більшість батьків, може не всі, але принаймні з ким довелося бути знайомим, то усі, посилено змалечку (щоб не калічити дітям життя само собою), розмовляли там з дітьми звичайно що російською мовою. Тому практично усі діти ясно якою мовою (принаймні з незнайомими людьми) говорили. Не думаю що зараз там щось суттєво змінилося.

І ось невеличка компанія дорослих і дітей (3-4 річних) ішла собі сільською вуличкою. Дещо стомились, аж тут лавочка біля фіртки при дорозі. Зупинились. Через деякий час привітна жінка трохи старшого аніж середнього віку винесла в подолі з хати дітям яблук. Ото дає вона яблука дітям, а вони їй — майже хором — кожне само за себе, кажуть: "Дякую!".

Ефект від простого рідного слова був вражаючий. Це треба було бачити. Від несподіванки жінці аж подих перехопило і на очах щось заблищало. Вона видно була цілком певна, що почує щось типу "спасіба". Я би також на її місці був певний. Так сильно вражену людину не так уже й часто доводилось бачити, і тому це важко забути. Вона тільки повторила потім кілька разів сама до себе: "Дякую, боже, дякую, боже, дякую".

Взагалі кажучи, саме поняття рідності напевно що можна віднести до не занадто потужної множини високих, святих понять. І коли хтось хоче дістати відповідь на питання про а що ж то таке рідна мова, то слід було б спершу визначитися, а чому ж це таке питання виникає і у кого. Тому що при нормальному даному від Бога сприйнятті даних Ним же речей, а мова якраз належить до даних Богом народу речей, важко уявити, чого це раптом нормальний син чи дочка рідного народу почне такого роду запитанням задаватись. Ясна річ, тільки плечима здвигнути можна, це мова рідного народу, та мова, яка мені прийшла сама собою коли ще за поділ тримався. Рідне — це дане, а не предмет вибору.

Насправді ж проблема у тому, що не сама собою та мова прийшла, тобто у даному випадку язик прийшов, коли те дитя за поділ трималося, і зовсім якраз не рідного народу. Тому й і питання виникає. Такі здавалося б схожі обставини. Але трішечки відмінні. Різниця полягає у тому, що

маля зростає зануреним в середовище звуків чужої його батькам мови. Які вивчили оту чужу мову і під тиском, назвемо це так, обставин, вирішили змінити природний хід речей. Замість живої, наскрізь рідної — від елементарних часток чи ще глибше мови, вплетеної міріадами зв'язків в буття рідного народу, вирішили всучити дитині чужорідний продукт, ледве прищиплений збоку (в основному багнетами, кулями та зав'язями облуди) до тіла рідного народу.

Протиприродний процес цього об'язичування, навіть лише тільки через відсутність у ньому нативного носія языка (але мабуть що не тільки з цієї причини) не може потягнути за собою появи справжнього носія, для якого б даний язык справді був рідним. Адже справжня рідна мова, як би ті батьки не городили, все одно не могла не пробиватися до дитини через безліч шпарин, які при всьому бажанні неможливо заткнути (у вигляді тону, міміки, жестів, артикуляції, поведінки, інших речей, притаманних справді рідній мові). Усе це вже щось, навіть коли не враховувати, що дитина на світ появляється в уже настільки сформованому вигляді, що не раз доводилось чути, що багато хто думає, ніби є підстави вважати, що змінюється людина протягом цілого життя лише тільки поверхово, а по суті ж усі покидають цей світ такими самісінькими, якими уперше в ньому появилися.

Сприйняття значної відмінності вивченої мови від справжньої, з боку носіїв справжньої, деколи буває мало що не комічним. Наприклад якось було приїхали в львівський інститут з Москви люди у відрядження і після того, як поспілкувалися трохи з одною жінкою, кваліфікованим спеціалістом, сказали, що «укрАїнській язык — очень понятний язык». У той час як нам усім здавалося, що вона з ними весь час російською мовою розмовляла. Хоч ми і помічали, певна річ, що та жінка говорила російською з помітним акцентом.

Наслідки такого мовного кульбіту, як забрати рідну мову, а на її місце чужу розмістити, бувають не такими уже й незначними. Перш за все це мабуть — окрім деякого отупіння, адже саме якраз мова пропонує подальшу стежку для розвитку кожної думки — це послаблення усвідомлення нормальності та природності нерозривного зв'язку з рідним народом. Дане послаблення усвідомленості (наявність же свідомості — велика перешкода на шляху цього процесу) спільно з рештою чинників, а їх вистачає, деколи призводить до такої речі, як відкидання особою себе від свого рідного народу. Свідками чого ми частенько на жаль буваємо. І оскільки твердження про відсутність

належності до рідного народу завжди буває неправдою, то посеред норм поведінки такої особи укореняється, підминаючи під себе усі інші, "норма" що брехати — це цілком нормально та допустимо. Кожен, хто наприклад хоч трохи знайомий з матеріалами більшості форумів, підтвердить цю очевидність.

Інакше (коли коротко) кажучи, у людей, які належать до свого рідного народу, є рідна мова, є й і Батьківщина. Це Богом дана (перш за все для того, щоб було чим звернутися до Нього) рідному народу мова, та земля рідного народу. Якщо ж дана особа не належить ні до якого народу, то рідна мова у неї, (як і Батьківщина), просто _відсутня_. Сурогатними замінниками рідної мови та Батьківщини для таких осіб служать мова, засвоєна першою, та місцевість, де та особа народилася — Родіна.

За матеріалами дискусій у форумі ukr.politics (до 18 січня 2003)

Вересень 2007

Преступник і злочинець

Оскільки поняття преступлення в російській мові та злочину в українській мові, займають центральні місця в російськомовній та україномовній системах уявлень про правила життєво важливих взаємин між людьми не тільки тому, що встановлюють зовнішнє уявлення про межу між нормальною та карною поведінкою, але і тому, що ці поняття займають місця наріжних каменів в будівлях внутрішніх уявлень кожної людини про нормальність чи ні тих чи інших людських вчинків та ставлення людей одне до одного, а також визначають припустимість чи неприпустимість тої чи іншої поведінки — тобто займають центральні місця у власне людській моралі, і перекладаються з української мови на російську мову й навпаки як нібито еквівалентні поняття, то для розуміння відмінності між російськомовним духовним світом і україномовним духовним світом, було б цікаво розглянути — у порівнянні — ці два основні поняття, які розмежовують в російськомовній та україномовній духовних системах поведінку нормальну та карну.

Вже на перший погляд легко зауважити, що така межа між карною та нормальною поведінкою проводиться обома мовами в зовсім різних місцях. Поняття злочинної поведінки в українській мові та преступної поведінки в російській досить таки суттєво одрізняються. Спробуємо продемонструвати це.

Якщо злочин (зло чинити) самою українською мовою однозначно самим звуком слова пов'язується з поняттям зла, а що таке зло, зрозуміло навіть кошеняті, то поняття преступлення (преступити щось) не пов'язується російською мовою до зла ніяким чином. Преступити — це самовольно порушити, переступити чи відступити від чогось. Причому не так уже й просто так відразу визначити, що саме порушити, що переступити, і за що слід переслідувати й за що карати — сама російська мова ніякої прямої підказки не дає.

А для того, щоб можна було наприклад говорити про порушення закону, про відступ від нього у відповідь на таке запитання стосовно суті карної в російськомовній координатній системі людських понять поведінки, необхідна наявність традиційно потужної добре розвинутої правової системи, яка не може ґрунтуватися на чомусь іншому, окрім давно усталеної в суспільстві людській моралі. Так що даний напрямок відпадає, якщо самі закони російської правової системи призначаються без врахування пов'язаності зла і кари.

Якщо суб'єкт чинить зло, то сама українська мова велить назвати його злочинцем.

Не так в російській мові. Чинити як завгодно велике зло зовсім не означає за логікою російської мови бути преступником.

І навпаки, якщо суб'єкт чинить добро і не чинить зла, то сама мова, її логіка, не дозволить назвати його злочинцем.

В російській мові — по-іншому. Суб'єкт може при повній відсутності зла з його боку, і присутності як завгодно багато зробленого ним добра ЩОСЬ преступити, і ось він преступник. За прикладами не треба ходити далеко ні в часі, ні в просторі. Мільйони і мільйони людей при повній відсутності будь-якого зла з їхнього боку названі преступниками, і убиті, а трупи їхні закопані в безіменних могильниках, а невольні маси людей, які вчинили море зла, наприклад убили мільйони дітей, не просто в цілковитому спокої за себе перебувають, але й і користуються найвищими пільгами за життя і найвищими почестями після смерті.

Щодо раніше присутнього в російській мові давнього слова "злодей", то воно в мовленні, крім (висок.), наприклад: ("Чудовищніє злодеянія організаторов голодоморов в Україні"), і (лайл.), наприклад: ("Кот Васька, злодей, намедні спйор кусок прямо со стола"), фактично не використовується, злодей повністю витіснений преступником з юридичної та побутової практики — подібно до того, як слово Родіна витіснило Отечество. Тобто для лайки, поезії та урочистих промов слово хоч ніби і є, але в реальній дійсності діє тільки преступник, впроваджений в російську мову для того, щоб викинути з російської думки будь-яку пов'язаність зла і кари.

Другим питанням щодо преступника є питання про те, хто кого може визначити таким терміном. Звичайно що на практиці це далеко не кожен. Випускаючи очевидні міркування, для розминки кожен може проробити їх самостійно, назовемо особу, яка не тільки в дійсності має право легально називати декого з навколишніх преступником, а навіть фактично зобов'язаний робити це. Я маю на увазі безпосереднього начальника. Тобто визначає чи не преступив ЩОСЬ (тобто його волю) хтось з підпорядкованих саме йому людей не хто інший як безпосередній начальник. Начальник начальника застосовує це ж правило стосовно меншого начальника, і т. д.

Таким чином, дане просте і ефективне московське рішення вирішує проблему створення жорсткої ієрархічної структури, на вершині якої перебуває напівбог-напівлюдина, яка НЕ МОЖЕ преступити в російськкодумній системі понять. Це означає не що інше, як ліквідацію в свідомості носіїв російської мови бар'єру між добром і злом, тобто людської моралі, що тягне за собою далеко не тільки тотальну злочинність русодумних ієрархічних оргструктур. Злочинність, але не преступність...

Чим не причина для величезних намагань московських убивць та їхніх посіпак на українській землі всюди впровадити російську мову, чи не так.

За матеріалами дискусій у форумі ukr.politics до 1999/11/06

Чому суржик — це погано

Щоб визначитись, а що ж то таке суржик, спочатку слід спробувати визначити обставини, в яких він виник, а також, що тримає далі на плаву цей своєрідний засіб спілкування.

Отож співчутливий українець (співчутливість — національна риса українців) щоразу, коли бачить нерозуміння слів своїх з боку співрозмовника, намагається якось вийти з положення. І перше, що він звичайно робить, то це замінює слова, котрі на його думку не зможе догнати партнер, більш для нього, тобто для партнера, зрозумілими російськими "подобіями".

Тобто сутність суржику можна визначити так: суржик — це натяк з боку уживаючої суржик особи на інтелектуальну недорозвинутість співрозмовника. А натякати таке, без сумніву — погано.

А от освічених представників русскоязычного "населенія" уживання суржику щодо них дратує. Ось наприклад якось в обміні думками у форумі з одним цікавим співрозмовником, який тоді виступав у ньому під ніком RR, я (спеціально) допустив прояви суржику, і ось негативна реакція на таке з боку даної освіченої людини:

/* Уважаемый п. Франчук ! Если Вам тяжело писать, не коверкая украинский (или русский) язык, можете использовать другой, более естественный для Вас европейский язык. Я постараюсь понять.
*/

Принагідно, оскільки в тій дискусії було поставлене цікаве а чи не усім питання, на яке є проект відповіді, то нагадаю в загальних рисах. Обговорювалось, що означає власна назва "Дніпро". На мою пропозицію (з Фасмера) пов'язати Дніпро із словом "дно", змістовно пов'язаного з поняттям ріки, RR відповів:

/* Вашему (и не только) предположению о связи названия ДнЕпръ (Е = "ять") со словом "дно" противоречит неясность слова в целом. Что такое тогда "пръ" ?

*/

При цьому RR використовував передачу цієї назви візантійськими греками, західноєвропейцями, скандинавами. Відновлював древньословянську форму. Згадував про можливість скіфського походження, фракійського. Зрештою, прийшов до висновку, що питання лишається відкритим. А те, чому в широкому спектрі використаних шановним RR першоджерел повністю відсутній український народ із його мовою, хоч саме якраз він і дав величну назву для великої ріки, це можна з деякою натяжкою спробувати пояснити хіба тим, що великі очевидні речі, котрі через те, що знаходяться у всіх просто перед очима, якраз помітити найважче, а зігнорувати найлегше. Це я про народ, який, будучи повністю зануреним у свою мову, склав проект, відпрацював, а потім утвердив цю назву — Дніпро. Навряд чи усі ті згадані народи, кожен зокрема, та й і усі разом, мали хоч якусь малу можливість якимось нав'язати людям уздовж великої ріки щось своє для назви. Тай і в голову нікому б така ідея не прийшла. Тому на "Что такое тогда "пръ" ?" ризикну висловити цього разу дійсно приватне припущення, відсутнє у Фасмера. (Що кожна ріка — це завжди дно всієї околиці, говорилося). А от Дніпро — це дно всіх ден на величезній території. Цьому поняттю здавна відповідає слово "пра" (інша форма — "про"). Відчуття того, що Дніпро — це Пра-Дно, можна дістати, йдучи у Києві наприклад, Андріївським узвозом, лишаючи Андріївську церкву по праву руку. Через якийсь час неодмінно виникає неповторне відчуття: там, попереду, глибоко унизу, не може бути ніщо інше, як Пра-Дно.

Але разом із тим повернімось назад до наших баранів. Я маю на увазі до нерозуміючих після тривалого перебування в Україні українську мову.

Якщо суржик — це лише легенька спроба натяку на інтелектуальну неповноцінність співрозмовника, то перехід у розмові на російську — це вже практично підкреслене цього ствердження. Нагадаю, що ведеться про використання суржику та мовних переходів на українській землі.

Тому перехід у розмові з російської на українську з боку російськомовної, але освіченої людини — це демонстрація поваги до землі, народу та його мови, гідна поведінка гідної людини. Таке сприйняття практикується всюди серед цивілізованих народів.

А неперехід із російської на українську при розмові з українцями — це просто звичайний (і звичний) вияв хамської неповаги до землі, до народу, до його мови.

За мотивами дискусій 2001 року

Щирі свідомі міркування про матмастерінг

У чому полягає основний ефект матюків, здогадатися не надто важко. Він досягається за допомогою задзеркального відображення значення слів, що позначають, якщо нормально вживаються, високі, чисті, святі речі. Простіше кажучи, ефект мата співпадає з ефектом брутального затоптування в багно високих, чистих, святих речей. Наприклад Бога, Душу, Мать. Останнє з названих слів, родове в системі духовних цінностей кожного народу, є у той же час родовим і в матерщинній системі.

Використання ж позитивних понять як лайки хоч і не дотягує до матюків, але матутвірний механізм дещо зрозуміти можливість якусь таки дає. А зрозуміти той механізм є сенс з причини наявності явища в реальній дійсності і то зовсім не в залишкових масштабах.

Враховуючи те міркування, що людина, у якої духовні цінності займають належне місце (тобто нормальна людина) навряд чи здогадається раптом скористуватися словами, які ті духовні цінності позначають, замість лайки, то хто ж тоді є джерелом такого своєрідного слововживання? Мусить же бути якась категорія, прошарок якийсь в суспільстві, який активізує процес опоганення добрих слів?

Очевидно, що той прошарок, та категорія знаходиться десь поза межами множини нормальних людей, у яких духовні цінності є вартісними духовними цінностями і які сприймають відкидання моральних норм як зло та здатні відрізнити те зло від добра.

Навіть не оддаляючись далеко від форуму ukr.politics, легко побачити, що таке опоганення слів зачіпає виключно російську мову. Хто мешкає не тільки у форумі, той зауважить, що це має місце так само й і в повсякденному житті. Я маю на увазі, що запозичені з мови добрі слова з

позитивним змістом потрапляють в язик у не просто спотвореному вигляді, а у задзеркально спотвореному значенні.

Скажімо ну що поганого у слові "міркування"? Однак така приваблива для нормальної людини, річ, як міркування, має деколи зовсім негативне звучання в деяких вустах. Перевернуте відображення українського слова — як результат — забруднює російську мову.

Механізм псування слів російської мови добре ілюструє наповнення прямо протилежним (порівняно з початковим) змістом наприклад слова "звезда" шляхом повсюдного називання звездой шановного Ф. Кіркорова.

І коли придивитися до авторів подібного словозабарвлення, то легко побачити стандартно спільну рису, котра об'єднує їх усіх. Це відсутня національність при наявній русскоязичності. Відсутня національність не у розумінні, що ті особи завалились раптом десь з Марсу чи утворились в результаті якогось звакуумсинтезу. Ні, усі вони народились в якихсь народах, за їх же власними словами, але перестали до тих народів належати. Тобто їх тато й мама після сотень років того ж самісінького процесу змішування різних націй між собою якимось чудом не втратили національності, а в цих людей національність раптом пропала. (Це усі вони дружно заявляють). Тобто точніше буде сказати, що ті особи виродились з деяких народів, раз перестали до них належати. Покинули їх, після чого запалились якоюсь дуже великою ненавистю до тих народів. І то до такої міри запалились, що аж-аж. Ось у такого відкинутого від наприклад українського народу людя єдина ознака друга — це ненависть до всього українського. А ознака ворога — це любов людини до рідного народу. Якщо мені хтось скаже, що це нормально, я відповім, що так, але в задзеркаллі. Не може бути нормальною ненависть до рідного народу. Більше того, щоб осатаніти цим почуттям, не обійтися без ломки основ загальнолюдської моралі.

Цим самим я хочу сказати, що як тільки від когось такі слова, як "щирий" ("щірий"), або "свідомий" — при бажанні легко можна назвати багато інших таких позитивних слів — починають виходити в лайливому значенні, то дуже важко не почати сприймати цю особу як абсолютно певно означеного відвертого покидька народу, з мови якого він почерпне новоутворені лайливі слова.

В мові дані слова завжди мали і матимуть й надалі цілком позитивне значення. А запаскуджують російській язик вивернутими навиворіт

значеннями як цих, так і інших, запозичених з мов покинутих ними народів слів, не хто інший, як духовно знищені російськомовні покидьки — як українського, так і інших народів. Поламані в процесі покидання рідного народу основи моралі — це саме якраз те, що потрібно російськомовному покидьку якогось народу, щоб без вагань і внутрішнього опору запаскуджувати те, чим нібито так сильно якось перейнявся — російській язык. І то хіба тільки язык?

Листопад 2001

Проблеми російськомовності

JN 1:1 Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово.

JN 1:2 Воно в Бога було споконвіку.

JN 1:3 Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього.

Не тільки для віруючих людей є очевидним той факт, що початком всього, що навколо нас, є Слово.

А оскільки навколо нас серед іншого існують також і проблеми, особливо в царині людських взаємин — в ставленні людей до людей, то цілком логічним буде спробувати зрозуміти, які саме хиби Слова, яке навколо нас, тягнуть за собою найбільші з цих проблем.

Звичайно що є суттєва кількість багатьом цікавих ідей та міркувань, пов'язаних з розглядом стійких етичних, моральних, психологічних та психічних відхиленнями в людей, які не здатні відповісти на питання про їхню національність (покидьків невідомих народів) — які усі російськомовні і які у своїй сукупності становлять таку системну диявольську хибу людської природи, що вони починають бути легко придатним матеріалом для використання їх в підготовці, учиненні та прикритті гігантських злочинних дій банди московських убивць — але не вони є предметом даної статті. Хоч звичайно є таке сподівання, що найближчим часом знайдеться привід поділитися ними з нормальними людьми, які зацікавлені у тому, щоб безрідні московські холоуї зайняли своє гідне покидьків місце, замість перебувати у владних, силових, інформаційних та впливових коридорах на українській землі. Зайво і говорити, чи не так, що не доводиться сумніватися у тому, що неймовірно в інших державах, але суттєво присутні на українській землі проблеми будуть у нас доти, доки безрідні покидьки homo amoralis будуть суттєво приймати участь у вирішенні дотичних до організації життєво важливих питань українського народу на українській землі.

Однак проблема російськомовного Слова на жаль суттєво торкається значно більш широкого кола людей, аніж тільки покидьки невідомих народів та відверті холуї московської банди убивць.

Давайте розглянемо одну з таких найбільш резонансних проблем — пов'язаність рівня поширеності різного роду збочень з російськомовністю. Адже це досить таки широко відомо, що в переважно російськомовних районах на українській землі суттєво більш високий рівень поширення різноманітних відхилень від нормальності, у тому числі гомосексуальних, аніж в переважно україномовних. Цю реальну гомопроблему російськомовності, коли спробувати глянути на неї максимально прямо та відверто, можна назвати іще так: якщо хочете, щоб Ваша дитина максимально імовірно була заражена гомосексуалізмом, то потурбуйтеся про те, щоб вона розмовляла — і головне думала — російською мовою.

Найбільш повно про сучасне розуміння зв'язку мови думки людини з дійсними правилами її поведінки можна прочитати в матеріалі: "Інформаційні технології і людські спільноти" (див. в цій книзі), де зокрема зазначається: "жива мова, [...] одночасно виконує для своїх носіїв також функцію постійно актуального сховища правил безпосереднього людського спілкування у вигляді довідника зв'язку понять — головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин".

Що стосовно до відправної точки лацюга понять, який може зрештою привести до гомосексуального сприйняття світу, то це російське слово "любовь", яке відповідає обом україномовним поняттям "любов" і "кохання", через що наприклад фундаментальний закон християнства: GAL 5:14 Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!

— набуває на жаль в російській мові надто двозначного вигляду. Як і всі вислови, в яких присутнє слово "любовь" в розумінні не "кохання", а "любов".

Навряд чи дуже великою втіхою для тих, хто усіма силами своїми поширюють російськомовність на українській землі, може послужити той факт, що подібна проблема існує також в англійській мові. Проблема гомосексуалізаційності англомовності хоч зовнішньо дещо і подібна до проблеми російськомовності, але не аналогічна, адже додатковим ще одним суттєвим фактором гомосексуалізаційної дії російської мови є той

факт, що чужомовна російськомовність, особливо коли вона на своїй рідній батьківській споконвічній землі, означає розрив з рідним народом, серед здавна усталених звичаїв якого — серед усіх народів — є моральний осуд усіх видів збоченств. Зауважимо при цьому спільний корінь слів "народ" і "народжувати", а саме якраз принципова відсутність народжень є ознакою номер один збочення — з точки зору будь-якої родової спільноти. Належність же кожного з нас (принаймні на початку існування) до родової спільноти, а родових спільнот в природі не так уже й багато, тільки родина, народ і людство, ось і все — визначається як самим фактом нашого фізичного існування, так і наявністю у кожного з нас людської свідомості.

Ще одним потужним неусувним сприятливим фактором гомосексуалізаційної проблематичності російської мови є хаотичність нагромадженості не пов'язаних між собою основних, тобто стосовних до характеристик людини і людських взаємин слів в російській мові, яка присутня через випадковість насмиканості з інших мов одних і відсутність тісно пов'язаних з ними інших споріднених слів, які утворюють собою ті асоціативні ряди понять, без наявності яких будь-яка мова залишається бути тільки технічною, технологічною — гуманітарно вихолощеною безплідною мовою. Що давно до речі є очевидним в найбільш освічених колах російської інтелігенції: "Но у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества", — Н.Добролюбов. 1860 год. — що і тягне за собою дану найбільшу й на жаль принципово неусувну загальну проблему невиразності російської мови. Особливо болісну — до неприйнятності — з огляду на глобальну актуалізацію зараз і ще більшу ближчим часом саме якраз виразної здатності мов в області характеристик людини та людських взаємин.

Проблема принципової невиразності російської мови особливо помітна тут, у нас на українській землі, на тлі величезної виразної здатності української мови, яка здатна точно передавати словами щире людське ставлення та виражати найглибші людські почуття. А не тільки описувати їх, повідомляти про них, з чим технічно орієнтовані мови типу російської справляються цілком добре.

Березень 2010

Проблеми російськомовності 2

Коли українець, який розмовляє українською мовою в русифікованих українських містах, на кожному кроці чує: "бическій язык" і такі інші хамські ненависні визначення в бік своєї рідної української мови з боку раніше нагнаних до російської мови людей, то досить таки очевидно виникає потреба знати дійсний стан справ. Дійсний стан справ не тільки щодо розуміння того факту, що усі російськомовні люди були (скоріше пізніше, ніж раніше) насильно нагнуті до російськомовності — і хто саме є центром процесів такого нагинання — але й і щодо того, що моральні, інтелектуальні та інші проблеми, зокрема емоційна невиразність й притупленість з елементами дикості, присутні в нашому суспільстві, мають своїм головним джерелом саме якраз насильно впроваджену й досі насильно підтримувану в ньому російськомовність.

Слова Добролюбова: "Но у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества" свідчать про те, що Добролюбов, разом з освіченою частиною російськомовного суспільства 1860 року мав усі підстави навіть і тодішню, яка розвивалась, російську мову вважати за "бестолковую смесь пяти языков". Адже жодних заперечень від інших російських літераторів цього широко відомого визначення одного з найбільш відомих в історії російських літературних діячів в бік російської мови ніхто навести не в змозі, чи не так.

Більше того, є такі свідчення, що деструктивну роль російської мови для всіх спільнот, де вона поширена, ясно усвідомлює інтелектуальна верхівка сучасного російського суспільства — думку про те, що біди Росії випливають з саме якраз російської мови, я почув якось ще в радянські часи в загальнодоступній московській телепередачі часів перебудови, безпосередньо від одного з російських філософів-лінгвістів. Як і що ця крамольна ідея широко розповсюджена в середовищі думаючих людей.

Звичайно що російською мовою в 19-му та на початку 20-го сторіччя була створена чудова література, це факт. І цьому є пояснення. Тодішня творча продуктивність російських літераторів пояснюється не тільки

тим, що значна кількість українців, внаслідок державних заборон україномовної діяльності і державного ж стимулювання російськомовної діяльності в Російській імперії, працювали над розвитком російської літератури. Адже подібний процес переключення значної кількості українців, які народились і виросли в середовищі української мови, яка і дала їм їхній розвиток, на російськомовність тривав і після початку 20-го сторіччя.

Творча тодішня успішність російського літературного процесу мала своїм ґрунтом перш за все реальний тогочасний мовний фундамент тодішнього російського літературного процесу — фундамент, який був присутній тоді, але відсутній сьогодні.

Що ж такого поворотного сталося на початку 20-го сторіччя — що раніше створена чудова література 19-го, початку 20-го сторіччя після того не зуміла знайти свого подальшого продовження? І після початку 20-го сторіччя різко припинився не тільки розвиток російської літератури, але й і розпочалися процеси деградації власне російської мови — навіть запас слів російської мови з того часу суттєво зменшився?

Хто хоч трішки цікавився розвитком російської мови, той в курсі, що саме якраз на початку 20-го сторіччя відбулась реформа, в результаті якої було спрощено російський алфавіт. І усунуті на початку 20-го сторіччя алфавітні "непотрібні ускладнення" дозволяли використовувати той алфавіт для запису слів не тільки російської, але й і української мови. З відповідним наприклад прочитанням (східним та західним) букви "ять", грамотно розставляти яку в російській грамоті було практично неможливо без знання української мови.

Таким чином на початку 20-го сторіччя явно іще недорозвинута, несамотійна російська мова була насильно відірвана від бездонного поняттєвого океану материнської української мови.

Для української мови, поняттєва структура якої внаслідок доброго знайомства з українською мовою усіх грамотних російськомовних людей живила процеси розвитку російської мови, ця операція минула звичайно що без жодних проблем.

Для російської ж мови, яка живилась від материнської української мови, дана акція відокремлення від неї стала справжньою непоправною катастрофою. Використання в російській мові українських асоціативних

рядів, раніше таке природне з огляду на тотальне ознайомлення усіх грамотних російськомовних людей з українською мовою, швидко — з швидкістю появи нових поколінь, не знайомих з українською мовою — перестало бути можливим.

А традиція черпання українських слів російською мовою, вона хоч і залишилася, але тепер ніякої користі із вирваних з природного українського асоціативного контексту покалічених обрубків понять вже нема. Тепер для корисності запозичень українських слів в російську мову значно простіший вигляд має просте вивчення усіма російськомовними людьми української мови в усій її повноті, аніж повернення до того стану наявності опосередкованого підключення української мови до російської мови, яке мало місце на початку 20-го сторіччя.

Березень 2010

Література

1. Михайло КРАСУСЬКИЙ, ДАВНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, <http://h.ua/story/119495/>
2. Іван Ющук, 12 фактів про давність української мови, <http://sd.org.ua/news.php?id=9892>
3. Володимир СЕЛЕЗНЬОВ, Правда історії та міфи мовознавства, <http://www.day.kiev.ua/173437/>
4. Юрій КОНКЕВИЧ, Не говориш українською — менше живеш! <http://sd.org.ua/news.php?id=9001>
5. Російськомовність — це не ознака продажності... але: <http://h.ua/story/55354/>
6. Що таке рідна мова, або "какая різниця на каком языкє", (в цій книзі)
7. Преступник і злочинець, (в цій книзі)
8. Шедевр Редьярда Кіплінга "If" в суперперекладі Василя Стуса, (в цій книзі)
9. Інформаційні технології і людські спільноти, (в цій книзі)
10. Проблеми російськомовності, (в цій книзі)

Проблеми російськомовності 3

При виді почерпнутих з московської інфоаналізації бздур типу: "українська мова набула найбільшої підтримки саме від комуністів", які частенько можна побачити від стандартно бездумних холопів московської банди убивць, у яких, як і в усіх решту московських рабів, на жаль як це вони самі стверджують відсутня свідомість, тобто людський розум, і ми в цьому конкретному випадку їм віримо — але зате дуже присутній широко роззявлений для безперешкодності заковтування ними московського інфолайна рот, виникає потреба розглянути по суті дану часто згадувану московськими холоуями "підтримку" української мови.

Що саме робилося в 20-ті роки минулого сторіччя, а саме їх мають на увазі московські холоуї, коли починають оповідати нам, що "українська мова набула найбільшої підтримки саме від комуністів" — і робилось для чого, взагалі то зрозуміло, що найбільш коректно буде судити за наслідками тої московської роботи.

Цікаво зауважити при цьому, що аналогічні методи "временнава паслаблення" застосовувались тоді ж московською бандою убивць не тільки в сфері "підтримки" ними української мови, але й в інших сферах московської організованої злочинної діяльності. Найбільш широко відомий приклад — економіка. Сподіваюся про неп відомо навіть таким найбільш загальмованим московським холоуям, як автор фрази "українська мова набула найбільшої підтримки саме від комуністів". Однак дана "підтримка" вільного підприємництва в 20-х роках московською бандою, яка тоді прикривалась комуністичною личиною (зараз вже лахміття комуністичної фразеології лежить на смітнику, викинуте московською бандою убивць через його зайву обтяжливість), зовсім не тягне за собою московських оповідей для (перепрошую) тупих

кретинів, щоб ті її повторяли, що нібито "вільне підприємництво набуло найбільшої підтримки саме від комуністів". Чому? Цілком ясно чому — через наслідки тої "підтримки", яка закінчилась ліквідацією усіх форм вільного підприємництва, яке з самого початку тої "підтримки" моніторилось спецслужбами московської банди убивць, щоб пізніше скористатись здобутою інформацією для повної та остаточної ліквідації вільного підприємництва.

Тим часом аналогічні наслідки Українського Відродження 1922 — 1928 років у вигляді Розстріляного Відродження 1929 — 1933, тобто у вигляді політики фізичного винищення на основі використання спецслужбами банди московських убивць інформації, здобутої в процесі "українізації", всіх керівних і освічених верств українського народу протягом 1929 — 1933 років і пізніше, абсолютно не перешкоджають тупим московським холопам, по саму зав'язку напомпованим смердючим московським інфоканалізаційним "продуктом", тупо повторювати і повторювати без кінця вихлебтану ними з московської інфоканалізації (перепрошую) кретинську московську брехню: "українська мова набула найбільшої підтримки саме від комуністів".

Адже досить таки широко відомо, що на протязі 1929 — 1933 років були розстріляні українські комуністи і управлінці, письменники, діячі профспілок, діячі культури, актори, було розстріляно з'їзд кобзарів в Харкові, а далі розстрілювали а чи не всіх підряд українців з освітою вище середньої. Критерій московського убивства — привселюдне використання людиною української мови, яка саме перед цим увійшла до загального публічного вжитку завдяки українізації під час Українського Відродження 1922 — 1928 років.

Політику українізації було оголошено ворожою, контрреволюційною і буржуазною, а всіх україномовних було оголошено українськими буржуазними націоналістами, агентами іноземних розвідок і т.п. Приблизна зараз відома оцінка числа розстріляних тоді з метою торжества на українській землі "велікава і магучева русскава язика" українців становить 1 млн. Саме це і є разом з московськими голодоморними убивствами українського народу єдиною реальною підставою сучасного русскоязычія Києва, Харкова та інших великих українських міст.

Серед свідчень цілеспрямованого, спланованого, добре організованого московського убивання сліпих українських кобзарів, яке тривало протягом десятків років, є також й здобуті досить таки випадково: /* [...] Коли я розговорився із Куртом Райхманом, організатором фестивалю, він розповів мені про спогади Шостаковича, видані в Лондоні і ще не перекладені ні російською, ні українською мовами. Йшлося про з'їзд кобзарів у Харкові, який розстріляли. Взагалі, в 20-30 роках в Україні було винищено кілька тисяч кобзарів. З'їзд — це лише частинка цієї історії. А багато кого забирали за пропискою: спочатку їхали фольклорні експедиції, які ні сном ні духом не здогадувалися, а просто записували кобзарів і давали звіти. Ці звіти потім читало НКВД і кобзарів розшукували і знищували. [...]

*/ Едуард Драч: "Українські псалми XVII століття оцінила вся Європа"

Більше про планомірне убивання московською бандою убивць сліпих українських кобзарів можна прочитати тут: "РОЗСТРІЛЯНИЙ З'ЇЗД КОБЗАРИВ" <http://svitlytsia.crimea.ua/?section=article&artID=7740>

Було: <http://h.ua/story/261097/> Євгеній Пилянкевич 12:39 02/04/10 [...] українська мова набула найбільшої підтримки саме від комуністів

Квітень 2010

Швейцарська багатомовність

Реальна багатомовність Швейцарії, де різномовні території об'єдналися і створили єдину багатомовну державу, насправді набагато більш відмінна від того нібито ідеалу, про який можна почути від більшості з тих, хто облудно наводить її як нібито зразок для України. Адже у нас жодної природної, первісної двомовності ніколи не існувало, і не думаю, що це для когось секрет, що насправді в Україні тривалий час була, і продовжує бути й надалі, тотальна нагнутість (це зауважимо зовсім не те, що добровільне знання) українців до чужої російської мови.

Для прикладу наведу один характерний вияв мовних швейцарських нюансів, про який мені розповів колега — родич українця, котрий вже багато років проживає поблизу франкомовної Женеви.

Так от, нещодавно йому довелося пережити непорозуміння з поліцією щодо водійських прав, поблизу німецькомовного Цюриха. В комп'ютерній базі, куди цюрихський поліцей зазирнув, навпроти нього була якась позначка червоним кольором, яка насправді означала щось типу що запис в його правах про право водити автобуси недійсний. У нього, зауважимо, був стандартний легковий автомобіль, так що до поточної ситуації той запис не мав ніякого відношення.

Однак запис був червоного кольору і, як виявилось, незрозумілою цюрихському поліцаю (!) французькою мовою. Почався розбір червоного запису, були покликані інші цюрихські поліцаї, але що характерно, і ті французької аналогічно не розуміли. Так що через швейцарські мовні нюанси йому довелося згаяти якраз стільки часу і нервів — доки настало розуміння з перепрошенням за непорозуміння — що той показовий швейцарський мовний випадок добре закарбувався йому в пам'яті.

Думаю, що коли навіть і поліція в дійсності аж так знає решту державних мов, в ніби як багатомовній Швейцарії, то зрозуміло, що у випадку простих пересічних громадян Швейцарії дуже малоімовірно, що має місце інший підхід до вивчення інших, хоч і ніби як й державних, швейцарських мов.

Просто коли різномовні території об'єднались і створили єдину багатомовну швейцарську державу, то це було зроблено гідними людьми із взаємовигідних міркувань, а зовсім не з міркувань когось принизити — як це має місце щодо українців, української мови і всього українського, при тотальному продовженні подальшої русифікації московськими холоуями українців на власній рідній прабатьківській українській землі.

Було: Ніякої природної двомовності в Україні ніколи не було

<http://www.day.kiev.ua/232114>

Знаєте, коли Чехія стала державою? Коли вся Прага почала розмовляти чеською!

Наталія МАЗЕПА, доктор філологічних наук

Вересень 2012

Шедевр Редьярда Кіплінга “If” в суперперекладі Василя Стуса

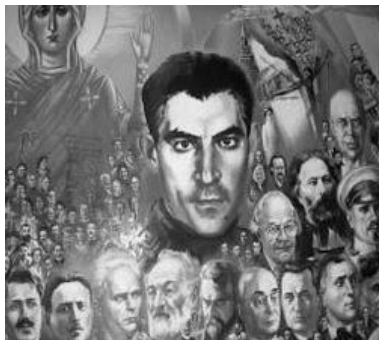
В свій час, починаючи вивчати англійську, я вчив напам'ять "If" Кіплінга — і бачив принаймні чотири версії його перекладу російською. Усі вони були на жаль поруч з оригіналом ну дуже слабенькі, зовсім не передавали яснугу, прямо таки євангелічну логіку кодексу сучасної людини, яку можна побачити в оригіналі. І вже було почав думати, що може взагалі перекласти цю річ більш-менш рівноцінно на іншу мову неможливо. Але як виявилось — після того, як мені попався переклад Василя Стуса, я помилявся. Звичайно це тільки моя скромна думка, але ось порівняйте самі:

Rudyard Kipling, If

If you can keep your head when all about you
Are losing theirs and blaming it on you;
If you can trust yourself when all men doubt you,
But make allowance for their doubting too;
If you can wait and not be tired by waiting,
Or, being lied about, don't deal in lies,
Or, being hated, don't give way to hating,
And yet don't look too good, nor talk too wise;
If you can dream — and not make dreams your master;
If you can think — and not make thoughts your aim;
If you can meet with triumph and disaster
And treat those two imposters just the same;
If you can bear to hear the truth you've spoken
Twisted by knaves to make a trap for fools,
Or watch the things you gave your life to broken,
And stoop and build 'em up with wornout tools;
If you can make one heap of all your winnings
And risk it on one turn of pitch-and-toss,
And lose, and start again at your beginnings
And never breathe a word about your loss;
If you can force your heart and nerve and sinew
To serve your turn long after they are gone,
And so hold on when there is nothing in you
Except the Will which says to them: "Hold on";
If you can talk with crowds and keep your virtue,
Or walk with kings — nor lose the common touch;
If neither foes nor loving friends can hurt you;
If all men count with you, but none too much;
If you can fill the unforgiving minute
With sixty seconds' worth of distance run —
Yours is the Earth and everything that's in it,
And — which is more — you'll be a Man my son!

1910

Переклад Василя Стуса

Коли ти бережеш залізний спокій
всупір загальній паніці й клятьбі,
коли наперекір хулі жорстокій
між невірів ти віриш сам собі.
Коли ти вмієш ждати без утоми,
обмовлений, не станеш брехуном,
ошуканий, не піддаєшся злomu,
і власним не хизуєшся добром.
Коли тебе не порабують мрії,
в кормигу дум твоїх дух себе не дасть,
коли ти знаєш, що за лицедії —
облуда щастя й машкара нещастя.
Коли ти годен правди пильнувати,
з якої вже зискують махлярі,
розбитий витвір знову доробляти,
хоча начиння геть уже старі.
Коли ти можеш всі свої надбання
поставити на кін, аби за мить
проциндрити без жалю й дорікання —
адже тебе поразка не страшить.
Коли зотлілі нерви, думи, тіло
ти владен знову кидати у бій,
коли триматись вже немає сили
і тільки воля владно каже: стій!
Коли в юрбі шляхетності не губиш,
а будиши з королями — простоти,
коли ні враг, ні друг, котрого любиш,
нічим тобі не можуть дорікти.
Коли ти знаєш ціну щохвилини
коли від неї геть усе береш,
тоді я певен: ти еси людина
і землю всю своєю назовеш.

1967

("If" в ідеальному для роздруку вигляді можна знайти тут: <http://ow.ly/Wnkw7>)

Полеміка

«Рецепт щастя»

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29337825
геннадий тарновский 14 сентября 2013, 22:53

СЧАСТЬЕ есть ощущение, сопровождающее процесс установления новых положительно окрашенных динамических связей между структурами мозга .

Соответственно, несчастьем соответствует разрыв связей.

/ из диалогов с ОБЛАКОМ на этические темы. Возможно, передаю неточно — тем больше причин взглянуть самим на признание неординарного человека. Читалось-в юности — легко/

«Чёрное облако» (англ. The Black Cloud, 1957) научно фантастический роман известного английского астрофизика и писателя Фреда Хойла. Есть в библиотеке Мошкова.

Відповідь:

Коли говорити про відчуття, говорячи про щастя, то найсильніше, що я знайшов, це міркування Чарльза Грінсвольда (в збірнику Вільяма Ірвіна [«Матрица» как философия]) — що щастя — це відчуття якості відчуттів в людському житті. Однак слово "стан" (з 11-ти томного словника української мови) має значно кращий, точніший і більш лаконічний вигляд

___Було: Константин Юрьевич 14 сентября 2013, 22:59

[...] Так что счастье — в честном бытии.

Відповідь:

Весь матеріал тут вище на 100% згоден з Вами.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29365543
Константин Белимов 15 сентября 2013, 22:49

Чушь, счастья не существует, это только мысль и не более! Отсутствие мыслей и желаний даёт чувство счастья более продолжительное чем осуществления каких либо желаний которые дают кратковременное чувство счастья но в любом случае это не является счастьем, а только чувством!

Відповідь:

Так, якщо дурити себе, що щастя в природі нема, то це дещо пом'якшує гостроту переживання нещасності. Однак слід додати, такий самообман при цьому остаточно відрізає шляхи до щастя, консервує, так би мовити, нещасність даної людини, разом з радіацією нещасності навколо неї. І зовсім якраз не в "осуществления каких либо желаний", і не в відчуттях, не в почуттях і не в емоціях насправді суть людського щастя, шановний Константин Белимов — прочитайте статтю ще раз, там про це йдеться дуже ясно та однозначно.

Що ж до відсутності думок та бажань, то насправді, аніж про щастя, це більше нагадує слова колись популярної пісеньки: "А на кладбіще все спокійненько, ні друзей ні врагов не відать, все красівенько, благопрістойненько, ісключітельная благодать".

___**Було:** <http://maxpark.com/community/90/content/2199094>

Сергей Нефедьев 15 сентября 2013, 20:52

Ну, вы сказали...

Каждый народ это социальная система, в которой язык с течением времени начинает трансформироваться таким образом, чтобы данная система становилась более эффективной. Т.е. язык изменяется в соответствии с изменением системы, которая, в свою очередь, изменяется в соответствии с техническим прогрессом. Если посмотреть на закрытые социальные системы, скажем племена в джунглях Амазонки, где до сих пор существуют чисто женские племена, каковых застали ещё испанские конкистадоры, то их язык с тех пор практически не изменился. [...] В таких сообществах, зачастую, вождь играет большую роль в изменениях языка: начал он по другому произносить название какого-то предмета, и всё сообщество переходит на это название. В Украине, кстати, нечто подобное: брякнул президент Ющенко слово "наразі", очевидно, присутствующее в диалекте села, из которого он родом, и первыми начали употреблять это слово дикторы телевидения, а затем и его единомышленники. Я никогда до этих пор такого слова не слышал, не находил в литературных произведениях украинских классиков, и не смог найти в словарях.

Відповідь:

Слово "наразі" є в 11-томному словнику української мови (1970-1980), дивіться тут: <http://sum.in.ua/s/narazi>

Що ж до мов племен, то їх ґрунтовно досліджував Гумбольдт, на початку 19-го сторіччя. Його висновки враховані в даній статті. Зокрема що змінюватись мови можуть в досить таки вузьких межах. З чого виводиться наприклад що російська мова ніколи не зможе передавати глибокі людські почуття та щире людське ставлення.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29374886

Валентин Справедливый 16 сентября 2013, 11:22

Автор — махровый украинский националист. Не читать на русском, переключать русские телеканалы и т.д. это значит обеднять себя и идти к своему примитивному "счастью" ничегонезнания.

Відповідь:

Всього навколо в Україні стільки на російській вже, що коли не купувати нічого на російські й переключати канал, коли чути російську, це буде тільки часткове обмеження язика, який за вкрадені в російського народу гроші пхають всюди в Україні.

В статті та в наведеній літературі ясно показано, що заміщення рідного українського мовлення російським, що в Україні зараз насильно впроваджується, це не що інше, як примітивізація і дегуманізація, від якої слід захищатись, щоб не стати духовно схожим на безрідних московських холопів, які виродились з своїх рідних народів, щоб плазувати перед своїми московськими хазяями і ненавидіти й називати махровими націоналістами всіх, кому не наплювати на свій рідний народ (який би він не був). У вас же нема рідного народу, чи не так, шановний Валентин Справедливый?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29348195

Римма Тленшиева 15 сентября 2013, 12:22

Олександр, вы воспеваете укр. мову, но, наверное, не знаете, что корни укр. и рус. языков одни — это одна группа языков, романская, т.е. латинская, от лат. *romanus* римский. Родной язык римлян — латынь. В пример приведу этимологию "украинского" слова "москаль".

"МОСКАЛИ. Украинцы прозвали русских (не только москвичей) москалями, то есть купцами, торговцами.

Словарь В.И. Даля: «Москот, москотина, москотильный товар, снадобья, красильные и разные аптечные припасы, употребляемые в ремеслах, фабричных и промысловых производствах».

«Словарь русского языка» С.И. Ожегова: «Москатель химические вещества (краски, клей, непищевое масло и др.) как предмет торговли».

В москательных лавках можно было приобрести за деньги или в обмен на другие товары все, что необходимо для жизни, начиная от лекарств и кончая разнообразным хозяйственным инвентарем.

Благодаря В.И. Далю, который сохранил слово «москот», возможно обнаружить в нем латинские корни от сложения лат. *mos* quot, где *mos*

нрав, своенравие, своеволие, обыкновение, обычай, свойство, и quot (квот) сколько, каждые, все.Москвот — москот — москательщик — москаль — имеющий обыкновение (профессию) считать, торговец.

Відповідь:

Не знаю, хто Вас обманув, шановна Римма Тленшиєва, що нібито "корни укр. и рус. языков одни", але я більше вірю словам Пушкіна про російську мову: «Словесность наша явилась вдруг с 18-го столетия подобно русскому дворянству без предков и родословий» (IX, 228). І Добролюбову: "Но у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества"

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29408513
Римма Тленшиєва 17 септембра 2013, 14:15

Лингвистика зародилась раньше Пушкина. См. Википедия, "Романские языки". Можете пошукать там ветвь украинского и русского, но вам это, уверена, не интересно. Лично мне скучно, когда каждый народ тянет одеяло на себя, вот и киргизы заявили, что вся цивилизация пошла от них)))) "Романские языки — группа языков и диалектов, входящих в италийскую ветвь индоевропейской языковой семьи и генетически восходящих к ОБЩЕМУ ПРЕДКУ — ЛАТЫНИ. Название романский происходит от латинского слова Romanus (римский). Наука, изучающая романские языки, их происхождение, развитие, классификацию и т. д., называется романистика и является одним из подразделов языкознания (лингвистика). Народы, говорящие на них, также называются романскими".

Вопрос к вам простой: украинский относится к романской группе языков или нет? А русский к какой группе языков относится? Вы ослеплены русофобией и ответить на эти вопросы не сможете))) Вас никто не обманул, вы сами обманываться рады. Сочувствую.

Відповідь:

Це негарно говорити неправду ("Вы ослеплены русофобией") на людей, шановна Римма Тленшиєва.

І добре, ось Вам, раз Ви не в курсі, прочитайте ретельно аргументоване дослідження професійного лінгвіста, про походження мов, стосовно української мови: "Древность малороссийского языка"

<http://maxpark.com/community/90/content/524702>

Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2199094#comment_29425892

Сергей Нефедьев 17 сентября 2013, 23:56

Вам можно и позавидовать — такой большой словарь. Вы точно работаете учителем украинского языка и литературы. Человек другой профессии, скажем, я, обходится меньшими словарями. у меня есть 3-х томный.

Продолжим полемику:

В любом большом человеческом сообществе, которое развивается, т.е. идёт по пути прогресса и технического, и социального язык также развивается: он должен поддерживать движение общества. В чём видно развитие? Обогащается новыми словами. Оптимизируется, т.е. выходят из употребления и отмирают старые формы и названия. Нужно ли держать в памяти название старой вещи, которая исчезла из обихода-ли, техники-ли, производства-ли? Слово не употребляется, и следующие поколения его просто не знают. Только в глухих, отдалённых от цивилизации районах, ещё помнят такие слова, потому как, у кого-то в сарае ещё имеется такая вещь.

Обогащение новыми словами происходит за счёт создания названия новой вещи или процесса с помощью слов, или частей слов языка данного народа, или заимствования слов иностранного языка той страны из которой прибыла данная вещь. Вещь — не обязательно предмет, это может быть и новая профессия, и новый процесс и т.д.

Т.о., ежели мы с вами решим сравнивать "развитость" языков, украинского и русского, как вам всегда хочется, то можем сравнить технический прогресс, соответственно, в сообществе украинском и русском.

Во времена СССР в 30-е годы, в годы первых пятилеток в СССР создаются гиганты индустрии, народ осваивает новые профессии, на заводах и фабриках начинают производить предметы, которые раньше в стране мало кто видел и знал о их существовании и потребительских свойствах. В школах и других учебных заведениях эти названия постоянно звучат на уроках. В школах дети узнают эти новые слова, в техникумах и институтах изучают производство предметов с такими названиями.

Что в это время происходит в Галичине? Можно ли говорить о техническом прогрессе? Сколько здесь школ на украинском языке? Какое развитие украинского языка здесь возможно?

С 1946 года на Западной Украине начинается строительство заводов и фабрик, а украинские школы начинают развиваться и умножаться с 1939 года. Здесь можно признать, что украинский язык развивается.

"Роки незалежності": как идёт технический прогресс на Украине? Особенно на Западной?

Как может развиваться язык при таких "успехах"?

Відповідь:

Ви сам наводите приклади, які показують, що технічна термінологія, це зовсім не ядро, це половина мов. Чи там листя, яке швидко з'являється і швидко опадає — у порівнянні з стовбуром мови, тобто стосовною до характеристик людини та людських взаємин мережею понять, які усі, на відміну від технічних назв, в сараях завалятися не можуть.

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29429378

Валентин Справедливый 18 сентября 2013, 08:09

Я Пушкина читаю на русском, Шевченко на украинском, Шекспира на английском и не вижу ничего в этом плохого. Все языки хорошие. Нет языка лучшего. Но если что то произносится не интересное, пустое, бездарное, то и язык обедняется. Не правда ли пан Франчук.

Відповідь:

Тобто Ви нерусский, і рідний народ у Вас — відсутній, але говорити про це Ви не бажаєте. Але не переживайте, це так не тільки у Вас — ніхто з тих, хто викинувся з свого рідного народу на московський смітник, зовсім не хоче, точно так само, як і Ви, вести мову про цей фундаментальний факт свого нищого негідного животіння.

Що ж до хорошості усіх мов, то якби московська холуйня на українській землі не намагалася організувати, усіма методами, заміщення рідної української чужою російською, то в мене не було б підстав порівнювати українську та російську мови. І не було б потреби наголошувати на тому, що мови (усі мови) різні, а було б бажання говорити про те, що всі вони хороші.

Але оскільки це злочинне дійство, намагання забрати у людей рідну українську мову, це повсякденна реальність української дійсності — а як виявляється, саме якраз якість мов, в розумінні їх здатності передавати все суто людське, є ключем до здатності людини бути щасливою, то зникають усі причини облудно розшаркуватися перед московськими холопами і вихваляти в російській мові те, чого в ній нема. Від чого, додамо, наглядність, конкретність, ясність та зрозумілість статті суттєво виграє, адже добре знайомих і з українською і з російською та з виразністю української і невиразністю російської, на українській землі багато. Так що, як бачимо, навіть у такого паскудства, як русифікація, не без позитивних кінців.

Відповідь 7 жовтня 2013 р. 11:38

http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20

Схоже це правильно було розмістити тут статтю про щастя: скільки ж тут нещасності виявилось, у різних, і сміх, і гріх, формах...

Ось наприклад у формі московського підхалімажу:

"Путину кто только уже не тыкал этими законами. Плевать он хотел.

Уважуха. А наш гондон все кому то в очко смотрит [...] Хочу, чтобы

Поветкин наваял Кличку, рога этому бугаю пообламывал. "

А ось у формі визнання своєї ледачості, інтелектуальної загальмованості (це одна з прямих, зауважимо, причин нещасності):

"Пипец, ты этот бред еще прочитать смог, я такие простыни никогда не читаю [...] не буду ж я оту простиню читать всю. "

А це у найпростішій, найдоступнішій формі, принизливого підлизування — більше ні до чого не відносному, окрім намагання попасти в тон начальству:

"Короче ставлю на повестку сельсовета, вопрос о недостойном поведении самогонщика-ложкаря Олекса. Из достоверных источников поступила радиogramма о попытках данного гражданина к понуждению к непотребному сожительствованию.. и прочих совместных богоомерзительных деяний... [...] это нужно пресечь на корню [...] Лучше под корень. [...] Да с корнем...вырвать! [...] может его в детстве не любили...может часто роняли...может у него были только деревянные твёрдые игрушки и бетонные кубики... [...] короче кастрируем [...] бредятина.... [...] из ТАКИХ моральных уродов типа олеха ничего путного не выйдет, по определению... [...] а ведь никто даже не заметил, что автор темы сидит себе тихонько в сторонке и злобно хихикает в кулачок, пока все здесь что-то пишут, доказывают с пеной у рта...походу, цель достигнута — скандал спровоцирован, все обгажены...а кто-то, типа, вообще не при делах (не будем тыкать пальцами в сторону автора) [...] Та это ж профессиональный провокатор, есть такие личности — специально по форумам ходят, разбрасывают говнецо, и деньги за это получают.) "

Так і хочеться ще раз повторити, хоч це є основою основ статті — що без людської гідності, і без правдивого сприйняття навколишньої дійсності, нема і не може бути жодного шансу на людське щастя. Чи може хтось проти, сподіваючись, що бруд, злоба й ненависть в душі, приниження й очевидна неправда може наблизити його до щастя?

___ Було: 7 жовтня 2013 р. 15:19 любимый

http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20

кто нить знает про что этот рассказывает.. может пора уже вставать с колен и переходить в позу раком. она тебе как-то больше подходит. В какой позе зашел, в такой и уйдёшь :-)) :-)) :-))

Відповідь:

Он воно що Ви мали на увазі, коли брали собі нік "любимый"... І що саме в цьому Ви, шановний любимый, давайте повернемося до обговорюваного предмету, пов'яжете із щастям?

___**Було:** 9 жовтня 2013 р. 9:41 EvilCat

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20

ПРАВДИВЕ сприйняття навколишньої дійсності? Дуже цікаво. Це як?

Відповідь:

Це ніяк, шановний EvilCat, на превеликий жаль, ніяк для Вас, я маю на увазі. Сприйняття, це суб'єктивна річ — навіть маленьким діточкам в казочках серед чарів, чаклунства і такого іншого, говорять і такі практичні речі, що поки сам пан (гаспадін) до правди не дійде, то ні від кого до неї не дізнається. Так що це Ваша особиста проблема — при умові, що Ви її усвідомлюєте. Але питання наявності свідомості, необхідної для того, щоб Ви могли щось усвідомлювати, це ще одне на жаль сумнівне щодо Вашої шановної персони питання. Ви ж навіть не можете про це говорити, чи не так — не зможете сказати, є у Вас свідомість, чи її нема, а замість неї саме поняття свідомості для Вас приказано ненавидіти.

___**Було:** 9 жовтня 2013 р. 9:58 любимый

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20

В психологии это называется строить проекции других в своем уме...это о нике))

Ты не знаком с неосознанными процессами в тебе самом....

и их наличие не зависит от того, что ты об этом думаешь или отрицаешь это

Они ясно себя являют....

Ты напрасно думаешь, что совсем уж все можно скрыть за словами..

Відповідь:

Цілком згодний, шановний любимый — за чужими, чи пустими, чи лайливими словами ніяк не сховати того факту, що Ви власних слів з приводу Вашого розуміння щастя на жаль сказати наразі не в змозі. І що коли Ви пишете: "может пора уже вставать с колен и переходить в позу раком", то це тому, що (тут вже хтось на цьому наголошував) це тому,

що кожен пише про те, що його найбільше турбує. Адже це Ви перший тут почали про це, тому я Вас і запитав, і продовжую питати далі, оскільки Ви за першим разом не відповіли, що саме в наведених тут Ваших словах Ви пов'язуєте з щастям? Ви ж свої проблеми вирішуєте не для того, щоб бути нещасним, а для того, щоб бути щасливим, чи я не правий?

___ **Було:** санрайз 11:14; 8 жовтня 2013 р.

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20

Уважаемые админы!!! Когда Вы прекратите этот словесный понос??????????

Відповідь:

Нещасливі люди виявляють свою нещасність по-різному, це давно відомо. Одні, страждаючи, мріють стати щасливими й шукають, як цього добитись, а інші намагаються зробити нещасними усіх довкола себе, сіють зло всюди. Джерело цього — заздрість, найбільший гріх і мати всіх гріхів, у поєднанні з дурістю, яка таким людям каже, що коли усіх навколо зробити нещасними, то їхня власна нещасність переживатиметься легше. Тому ці люди, як тільки бачать розмови про щастя, страшенно збуджуються і починають випускати з себе усякий бруд, в напрямку такої розмови.

___ **Було:** 11:43; 9 жовтня 2013 р. "Гость: это же я и точка"

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20

послушайте, olex, если вы уж и взялись что-то здесь калякать, так хоть не перевирайте...всем доподлинно известно, что самый страшный грех — это гордыня, которой как раз таки именно вы и переполнены. чего вы добиваетесь? хотите доказать себе или кому-то, что вы единственный такой, переполненный добром и т.д., а все остальные волки позорные? спуститесь на землю, уважаемый...

Відповідь:

Про заздрість, це не моя думка, просто я повністю згоден:

Григорій Сковорода. "Вступні двері до християнської добронравості",
ПРО ПРИСТРАСТІ ЧИ ГРІХИ:

"Пристрасть є морове в душі повітря. Вона безпутне бажання видимостей, а зветься нечистий чи мучительний дух. Найголовніша з усіх — заздрість, мати інших пристрастей та беззаконь. Вона є головним центром цієї прірви, де душа мучиться. Ніщо її не прикрашає і не робить

корисною. Не милий їй світ, не люба добродетель, а шкода така солодка, що сама себе десятком з'їдає."

– подивіться, шановний "Гость: это же я и точка", з яким задоволенням ("шкода така солодка, що сама себе десятком з'їдає"), присутні тут нещасні люди вихлюпують сюди свою злобу, ненависть, гординю і все таке інше. А причина та ж сама, що 300 років тому — болісна заздрість, все по тексту.

___ **Було:** 9 жовтня 2013 р. 15:21 "Гость: это же я и точка"

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20

и с каких это пор Сковорода стал пастором, за которым следует бездумно повторять бред сивой кобылы? а известно ли вам, что Сковорода смотрел на Библию как на поэтическое творение, черпая философские идеи из древне-классической философии, он перерабатывал их согласно собственному построению и тенденциям. может вы его уже и канонизировали? и вообще, милейший, по какому праву вы называете форумчан "нещасні люди"? за какие такие заслуги вы возвысили себя над остальными? о какой зависти вы тут вообще бормочете? уж не вам ли завидует весь форум в целом и каждый форумчанин в отдельности? опять задам волнующий меня вопрос: "ЧЕГО ВЫ ДОБИВАЕТЕСЬ"?

Відповідь:

Чого я добиваюсь? правдивого розуміння важливих для всіх речей, "Правда — це дорога, якою людська душа прямує до Бога" [10], і як наслідку такого розуміння, любові і добра звичайно.

Але і Вас я тим часом досить таки непогано розумію, шановний "Гость: это же я и точка", без розуміння хіба щось можна добитись?

Писанина Сковороди, як на Вашу шановну думку — це "бред сивой кобылы", а от величні слова шановного "Гость: это же я и точка", це якраз світлий для всіх життєвий орієнтир. Це часом не Ви щойно комусь приписували, що в когось "гордыня, которой как раз таки именно вы и переполнены"? А також оце тут зараз, що нібито хтось іще, окрім Вашої шановної персони "возвысили себя над остальными"?

Спустіться на землю, шановний "Гость: это же я и точка", Ваші слова тут, це слова простого аноніма з натужно надутими щоками, який наразі навіть і власних слів встидається, навіть перед самим собою, висмоктуючи на опонента з власного пальця різні пакості на зразок "вы возвысили себя над остальными [...] вы называете форумчан "нещасні люди""

— адже ніколи цього й близько не було, стосовно усіх форумчан, Ви ж не зможете проілюструвати те, що висмоктали з свого пальця, моїми словами?

І хіба Ви не вважаєте нещасними окремих тих, хто сюди нічого не приніс, окрім тільки хамської злоби, ненависті і брехні? Може це щасливі люди, як на Вашу шановну думку, усе таке багно сюди пишуть?

___ **Було:** 9 жовтня 2013 р. 16:16 любимый

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20

По факту...надергал Olex цитаток в сети, и подвел свои бредовые идеи под тему счастье. видимо, так проще манипулировать умами и казаться мудрее. Философствующий ум всегда занят собственной значимостью, становится цитатником от ума, а это не мудрость.. Именно таких "мудрецов" Христос и обличал, и ясно понимал, что они делают с другими умами ..Лгущие себе не могут не лгать другим...ПРАКТИКА ЛЖИ РОЖДАЕТ ТОЛЬКО ЛОЖЬ....

Відповідь:

Коли Ви без конкретики, шановний любимый, що саме на Вашу шановну думку в статті "бредовые идеи", тобто які саме слова не відповідають дійсності, то що Вам можна відповісти?

Хіба, що з Ваших слів видно, що Ви ну дуже хотіли б щось заперечити — але Вам заважає та дрібничка, що Ви бачите, що там усе чиста правда.

___ **Було:** 10 жовтня 2013 р. 9:39 EvilCat

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20

Правда — это отнюдь не истина, из-за того что она не единственна

Однажды мудрец и его верный последователь вошли в ворота большого города, чтоб нести слово о христианской светлой вере.

Проходивший мимо человек, живущий в данном городе подбежал к нему и проговорил:

— Мастер, вряд ли сгодятся жителям этого города божественные проповеди. Люди здесь грубы сердцем и сопротивляются твоему слову любви и истины. Горожане совсем не желают открывать для себя новое. Не тратьте попусту свои силы тут.

Мастер взглянул на жителя и отвечал:

— Ты несомненно прав.

Двадцать минут спустя, подошёл к мастеру второй верующий и молвил:

— Учитель, не опасайся: ты будешь действительно радушно воспринят в данном немалом городе. Люди ожидают тебя и желают услышать

ценнейшие слова христианского учения, идущие с твоих уст. Жители соскучились по вере и приготовились к истинному служению. Их умы и сердца открыты для тебя.

Старец посмотрел на него и сказал:

— Ты полностью говоришь правду.

Его ученик не смог удержаться и воскликнул мудреца:

— Старец, скажи мне, из-за чего ты и первому, и другому ответил одинаковые слова, а ведь сказали они тебе кардинально противоположные советы.

Мудрец отвечал своему ученику:

— Ты полностью говоришь правду. Но ты наверняка заметил, что оба человека молвили правду, соответствующую их восприятию жизни. Отговаривающий во всём встречает только негатив, другой ищет доброе. Они видят окружающий мир таким, каким они желали бы его видеть. Каждый основывается на наличии собственного жизненного опыта понимания этого мира. Ни тот, ни другой из них не солгал. Они оба хотели сказать мне правду. Только не совсем всю.

Юродивые тоже считают, что правду говорят.

Відповідь:

Правда справді буває об'єктивна (фактична) і суб'єктивна, тобто з точки зору даної людини чи спільноти. Однак тут у Вас приклад дещо іншого, а саме "Они оба хотели сказать мне правду. Только не совсем всю."

Тим часом існують дуже прості приклади суб'єктивної правди: взяти наприклад високоякісні черевики 41 розміру (припустимо у Вас 41-й), вони для Вас дуже добрі, а для мене (мені потрібен більший розмір) не годяться абсолютно. Дві протилежні оцінки одного і того ж самого предмету, це нормально і обидві чиста й повна правда. Як і об'єктивна, фактична правда, що ті черевики високої якості і 41-го розміру.

Що ж стосовно "Они оба хотели сказать мне правду. Только не совсем всю.", то це приклад того, що фактична правда тільки одна, а відхилень від неї — безліч. Чи того, що розум людський обмежений, а дурість — безмежна.

___ Було: 10 жовтня 2013 р. 9:58 любимый

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20

Сашко зажигает, какой амбициозный пафос... закачаешься. Парень, знает толк в исповедях ..да уж чудны дела твои, человек безумный. Зачем мне опровергать чьи-то цитаты, по сути я увидел лишь то, что ты не приемлешь русский язык как средство общения в нашей многонациональной стране...на эти профашистские идеи я буду

реагировать должным образом...не знаю, сколько эта тема здесь повесит.....лучше сам попроси ее удалить, по хорошему))) и кидаться, сцуко и умничать будешь в кресле-качалке, за чтением книги Как управлять миром, пока санитары не видят. уебок нацистский.

Відповідь:

Шкода бачити, як людина опускається на саме дно і намагається звідти скаламутити все навколо — через те, що перепудилась чистої прозорості води, розуміння, через яке все добре видно. В багні та каламуті Ви схоже думаєте, що Вам краще, шановний любимый, що поробиш, коли так склалось ваше нещасливе життя. Але не варто думати, що це так для всіх.

___ **Було:** [21:55; 9 жовтня 2013 p.] dandi

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20

Парни, вот я здесь немного почитал эту темку и никак не могу понять..., каким боком язык делает человека счастливым?

Відповідь:

Висновки з того, що усі мови на світі не однакові, а різні, в статті. Деталі ж, стосовні до різниці виразної здатності української та російської мов тут: 8. "Сутністю людського буття є мова" <http://h.ua/story/380079/>
Якщо прочитавши статтю у Вас по ній будуть питання, то будьте певні, що на них буде вичерпна відповідь, тут, чи на h.ua, де Вам зручніше.

___ **Було:** 10 жовтня 2013 p. 13:54 dandi

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=160&forum_pp=20

ти не маєш ніякого морального права вирішувати хто добропорядний, добросовісний і вихований, а тим більше щасливий на ґрунті мовної приналежності. P.S. Все, достаточо. Больше никаких демагогий с фанатиками и разжигателями языковых конфликтов :-(

Відповідь:

Цілком згоден з Вашою шановною думкою, що на ґрунті мовної приналежності не можна вирішувати, хто щасливий. Будемо це вирішувати на ґрунті лайки, злоби, брехні, ненависті і хамства, шановний dandi. Не думаю, що Ви заперечуватимете, що коли людина хамить, наприклад тикає незнайомій людині, то значить вона бідолашна нещаслива. Те ж саме коли людина показує злобу, ненависть чи лається — нещасність такої людини цілком очевидна, чи не так? Будемо таких морально підтримувати, співчувати і розпитувати, а що ж за біда у них сталася.

— Було: 11 жовтня 2013 р. 10:07 dandi

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20

Да никакой у меня беды нет (по крайней мере не было, пока с тобой не связался) — о Господи! — болезный :{ . Как к тебе надо обращаться, беря во внимание твоё последнее сообщение ко мне, если ты, как мне кажется вообще не читаешь или если даже читаешь, но не воспринимаешь своим узкозацикленным умом то, что у других бывает тоже своё мнение и кругозор. Ка-ак! скажи мне, начальное предложение из того же сообщения согласуется со всем вышеизложенным тобой "трактатом". Но ты упорно продолжаешь гнуть свою линию, не беря во внимание мнение других. Где, скажи на милость, ты увидел в моих постах злобу, ненависть, оскорбления и хамство?.., Это не хамство, это защитный рефлекс в обличивании опонента..., доверительная манера, так сказать, в попытке опустить тебя на грешную землю..., дать возможность осмыслить то, что ты в порыве... каком-то, выступаешь как догмы истины, правды и т.д и по порядку... . Хамство наоборот из всех щелей прет из твоей завуалированной вежливости. Парень! есть такая хорошая пословица: "Не лезь со своим уставом в чужой монастырь", это как нельзя к стати подходит к твоей манере общения. Пока и будь счастлив в своей зацикленности.

Відповідь:

Серед нормальних людей взагалі то прийнято, шановний dandi, говорити словами те, що вони хочуть сказати. І не говорити, тобто не говорити словами тих речей, які не хочуть говорити. Саме так я і роблю. А всі Ваші "розгадки" завуалірованості, це заслуга виключно Вашого особистого дуже широконезацикленого ума.

Для перевірки того, чи відповідають Ваші оцінки та висновки дійсності слів співрозмовника, спробуйте щоразу, коли Ви стверджуєте щось стосовно нього, процитувати його слова, які б підтверджували ці Ваші оцінки та висновки. Ви ж _ждного_ свого висмоктаного з власного пальця "твердження" стосовно численних виданих тут Вами на мою скромну адресу епітетів й характеристик не зможете підтвердити _моїми_ словами.

Як мені скажіть будь ласка брати до уваги Вашу думку (мнение), якщо вона вся зводиться до одного тільки "Да какие у меня могут быть к тебе вопросы"? Та Ви навіть конкретного питання, стосовного до чогось в статті, задати не можете, на жаль, що вже казати про якусь Вашу думку (мнение) з приводу хоч чогось одного в статті.

Огульно хаяти все, не говорячи ні про що конкретно, дуже легко, шановний dandi, особливо коли робити це разом з іншими такими

самими. І робите Ви це з тої простої причини, що прекрасно бачите, так само як і всі інші, хто каже неправду, що нібито як з чимось, не кажучи з чим, не згоден, що все до останнього слова в статті — чиста правда. Чи може це не так, і Ви спроможетесь сказати по статті щось конкретне, хоч одне, але конкретно, з чим Ви не згодні? Звичайно що Ви не зможете.

___ **Було:** 11 жовтня 2013 р. 10:28 EvilCat

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20

Несогласие с его мнение и есть злоба, ненависть, оскорбления и хамство.

Відповідь:

Якщо Ви не наведете чогось одного конкретно з статті, з чим Ви не згодні, то значить Ви насправді з усім в статті повністю згодні, але з якихсь причин Вам хочеться підбрехнути, що Ви нібито незгодні.

Схоже найцікавішим предметом тут починає бути питання причини того, _чому_ дехто тут дуже хоче облудно заявити, що він з чимось в статті не згоден, хоч насправді згоден з кожним в ній словом.

Думаю дати відповідь на це питання буде не дуже складно.

Але спершу глянемо, чи хтось, хоч один з нібито як з чимось в статті незгодних, спроможється навести _одне_ щось, одне конкретно, з чим саме в статті він не згоден.

Ну що шановний EvilCat не спроможється це зробити, то це зрозуміло.

Чи може я помиляюсь, шановний EvilCat?

___ **Було:** 11 жовтня 2013 р. 11:49 злата

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20

Похоже, у него каждые 3-4 месяца обострения :{ } копит, копит, а потом — бульк и выдаёт нагора наработанное непосильным трудом мысли e24 e38 e24 Интересно, он только наш форум "радует" или по всему инету сеет "разумное"... ну, в его понимании "разумное" :-)) :-)) :-))

Відповідь:

Повний протокол, раз Вам интересно, шановна злата — з самого початку моєї активності в інеті, знаходиться тут: olexlviv.tripod.com

— а все те нове, що згодом буде додано туди, тут: olexlviv.blogspot.com

___ **Було:** 14 жовтня 2013 р. 10:14 EvilCat

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20

Златочка, очень надеюсь, что пропустите эту попытку олекса наехать своим "авторитетом". Надо же ярый националист хвастается своей

активністю в інтернеті, і посилання на американський сайт. Що, українські сайти довіри не викликають? Или яка-то друга причина єсть?

Відповідь:

tripod.com — стабільний, вільно доступний і підтримує CGI-скріпти, а що американський, тобто скоріш за все не належить до московської інфоканалізації, то це згоден, дуже, дуже і очень великий та серйозний недолік, з вашої точки зору.

___**Було:** 15 жовтня 2013 р. 14:39 dandi

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=220&forum_pp=20

Та ну що ж ти з ним поробиш? :-(І де твоє вибачення перед російськомовним населенням країни (це не беручи до уваги форумчан з інших країн), що ти назвав їхню мову цілковито неправдивою (що по простому значить — брехлива) і де нею починають говорити, там зразу зростає злочинність? І не треба е34 тут говорити, що я змушую читати когось свої повідомлення..., хто хотів, або хоче, прочитав і може прочитати їх, вони у відкритому доступі на форумі по цій темі..., так само як і твій "трактат". е35 Р.С. Може українською мовою до тебе нарешті можна достукатись? е33 І як після такого можна надіятись і вірити, що якийсь російськомовний кретин не обгадить ТВОЮ рідну мову? Що ніяке шанобливе огульство не сховає образи? :-(Чи ти про це не подумав, перед тим як вивалювати свій "трактат" на форум для обговорення?

Відповідь:

Давайте зауважимо, шановний dandi, не звертаючи при цьому уваги на Вашу дурнувату брехню типу "ти назвав їхню мову цілковито неправдивою", що _точно_ співпадиння мап русифікації України та злочинності (тобто нещасності) в ній, це факт.

Якщо факти Вас ображають, значить у Вас особисті проблеми, на жаль. Ну а стаття в форумі, незважаючи на різні там "сци в очі" і все таке інше, _вже_ показала, що навіть і найкрутіше лайно, присутнє в Україні, неспроможне причепитися (прилипнути) до неї. Так що даний випадок, схоже, не підпадає, якщо Ви звісно не проти, під біблійну мудрість: МТ 7:6 Не давайте святого псам, і не розсипайте перел своїх перед свиньми, щоб вони не потоптали їх ногами своїми, і, обернувшись, щоб не розшматували й вас...

Думаю це так тому, що даний форум читають, на щастя, окрім щойно згаданих персон, також і нормальні люди. А не пишуть сюди ті нормальні люди зрозуміло чому, чи не так.

___**Було:** 16 жовтня 2013 р. 11:56 Roberta

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20

[21:19; 4 жовтня 2013 р.] Украинские школы у нас очень ценятся. Мой ребенок, не умеет разговаривать по русски, только на украинском.

Никаких проблем

[21:41; 4 жовтня 2013 р.] Но в чем прелесть юга, так в том, что ты здесь можешь говорить как хочешь, и никому до этого нет дела. Вот за что, я так люблю Херсон!

[21:47; 4 жовтня 2013 р.] (На: "так ты же знаешь русский. Почему дочь не можешь научить?") — Я не учу, потому что хочу, чтобы говорила на украинском.Кстати, украинскому я заставила меня научить

[16:04; 5 жовтня 2013 р.] (На: "А ребенок или просто молодой человек легко учит любой язык, достаточно попасть в языковую среду") — Ну да.

У меня старшие дети не разговаривали на русском языке до 14 лет. Я в доме сохраняла украинскую языковую среду. Потешные такие были.

Некоторые родственники, которые не разговаривали на укр были очень удивлены. И очень при этом гордились. А потом взяли и заговорили.

Сохранить чистый укр язык на юге невозможно и научить так ребенка тоже невозможно, если нет языковой среды. Теперь эти дети отлично владеют двумя языками и чистейшим украинским в этом числе. Это то, что нам далось просто и без напрягов, просто потому, что мама(я) разговариваю на укр. Но я еще ценю укр язык потому, что я из русской среды, но захотела разговаривать на укр. Так поступаем и с младшей.

Поэтому дети в моей семье отлично владеют двумя языками в, практически, русской среде. Учитывая то, что отец ребенка даже не умеет читать по украински(чистый украинец).

[16:11; 5 жовтня 2013 р.] Я очень хотела иметь два языка, потому что у детей есть литературный талант. Так чтобы они могли свободно писать на двух языках.Во-вторых, за границей, у них вырастают возможности, если они знают эти два языка. В-третьих, при некоторых работах, нужно сходу знать украинский. И в четвертых, неизвестно, что будет в будущем. Возможно, это не всем нужно. Просто я пишу о себе. Я так же старалась дать и другие языки. Каждый из детей учил еще и англ и немецкий. Но без языковой среды у нас не много получилось. Хотя сильнейшая база англ отлично чувствуется у них сквозь годы. Вот, старалась вложить в детей, что по-крайней мере имела сама.

Відповідь:

Вибачте, шановна Roberta, що не відповідав — це думаю правильно, дещо обмежувати себе в задоволенні спілкуватись із справді по-людськи мудрою людиною,

(яка самотійно — просто на базі нормального людського здорового глузду і великого бажання щастя для своїх дітей, власним своїм життям прийшла до практично тих самих висновків, для обґрунтування яких в обговорюваному тут матеріалі довелося опрацювати значну кількість філософської, психологічної, психіатричної та іншої літературної спадщини та сучасної інформації)

— якщо очевидно, що таке спілкування може стати причиною того, що на цю людину накинеться зграя покидьків.

А бачити потоки хамської брехні, лайки, обзивань і повно всього такого іншого на свою адресу, це може бути просто таки ну надзвичайно важко — для нормальної людини, яка спеціально не займалась вивченням поведінки покидьків невідомих народів (за нац. ознакою), холуїв московської банди убивць (за функціональним призначенням). Коротко будемо називати таких людей просто покидьки.

Звичні до того, що нормальні люди сприймають хамську лайку, обзивання, оббріхування і таке інше від покидьків, як слова від собі подібних, тобто як від ніби нормальних людей, покидьки думають, оскільки хоч людська мораль у них і відсутня, але вони знають про неї для її використання проти нормальних людей, вони думають, що "треба бути інфоканалізаційним мазохістом і збоченцем, щоб вислуховувати-вичитувати все те що вам тут пишуть".

І як же покидьки завжди і щоразу бувають розчаровані, а це в моїй багаторічній практиці (див. тут: olexlviv.tripod.com і тут: olexlviv.blogspot.com) в практиці зичливого спілкування з покидьками ставалось багато разів, щоразу з на жаль тим же самим сумним для них наслідком, коли до них зрештою раптом доходить, що ну як же вони гірко помиляються, і що їхні паскудні "душевні" порухи, усі до одного, починають в процесі розмови бути ясно усім видні, а огидність їхньої тупої брехні очевидно кожному, хто їх читатиме.

Слово "зичливого" стосовно спілкування з покидьками не випадкове: добро так само знаходиться в правді, як і правда в добрі.

А правда в тому, що усі, без жодного винятку покидьки, у тому числі ті, які виявили себе тут в цій темі, своєю брехнею усіх гатунків (брехливість — це ознака номер один покидька) усі вони нещасні, бідолашні люди, які постійно без варіантів і без кінця мучаться й страждають, і ніякі рослинні чи тваринні задоволення, які нечисть їм надає за те, що покидьки віддали їй свою людську правдиву душу, не в змозі допомогти цим нещасним

душам, які вже в цьому житті конають корчаться в пекельних казанах судом злоби, ненависті, заздрості та брехні.

Тому казати правду покидькам — хоча б вказувати на їхню брехню, це робити для них добро. Вам звичайно не варто навіть і думати про таке, це я тільки щодо себе. Адже правда може допомогти їм усвідомити нищість їхнього нещасного життя без жодного шансу на людське щастя. Саме тому в покидьків є вироблений бандою (зграєю) "захисний" від цього механізм: ненависть навіть і до самого слова "свідомість". Небезпека для банди свідомості — величезна, і тому вони самі про себе і про спосіб свого нищого животіння знають дуже мало. А знати більше — небезпечно, може прокинутись страшна для брехливої суті покидьків свідомість. Через це вони і працюють над тим, щоб було замкнуте коло спілкування, з якого постійно вичищається усе правдиве.

___**Було:** 16 жовтня 2013 р. 12:13 EvilCat

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20

Ларисочка, ну не очікував.

Как говорил классик, если выбирать между добрым словом и револьвером.

Применительно к олексу револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный.

Чтобы мозги на панель брызнули. Или на паперть?

НЕ... Лучше на панель. Там самое место.

Відповідь:

О, нарешті — а то я вже було хотів питати, чи не пора, раз брехня, злоба і хамська ненависть не діє, висловлювати головний аргумент холая московської банди убивць: "револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули".

На то вона і називається "убивць", чи не так, шановний EvilCat?

___**Було:** 17 жовтня 2013 р. 10:20 EvilCat

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20

Mon cher ami. Vous etes actuellement trop haute opinion.

Говоря по русски — а не зазнались ли ВЫ сударь? Строите из себя великомученника типа Коновальца? Так его московские убийцы не застрелили, а подорвали. И сам придурок виноват — нефиг было на хаявний шоколад вестись.

Відповідь:

Це та сама людина, зауважимо, яка щойно власними ручками написала: "Применительно к олексу револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули.", тут же, під цими власними словами, на ту ж адресу, як тільки було звернуто увагу на те, що це не що інше, як головний аргумент холюя московської банди убивць, пише: "а не зазнались ли ВЫ сударь? Строите из себя великомученника типа Коновальца?".

(Про убивства українських політичних і культурних діячів, серед безліч яких, з давніх часів, ніхто наразі не навів _жодного_ такого — жодного такого убивства, яке було б учинене не московськими спецслужбами, можна прочитати тут: "Убивства українських політичних і культурних діячів" <http://h.ua/story/53946/>)

Вам після цього вже можна навіть і не писати тут, шановний EvilCat, наприклад що це зовсім не Ваша шановна персона написала щойно: "Применительно к олексу револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули.", а що це нібито зробив хтось інший, скажімо моя скромна особа. Повнота і остаточність Вашої неадекватності вже й так абсолютно очевидна, для навіть і випадкового читача цих пару невеличких реплік. Мабуть і для Вас? хоч цілком отупілий від постійної брехні лицемір запросто може сказати ні, само собою.

Тут, під її цікавою ілюстрацією, доречно буде згадати про причини даної особливості безрідних (без рідного народу) нещасних (наповнених злобою, ненавистю і брехнею) холопів, рабів, холюїв та посіпак московської банди убивць — про причини їхньої неадекватності. Досить таки стійкої неадекватності, слід додати.

Деякі з необхідних засобів досягнення у покидьків невідомих народів (холопів московської банди убивць), такої різючої одірваності від реалій дійсності, разом з наявним у них без перебільшення можна сказати кретинським уявленням, що нібито реалії дійсності знаходяться зовсім не в фактах дійсності навколо нас, а в тих словах, які покидьки зволють сказати чи написати, обговорені, хоч і не всі, тут: 8. "Сутністю людського буття є мова" <http://h.ua/story/380079/> . І які причому відомі досить таки давно.

Було: 17 жовтня 2013 р. 12:05 любимый
http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20

ЧЕМ ТВОЯ НЕНАВИСТЬ И ЗЛОБА ОТЛИЧАЕТСЯ ОТ ДРУГИХ? А, ЛИЦЕМЕР ОЛЕКСА? КАК БЫ ТЫ КУЛЬТУРНО ЗДЕСЬ НЕ ВЫРАЖАЛСЯ, А ИЗ ТЕБЯ ТАКИ И ПРЕТ АГРЕССИЯ...ЧЕГО ТАК

БОИШЬСЯ? КОТ ЕЩЕ МЯГКО ВЫРАЗИЛСЯ. Я БЫ БУДУЩИМ РОДИТЕЛЯМ ТАКИХ КАК ТЫ БЕСПЛАТНО ПРЕЗЕРВАТИВЫ РАЗДАВАЛ!!! :-)) :-))

ТЫ ОЧЕНЬ УДОБЕН КАК ЗАЦЕПКА ДЛЯ ПОСТОВ ДРУГИХ ПОЛЬЗОВАТЕЛЕЙ, КОТОРЫЕ ТОЧНО МОГУТ БЫТЬ ПОЛЕЗНЫМИ ДЛЯ ДРУГИХ В ОТЛИЧИЕ ОТ ТВОИХ. ТЫ ТИПИЧНЫЙ ОБРАЗЕЦ ДЕМАГОГА ПУСТОБРЕХА, МОРАЛЬНОГО УРОДА И НАЦИСТА.

Відповідь:

Чудово Вас розумію, шановний любимый: Ви тут з EvilCat смакуєте сцену:

"Применительно к олексу револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули.", "КОТ ЕЩЕ МЯГКО ВЫРАЗИЛСЯ. Я БЫ БУДУЩИМ РОДИТЕЛЯМ ТАКИХ КАК ТЫ БЕСПЛАТНО ПРЕЗЕРВАТИВЫ РАЗДАВАЛ!!!"

але само собою лицемірство й агресія належить завсім звісно не Вам, а навпаки Вашому співрозмовнику: "А, ЛИЦЕМЕР ОЛЕКСА [...] ИЗ ТЕБЯ ТАКИ И ПРЕТ АГРЕССИЯ".

Дякую за ще одну прекрасну ілюстрацію, цього разу до слів щодо "разючої одірваності від реалій дійсності, разом з наявним у них без перебільшення можна сказати кретинським уявленням, що нібито реалії дійсності знаходяться зовсім не в фактах дійсності навколо нас, а в тих словах, які покидьки зволють сказати чи написати".

Як бачите, шановний любимый, я щоразу, коли щось збираюсь сказати про Ваші і таких як Ви слова, я цитую їх.

А коли ж якесь тупе брехло хоче щось брехнути на когось, щось на зразок: "ТЫ ТИПИЧНЫЙ ОБРАЗЕЦ ДЕМАГОГА ПУСТОБРЕХА, МОРАЛЬНОГО УРОДА И НАЦИСТА", то те тупе брехло принципово не може процитувати на підтвердження своєї дурнуватої брехні _жодного_ слова тої людини, на яку це брехло бреше. Чи може я помиляюсь, шановний любимый?

Було: 17 жовтня 2013 р. 15:20 любимый

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20

Если ты цитируешь уважаемых авторов, это не значит, что ты конгруэнтен в понимании их текстов.

Мудрость тебе явно не грозит, если не видишь очевидного...ей просто негде проявиться, субстрат отсутствует... :(:(:(

Регулярная терапия...вернёт тебе, Олух, способность удерживать суть разговора и находить подтверждения своей агрессии по отношению к другому языку и людям...

Читай по буквам пошел на Х.У.Й. :(:(

Відповідь:

Щоразу, коли нормальні люди цитують інших людей, вони роблять це для повноти ясності того, що говорять. Вас, шановний любимый, ця фраза звичайно що не стосується.

Наприклад, говорячи про щастя, є пряма потреба, якщо звісно є повага до читача і бажання максимально ясно висловити думку, цитувати Арістотеля та Сковороду.

Говорячи про ширість та мудрість материнської любові до дітей, є можливість дуже конкретно проілюструвати ці речі, цитуючи слова шановної Роберти.

Коли ж в контексті розмови про людське щастя і гірку погану нещасність таких, як Ви, шановний любимый, а як тут в Україні можна обійтись без обговорення цього суттєво присутнього в українському житті найогиднішого на українській землі явища, яке безупинно паскудить українському народу, тобто мас покидьків невідомих народів, холопів московської банди убивць (Ви їх називаєте "уважаемых авторов") — коли є потреба про них щось сказати, то їх також треба цитувати. Ну щоб на їхню голослівну хамську лайку не відповідати голослівністю. Є ж можливість предметно показувати нормальним людям, які, можна не сумніватися, також читають дане обговорення, що покидьків ні в якому разі не можна сприймати на свою голову як нормальних людей.

І хоч звичайно очевидна нещасність покидьків, якщо обмежити себе думкою про їхню нещасність, викликає у нормальних людей співчуття — що треба ніби як шкодувати нещасливих покидьків, однак це було б зовсім правильно тільки тоді, коли б покидьки займали в суспільстві належну їм по праву спеціальну нішу для покидьків.

Але ж насправді навіть і найнатуральніші, найяскравіше виражені, абсолютно аморальні покидьки в нашому українському суспільстві наразі частенько займають зовсім і не своє справді належне їм місце, на жаль. І їхні дії та наміри щодо нормальних людей, які не намагаються на них заплющувати очей, досить таки непогано ілюструються не тільки гігантськими московськими убивствами на українській землі, які мали місце протягом останніх 100 років, але й і просто даним діалогом.

___ Було: [11:26; 8 ноября 2013 г.] EvilCat

http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=400&forum_pp=20

на сообщение от olex [09:45; 8 ноября 2013 г.]:

Ви повністю праві щодо мого досадного упущення, що серед перелічених вище нищих паскудних почуттів (брехні, лайки, злоби, ненависті), в яких

вариться кипить корчиться душа покидьків невідомих народів на їхньому шляху до повної, остаточної та dokonаної нещасності, я пропустив найголовнішу, визначальну та панівну ноту в акордах ваших пекельних мук вже в цьому житті — заздрість. Наприклад тут видно, що Вас бідолашного болісно дусить жаба до блогу, один посередній запис якого прочитаний не 2-3 чи там 5, а 2332 рази.

Ну а безграмотність покидьків, на відміну від нормальних читачів форуму, це вже таке. Я маю на увазі, що уривок "Примітивні групи: основні правила", <http://h.ua/story/64549/> з книги [А. Б. Добрович, "Воспитателю о психологии и психогигиене общения"] вже прочитало кілька десятків людей з цього форуму — прочитали, а не оцінили, як Вам здалося від невміння читати, якщо не з переляку.

І оцінок, зауважимо, подібний матеріал потребує не більше за будь-який факт дійсності. Для нормальних людей він просто є і оцінки не потребує — про нього просто потрібно знати, для точності орієнтації в просторі людських взаємин. Іншими словами кажучи, якщо Ви чи ще хтось такий самий, як Ви, ставите факту, присутньому в світі людей, низьку оцінку, то це говорить лише про Ваше ставлення до правди. Самому факту від вашої оцінки ні холодно, ні жарко, він продовжує існувати в дійсності далі точнісінько так само, як і до того, як Ви проголосили, що правда Вам ненависна.

EvilCat:

На такие дешовые трюки будете ловить кого другого.

Не прочитало 2322, а просмотрело. Вещи несколько разные. А прочитало, судя по оценкам именно 12.

Відповідь:

Насправді "Кількість переглядів: 2356" (цифра на сьогодні) показує, скільки разів було відкрито сторінку "Примітивні групи: основні правила", <http://h.ua/story/64549/>. Прочитав її той, хто відкрив, повністю, чи частково, це предмет гадання, і ну зовсім предмет висмоктаності з пальця, коли судити про кількість прочитань з кількості виставлених оцінок чи положення планет на небі й фази місяця. Багато хто частенько й гадки не має ставити оцінку, навіть й повністю прочитавши матеріал, я скажімо серед них і практично ніколи ніяких оцінок не ставлю, ну і що, це ж не цікаво.

А от що тут в цій розмові справді цікаво, шановний EvilCat, то це розуміння людського щастя і шляхів до нього з точки зору безрідних покидьків невідомих народів, напомпованих по самое немагу інфолайном з московської інфоканалізації, в контексті плазування московських холопів перед їхніми московськими хазяями. Невже межею Вашого уявлення про щастя, в результаті регулярного заковтування потоків з

московської інфоканалізації, стало оце Ваше: "Применительно к олексу револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули. Или на паперть? НЕ... Лучше на панель. Там самое место."?

Але якщо це так, тобто Ви бачите Ваше щастя, в тому, щоб щоразу, коли співрозмовник говорить правду, у нього "мозги на панель брызнули", то це теж цікаво — розкажіть, будьте добрі, про Ваші шановні почуття та їх послідовність й розвиток при тому, коли Ви уявляєте собі таке. Адже це доречно тут в розмові про уявлення про щастя покидьків невідомих народів.

Давайте розберемося — щоб усім стало видно, як це класно, мати такі уявлення, як Ви й такі почуття, як Ви — Ви ж не соромитесь Ваших уявлень про щастя і Ваших почуттів, які Ви тут показуєте, виходячи з тих Ваших уявлень?

“Сутністю людського буття є мова”

___Було: <http://h.ua/story/380079/>

Таран Евгений Черкаси 20:14 24/07/13

Я думаю, Вы не будете спорить с тем, что любой язык — это отражение исторических процессов, происходивших и происходящих в народе. Отсюда — и разница в понимании однокоренных слов. Или будете спорить?

Вы меня простите, но то, что Вы изложили в статье, есть не что иное, кроме как скрытая попытка насадить международный(или межязыковой) конфликт!

Между прочим, в украинском языке в Вашем изложении тоже есть немало недочетов. Например: Вы используете слово "торкатися" в смысле "касаться какой-либо темы".

А Вы не подумали о том, что сами же подменили одно украинское слово другим, подсознательно связав их русским?

Дело в том, что в русском языке слово "касаться" имеет много значений при одной морфологии: это — и телесное прикосновение, и мысленная связь с чем-либо("меня это не касается").

Но в украинском-то есть прекрасный синоним слову "торкатися" — "стосуватися"! К сожалению, это уже не только Ваша "болячка" — этим вирусом сейчас пестрит весь телеэфир, аж уши вянут!

Вы,уважаемый Олександр Франчук, сделали основной упор своей статьи на корне слова "стиг". Что ж, исследование было бы гораздо интереснее, если бы, опять-таки, не однобокость. sad

Через всю Вашу статью сквозит мысль о разнице в словах. А между тем, есть и общая часть: например, украинское слово "ВИСТИГАТИ" в смысле "ВЫМЕРЗАТЬ" не так уж далеко от русского(читайте — словянского) "ПОСТИГАТЬ". Если откинуть политиканство и национализм, то получится, что в этом слове ЕСТЬ общий смысл — ДОСТИЧЬ КОНЕЧНОЙ СТЕПЕНИ РАЗВИТИЯ.

Вот и всё!

А развитие возможно ТОЛЬКО в смешении культур и языков. Это — просто естественный процесс эволюции.Гитлер тоже хотел противопоставить Германию всему миру, даже ближайшей Австрии. К чему это привело, Вы знаете. wink

Відповідь:

Звичайно що я не буду сперечатись, шановний Таран Евгений, з тим, що "что любой язык — это отражение исторических процессов" — з відвертими дурницями сперечатись нема потреби.

Що ж до того Вашого твердження, що ця стаття нібито є спробою розпочати "міжнародний(или міжязыковой) конфлікт", то цікаво було б довідатись, в чому це саме конкретно Ви вбачаєте таку конфліктність в даній статті? Повідомте будь ласка, і я легко Вам покажу, що Ви прикро помиляєтесь, на жаль.

В статті використовуються обидва українські слова, шановний Таран Евгений, і "торкатися" і "стосуватися", кожне в більш слушному для нього випадку. Будьте уважніші, коли намагаєтесь робити зауваження, щоб не мати вигляд людини, яка дуже квапиться пошвидше до чогось вчепитись, і тому виходить пшик.

Слово ПОСТИГАТЬ, це якраз його я мав на увазі, коли згадував про відтінки поняття "доганяти", читайте двічі, якщо за першим разом не доганяєте (не постігаєте).

А от про Гітлера цей Ваш бовк я щось недоурозумів, на жаль. Поясніть, будь ласка, якщо звісно можете, Вашу думку.

___**Було:** Boris G. # написал комментарий 24 июля 2013, 15:14
http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27783934
Тху..... Опять.... Словоблудие... И как квазинаучно!!!!

Фундамент првильный, основательный... Только вот на фундаменте шалаш постороили))))))

Какой к чертям собачим Украинский язык?! О каком ИМЕННО УКраинском вы говорите?

О современном?! Так вот в СОВРЕМЕННОМ украинском кроме ПТАХА и СТИГА ничего больше и не осталось!!! Оостальное — это "милициянты" "литадлы" и протчая шелушпонь!!!!

Если русский язык складывался веками как язык межрегионального и межнационального общения — дык это видно из его структуры... Когда вы произносите — украинский — то что именно вы имеете ввиду? Язык Шевченко??!!! Да за такой "украинский" его б Фарион с подвижниками поливали бы грязью и помоями! Найдите где нить репринтное издание Шевченко или Котляревского... Не найдете?!! И почему?! Да по одной простой причине — там не тот "украинский" на котором балакае Фарион!!!

Почитайте "изобретателя"первого "украинского" словаря.... Что он пиал к концу жизни? Да он отрекся от "украинского"!!!! Он (став уже профессором лингвистики) доказывал , что малороссийскоен наречие органично вошло в русский, обогатило его, как впрочбем и все другие наречия Руси))))

А наглое начетничество на примере одного слова — это грубая фальсификация.... Пользуясь таким приемом я могу доказать что язык Донских казаков древнее и богаче русского!!!! Возьмите, например казацкое слово "баглай"!!!!... Да ну нет его в русском!!! значит что? — мы древнее и мудрее!!! Отак!!!!)))) На самом деле в славянских языках происходила миграция слов и СМЫСЛОВ!!! Например в русском "сосулька", а в польском — "сопля" !!!! Но это ж не значит что поляки сопли сосут!!

Или в русском магазин, а в польском — sklep!!! Но это не значит, что поляки торгуют тем , что мы похоронили...))))

Повторюсь — начинал за здравие, а построил хиленький шалашик..

Відповідь:

Що стосовно української мови, то спеціально для Вас в Література є п. 7. Словник української мови <http://sum.in.ua/> — заходьте туди і вивчайте на здоров'я, всі одинадцять томів. Що ж до репринтного видання Котляревського (зокрема "Енеїди") початку 19-го сторіччя, то там точно та ж сама і така ж сама українська мова, що і в останніх його виданнях. В інеті є, пошукайте і почитайте. Але перед тим вивчіть хоч би правило прочитання букви ять, східне і західне — про яке Ви звичайно що навіть і не чули, чи не так. Ви ж не думаєте, що якщо звуки Енеїди Котляревського записати наприклад англійськими буквами, то вона тоді буде на англійській мові?

А от про входження "малороссийскоен наречие ... в русский", то найточніше про нього, і про входження інших мов в російську мову сказав Н.Добролюбов (1860 год): "Но у нас бестолковая смесь пяти

языков організовалась доволно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества" — наслідок масованого запозичення слів в російську мову, з усіченням коріння, яке в тих запозиченнях було в оригінальних мовах.

___**Було:**

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27783934
Надежда Ульянова 25 июля 2013, 08:24

Вам, дорогуша, к историку Бибику. Он оценит.

Переведите свой опус на украинский и дайте почитать, поржать очень хоцца.

Відповідь:

Це тут переклад на російську, шановна Надежда Ульянова. Український оригінал можете "почитать, поржать", раз Вам "очень хоцца", тут:

<http://h.ua/story/380079/> — або оригінал разом з рос. перекладом тут:

http://olexlviv.blogspot.com/2013/07/blog-post_24.html

___**Було:** <http://politiko.ua/blogpost96501#comment1077416>

Георг Крук 06:11

+++

Важливо періодично (курс) надавати аналітику порівнянь по мові.

Коло

Око

Зір

...

Відповідь:

Підтримую, дуже було б потрібно. В даному випадку правда приклад з однокоріневими з "стиг" словами потрібен був не так для порівняння, як для демонстрації суттєвості усічення наповнення змістом слова при його запозиченні

___**Було:**

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27847897
Евгений Фадеев 26 июля 2013, 13:43

Язык является сущностью КОНКРЕТНОГО бытия человека или группы людей, а не сущностью человека.

Сущность человека — разум.

Конкретное бытие людей еще мало подходит на разумное, то есть, на человеческое в истинном понятии человека, как природы, обретшей разум.

Відповідь:

Цікаво Ви міркуєте, і хотілося б згодитись із більшістю Ваших слів. Одна тільки неясність є у Вас, уточніть будь ласка, чи вважаєте Ви, що розум — це те ж саме, що й інтелект, чи це різні речі, як на Вашу шановну думку?

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27847897
Евгений Фадеев 26 июля 2013, 23:14

Разум и интеллект совпадают. Только на чем? — На том, каков предмет разума (интеллекта).

Что такое разум? — Это поиск правды, истины. Если разум не ищет правду и используется для "своей правды", сокрытия правды, то это ложный разум, отрицание разума.

Разумно только тогда, когда истинно. То есть, разум и истина синонимы. Не в силе бог, а в правде. Бог есть правда, истина.

Истина, правда, законы природы — синонимы.

Вопрос "синонимы ли разум и интеллект" второтепенный, подчинен главному — истине. Или — идее, по Гегелю.

Відповідь:

Давайте спершу досягнемо ясності в нашому розумінні що таке розум і чи він те ж саме, що й інтелект, чи ні. Ваші слова щодо цього питання наразі можна тлумачити і так і едак. Давайте конкретизуємо, раз так, це питання. Скажіть будь ласка, чи можна назвати розумною людину, яка розробила і успішно виконала досконалий план підлого убивства багатьох дітей?

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27847897
александр кашкавал 27 июля 2013, 01:10

...Н.В. Гоголь что то недопонял в языках...а Достоевского и Толстого в мире вообще не знают — все только о Т.Г. Шевченко и говорят...да и в Украине книги на русском не найти — все читают только родном, украинском...по моему всё наоборот...так что намёк в статье мерзкопакоственный и попробовал бы кто то прочитать эту статью на украинском, даже зная этот язык...

Відповідь:

В статті ніяких натяків нема, шановний александр кашкавал, всі речі прямо названі своїми іменами. Що ж до мови статті, то стаття і написана, і опублікована на кількох ресурсах і читана всюди саме якраз українською мовою. Тут її російський переклад — спеціально для Вас.

—Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27861227

GOLDEN key 26 июля 2013, 20:54

Классический свидомытский бред, одного уровня с бреднями Бибика да Штэпы. :)))

P.S.

Толковый словарь Даля:

ПТАХ м. птаха, пташка или пташечка ж. пташенок м. (птенец), потка, поточка ж. птух м. —ха ж. сиб. твер. птушка, —щечка, кур. птяха, птюха, пск. твер. птица, птичка; церк. птичица, птичище, птичищ, птищ; тамб. вят. мтаха, мтах; пичуга, пичужка, пернатая, пернатка; летучее животное в перьях, теплокровное, перистое животное...

Так что фраза "вставил украинское слово в русский контекст" доставила превеликое удовольствие. :)))

Відповідь:

В словнику Даля суто українськими словами аж рябить на кожному кроці, і не всі вони в цьому ж словнику розтлумачені. Наприклад, дивлячись (навмання) тлумачення слово ОКО в Даля, читаємо слова російської мови: "видит око далеко, а ум (думка) еще дальше". Коло, колода, і багато інших в Даля є. Хоч без окремих проколів не обійшлося: "РИСОВАТЬ — что, изображать ЧЕРТАми" є, а от слів "риса", "риска", з яких воно виводиться — нема.

Що ж до _використання_ в російській мові слова ПТАХ, то це ж не моя особиста примха вважати це слово не російським, ось будь ласка:

«Соловей российский славный ПТАХ...»

Александр Литвак:

На просторах Родины моей,
Помогая в творчестве артистам,
Пел простой российский соловей,
Непростым художественным свистом.

Пел он в своих рощах и лесах,
От души, не требуя награды,
Вдруг его обидным словом "ПТАХ",
Кто-то обозвал с большой эстрады.

Услыхала пташечка моя,
Как язык коверкается русский,
Улетела в дальние края,
Унося свой слух от перегрузки..

(с) Copyright: Александр Литвак, 2007

Свидетельство о публикации No.107060600300

<http://www.stihi.ru/2007/06/06-300>

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27861397

GOLDEN key 26 июля 2013, 21:01

"Конечно, по-малороссийски не выйдет хорошо "Онегин" или "Герой нашего времени", так же, как не выйдут статьи г. Безобразова об аристократии или моральные статьи г-жи Тур о французском обществе. Конечно, все эти статьи можно перевести и на малороссийский язык, но считать этот язык действительным малороссийским будет великое заблуждение. Те малороссы, которым доступно все, что занимает Онегина и г-жу Тур, говорят уже почти по-русски, усвоивши себе весь круг названий предметов, постепенно образовавшийся в русском языке цивилизацией высших классов общества."

Добролюбов

Відповідь:

Слова Добролюбова про російську мову: "Но у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества", це слова одного з найбільших в ній спеціалістів. Цих його слів з 1860 ніхто й гадки не мав і не має заперечувати.

Його повідомленням про обрусівших іногородців із хахлов, як і аналогічним повідомленням інших його (і наших) сучасників, щодо того ж самого предмету, думаю цілком можна вірити.

Що ж саме українською вийде добре, а що ні від Добролюбова, то це просто особисте враження людини, яка десь щось трохи чула, з російських джерел, про українську мову. Не скажете ж Ви, що Добролюбов знав українську так, як російську?

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27861227

Иван Трелин 26 июля 2013, 00:04

И Украинский и Русский (современный язык) всего лишь часть нашего родного языка.

Відповідь:

Якщо Ви цим самим маєте на увазі, що в Росії слід ввести обов'язкове вивчення української мови, в усіх школах, то думаю Вас усі підтримають. А особливо всі ті, що за єдинство.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27932496

Евгений Фадеев 29 июля 2013, 13:06

Вы отвечаете на комментарий, в котором ответ.

Частичный ум, частичный разум не полноценный разум.

Работа за деньги = наемное рабство и связанное с "зарплатой" своя семья, которая дороже всего остального человечества, делает человека частичным = прикрепленным к части природы (разделение труда и разделенность с родом человеческим).

Ради своих детей абсолютно все, если не все, готовы уничтожить чужих детей и Планету.

Это — материальные основы неразумности людей.

В этой системе, те, кто разрабатывает, внедряет, убивает, делают это не со зла, а ради своих детей, своей семьи. В этой системе они "разумны". С точки зрения сущности, идеала человека, еще животные.

Вы взяли крайние случаи. Но так ведут себя все до единого.

Відповідь:

Ми говоримо про поняття, шановний Євгеній Фадєєв, про поняття розуму. Для конкретизації, для повного очищення поняття, беремо крайній випадок, і намагаємось визначити: розум, це та річ, яка потрібна вбивці, який планує підле масове убивство ні в чому не винних дітей, і коли б без розуму, то він не зміг би ретельно, детально й успішно спланувати і учинити таке убивство? Чи може якби у нього був людський розум, то саме розум став би на перешкоді такому плануванню й учиненню величезного підлого масового убивства, і тому для убивці потрібен не людський розум, а щось інше? Як на Вашу шановну думку?

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27940096
александр кашкавал # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2013, 17:10

...да обо мне не беспокойтесь с переводами...Вы упустили в моём коменте упоминание о Н.В. Гоголе, Ф.М.Достоевском, Л.Н. Толстом и не возразили мне фамилиями писателей, писавших на украинском языке и известность в мире которых хотябы приближалась к известности писателей мною упомянутых...в чём фишка...может Н.В.Гоголь своим выбором языка в своём творчестве ответил на этот вопрос...

Відповідь:

Спеціально цим питанням — успіхам і причині загибелі російської класичної літератури, цілком присвячений опублікований також і тут в макспарку матеріал "Проблемы русскоязычности — 2"

<http://h.ua/story/261097/>

прочитайте, там думаю більше відповідей, аніж у Вас тут питань. Але якщо захочете ще про щось запитати на ту тему, то краще біля того матеріалу, щоб розмова була по темі.

Що ж до перекладу, то російський переклад я тут на шановному російському російськомовному ресурсі даю завжди. Український оригінал — коли місця вистачає.

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27940088

Иван Трелин 29 июля 2013, 17:09

Думаю, что правильнее было бы возврат исконного языка. А не изучение новоделов.

Відповідь:

Українська мова, принаймні сотні років, практично не міняється — якщо не дуже зважати на швидкоплинно в усіх мовах змінне мовне технічне лушпиння. І про це давно відомо серед передових діячів російської мови, наприклад Белинский не раз говорив про це, намагаючись видати швидкі зміни в фундаменті російської мови за щось типу прогресу. Тай і самому в цьому легко пересвідчитись, почитавши видану в 18-му сторіччі Енеїду Котляревського, цілком сучасна українська мова. Так що Ваша ідея вивчення росіянами споконвічної української мови має досить таки передовий вигляд, як на мою скромну думку

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27951176

александр кашкавал 29 июля 2013, 23:44

...на всё места хватает, а на конкретный ответ на приведённые мною сопоставления о значимости в мире русской и украинской литературы места не хватило...Вы не отсылайте меня читать "Проблемы русскоязычности", а ответьте на мой первый к Вам комментарий, из которого не трудно понять у кого проблемы в литературе — сходите в ближайший книжный магазин...это я очень по теме...

Відповідь:

Кажете раптом перехотілося про російську класичну літературу говорити, і про причини її загибелі? Розумію Вас.

Що ж до проблем в українській літературі, то за сотні років московського "управління" розвитком української культури вами було зроблено досить таки багато всього. Розстріл протягом якихсь кількох днів капітаном госбезопасності Матвеевим в урочищі Сандормох, Карелія, 1111 діячів української науки, культури і мистецтва — це тільки маленький епізод в московському сприянні цьому розвитку. А тепер Ви про прямі наслідки

свої роботи, за яку Вам орден, медалі, грамоти, льоти, пенсії і т.д. вручили, розпитуєте мене. Але ж я не в курсі геть аж всіх ваших діянь. Так, дещо трохи знаю.

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27951176

Евгений Фадеев 30 июля 2013, 00:25

Я Вам ответил на Ваш вопрос.

Уточню про Ваш пример. Это не "крайний" случай, а особенный случай. В этой системе абсолютное большинство людей не развиваются до полноценного человека = разумного человека и имеют частичный разум, заточенный для решения их корыстных, личных интересов. Интересы личные часто противоречат интересам других, обществу. Люди преследуют личные интересы и если ради своего интереса надо развязать войну с сотнями миллионов жертв, ее развязывают.

Мы люди с точки зрения животных. Но еще не совсем люди, с точки зрения идеала человека = человека разумного. Что еще Вам не ясно. Вы уперлись в "разум человеческий", но не хотите понять, что разум у конкретных людей еще не совсем человеческий.

Відповідь:

Добре, шановний Евгений Фадеев, нехай буде відповіли. А тепер давайте сформулюємо, раз Ви боїтесь зробити це сам, Вашу відповідь без "патріотизма немного подпустить" та іншої водички. Ось Ваша відповідь на питання про що потрібно для того, щоб спланувати і (безкарно, само собою) заподіяти масове убивство ні в чому не винних дітей:

Ви вважаєте, що без розуму таке масове убивство запланувати і учинити безкарно неможливо.

Я (і не тільки я один) притримуюсь протилежної точки зору. А щодо Вашого уявлення про людський розум, то очевидно у Вас його на жаль нема.

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27981614

Евгений Фадеев 30 июля 2013, 23:31

1. Что я "боюсь"?

2. Что в моем ответе Вам не понятно или "не устраивает"?

3. Я Вам разжевал несколько раз, но Вы не смогли проглотить. Чтобы человек понял, он уже должен думать в этой области. Вы просто не понимаете о чем я Вам говорю, так как Ваши понятия на уровне вот этого поста — "язык — сущность человека".

4. Вы "придерживаетесь противоположной точке зрения". Но Вы не поняли и мою и — свою не выдали. Чтобы быть в "противоположности", мало прокукарекать про эту "противоположность". А надо четко показать где, в каких пунктах, положениях Вы "противоположны".

5. То, что вы приписываете мне, что "можно спланировать безнаказанное убийство детей без ума", показывает, что Вы — нулевой полностью в том, что я Вам пытался разъяснить.

Відповідь:

Та у Вас з читанням навіть і коротеньких речень величезні проблеми — раз Ви мої слова про Ваше розуміння розуму:

"Вы считаете, что без ума такое массовое убийство запланировать и совершить безнаказанно невозможно."

зрозуміли цілком навпаки: "вы приписываете мне, что "можно спланировать безнаказанное убийство детей без ума"".

Якщо Ви не можете прочитати як воно є якусь пару речень, то чи не краще Вам було б зайнятися цією Вашою конкретною проблемою, а вже потім, після її успішного вирішення, обговоренням питань суті понять?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27966341
александр кашкавал 30 июля 2013, 15:02

...ну, да...в концлагерях сидели только евреи, а чекисты расстреливали только украинцев... [...]

Відповідь:

Сандормох вже давно одна з небагатьох добре відомих речей. Але коли це якраз Ваші папкі та дедкі робили ті речі, разом з капітаном Матвеевим, то тоді Ваше "незнання" елементарних речей має очевидні під собою підстави.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28522216
Анатолий Валетов 18 августа 2013, 05:03

Скажите пожалуйста, можно ли назвать разумным человека, который разработал и успешно выполнил совершенный план подлого убийства многих детей?

===

Я думаю что разум — это рациональная штука, он не соприкасается с моралью и этикой. Разумно своровать так, чтобы не поймали, и неразумно надеть на себя сворованную вещь в присутствии ее хозяина. А интеллект и того хуже, в нем голая логика. Интеллект отвечает на вопрос

"можно ли перепрыгнуть эту яму?", но он не способен определить — а нужно ли ее перепрыгивать? Это уже задача разума.

Відповідь:

Свого часу мої уявлення не відрізнялись від Ваших — аж до того моменту, коли в розпалі одної дискусії, віддаючи належне різуче послідовному, наскрізь брехливому хамському нахабству опонента, якому, хоч безліч разів і спійманому на прямій відвертій підлій брехні, було як з гуся вода, в мене язик повернувся назвати цю людину розумною.

Відчуття протиприродності слова "розум" стосовно такої людини спонукало пошукати, а що ж вкладав в слово "розум" Арістотель. Адже це якраз він сформував основний масив, фундаментальний каркас понять, яким сьогодні користується людство.

І як виявилось, після ґрунтовного перегляду його етичних та політичних праць, відчуття протиприродності використання слова "розум" стосовно подібних до щойно згаданої людини, було не тільки в мене. Жодного разу я не знайшов слова "розум" разом навіть і з якоюсь легенькою не зовсім чесністю, не кажучи вже про відверте хамство, підлість, злобу та ненависність.

З чого зробив висновок, що з давніх часів розум, який світиться в очах, люди завжди пов'язували саме якраз перш за все з високими моральними й етичними стандартами. Інакше навіщо нам було б слово "хитрість", яке якраз і означає "розум" мінус "моральні стандарти"?

Інтелект же наразі позначає розум, який взагалі очищений від сприйняття моральності — тоді як хитрість знає про мораль і враховує моральність людей в своїх підлих оборудках.

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28522216

Анатолій Валетов 18 августа 2013, 23:29

Мы не оцениваем музыку разумом, это эмоциональная сфера, но записывается музыка с помощью нот, т.е. формальным языком с жесткими рациональными правилами. Или взять гинеколога, он себя ведет по разному в кабинете во время приема, и на свидании, хотя круг его интересов казалось бы один и тот же. Гинеколог с 20-летним стажем вполне способен влюбиться.

Можно вести себя с другом душевно, и изучать дружбу как категорию, искать ее место в социальной среде и рассматривать ее компоненты. Одно другому не мешает. Наоборот, из-за того что этику не могут рассматривать рационально, общество толчется на месте миллион лет уже. Совесть, сострадание, достоинство — все это объяснимо

рационально, и не обязательно для этого быть бессовестным циником. Как говорится, наука, и ничего личного. Ну а с друзьями — там жизнь, а не наука.

Есть интеллект, разум, ум, мудрость. Эти понятия перекрывают полностью весь спектр способностей сознания. Поэтому нравственность не стоит серкупить с разумом, для нее ум есть. Вот умный человек уже не станет красть, а мудрый — других отговорит от этого. Все это примерно, конечно, просто бытовой разговор.

Відповідь:

О, "умный человек не станет красть" звучит значно більш природно, чи не так? аніж "Разумно своровать так, чтобы не поймали".

Зауважимо при цьому, що Ви праві, розрізняючи в російській мові "ум" і "разум", ці слова не позначають в ній одне. Я ж використовував ці слова як синоніми тому, що в українській мові (я думаю і пишу рідною українською, після чого перекладаю) і ум і розум означають одне і те ж саме. В російській же мові ці слова різняться, наприклад: "низшая степень ума должна быть признана за некоторыми животными, но разума нет ни в одном" (Даль)

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28522216
Анатолий Валетов 20 августа 2013, 19:37

Интересно, а почему тогда в украинском есть и ум и разум (розум)?

Обычно разными словами обозначаются разные понятия.

Ти казала: «В понеділок

Підем разом по барвінок».

Я прийшов, тебе нема,

Підманула-підвела.

Приспів.

Ти ж мене підманула,

Ти ж мене підвела,

Ти ж мене молодого

З ума-розуму звела.

Что касается Даля, то он явно ошибался. В то время еще не существовало понятий "системная архитектура", поэтому люди, тем более гуманитарии, не понимали что из чего состоит и что от чего зависит.

Разум должен быть служебной функцией, к которой обращается ум. То-есть, без разума ума быть не может. Отсюда вывод — если у животных есть ум, то и разум у них есть тоже. Разумеется он другой чем у нас, и мы его не узнаем, не признаем.

Відповідь:

В часи Арістотеля системної архітектури також не існувало, однак це ніяк не перешкоджає його ясним і точним етичним міркуванням бути сьогодні фактично стандартом, і то частенько є відчуття, що недосяжним стандартом. У тому числі, що цікаво, про ступінь наближеності тварин (і рослин) до людей.

Що ж до міркувань Даля про відмінність ума від розуму, то хоч від ясності вони мають досить таки далекий вигляд, але слово Даля — закон для російської мови.

А ум і розум в українській мові просто синоніми.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28632995

Анатолій Валетов 21 августа 2013, 21:54

"но слово Даля — закон для русского языка"

==

Да, но только для русского языка времен Владимира Ивановича. С тех пор многие понятия области мышления изменились. Повлияла и кибернетика, и искусственный интеллект, и лингвистика, и тот же Пелевин. Да и просто английская ментальность, просочившаяся с менеджментом, маркетингом, полит- и прочими технологиями. Так что уважать классиков — это одно, а быть фанатиком и догматиком — совсем другое.

Відповідь:

Насправді поняття людського розуму не змінюється вже принаймні дві з половиною тисячі років, шановний Анатолій Валетов. Лінгвістика ж може тільки досліджувати передачу нюансів виразності цього поняття в різних мовах, а Пелевин ним користуватись в своїх творах. Тим більше, що кібернетиці з штучним інтелектом до розуміння природи живого мислення, м'яко кажучи, дуже і дуже далеко.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28666838

Анатолій Валетов 22 августа 2013, 23:46

А зачем тогда вообще о чем то говорить, если со времен Аристотеля ничего не поменялось. Значит его книжки читать надо, там все написано.

Відповідь:

З часів Арістотеля не помінялись фундаментальні поняття, наприклад поняття розуму — якщо звісно Ви не беретеся заперечити щось в його міркуваннях. Але ж Ви не думаєте, що окрім фундаментальних понять навколо нас нема нічого? Навіть з обговорення тут добре видно, що поговорити є про що. Кому розмови по суті не страшні звичайно.

___**Було:**

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28692376

Анатолий Валетов 23 августа 2013, 21:01

Например, есть такая способность мозга "распознавание образов".

Благодаря ей вы различаете буквы и слова, отличаете волка от лисы и колбасу от сметаны. Эта способность есть у всех, даже у ящериц. Может ли быть разум без этой способности? Можно ли назвать умным человека, который верх от низа не отличает и швабру от мотоцикла? Это фундаментально или нет?

Відповідь:

Ви маєте на увазі розпізнавання зорових образів?

___**Було:**

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28692376

Анатолий Валетов 26 августа 2013, 02:55

Совершенно не обязательно, вы распознаете образ вечера по влажности воздуха, температуре. Образ зимы, осени, узнаете ссору, или праздник. Мяч узнаете, себя узнаете и осознате в мире. Свое прошлое, будущее. И звери понимают это все тоже, они сразу сообразят догонять нужно или убежать, повыше залезть или пониже спуститься.

Відповідь:

Розпізнавання образів в такому вигляді властиве і рослинам, а в рослин мозок відсутній, якщо Ви не проти — тобто розпізнавання образів є здатністю не мозку, а всього живого

___**Було:**

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_29256816

Сергей Нефедьев 11 сентября 2013, 23:25

...В русском языке находим такие слова с корнем "Стиг":...

В болгарском тоже есть слова с корнем "Стиг", только там значения этих слов другое:

болгарский "Стига" — русский "Хватит", "Достаточно" — украинский "Досить". Кто у кого "стянул" это слово?

Болгарский "Направо", русский "Прямо", украинский "Прямо". В болгарском это слово с корнем "Прав" используется более "правильно", т.к. мы говорим: "Он прав", или "Он не прав". Кто правильнее говорит болгары: "Направо", или украинцы: "Прямо"?

А ведь болгарский язык лучше сохранил связь со старославянским языком. Если послушать в болгарских православных церквях проповеди священнослужителей, то очень малая разница между таковыми в русских

православних церквях. Стало быть и русский язык ближе к старославянскому, чем украинский. А стало так потому, что в 20х — 30х годах в СССР на почве расцвета национальных культур стали приглашать для "украинизации" Украины галицийских "языковедов", они-то, паскудники, и начали отрыв языка Украины от русского, малороссийского от русского. И, как видно, на примере пана Франчука, и сегодня продолжают эту работу.

Відповідь:

Російська біда в тому, що московська банда намагається принизити російський народ, примазуючи його до українського, не буду нагадувати, якими засобами. Тобто заставляють росіян обплывувати могили своїх абсолютно неукраїнських предків. Тоді як болгари, хоч і слов'янізувались на тисячу років раніше Московії, зовсім не намагаються, як це годиться серед гідних людей, які поважають могили своїх предків, приховувати цього факту.

Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_29281305

Сергей Нефедьев 12 сентября 2013, 21:14

Ну, что за дешёвый приём ухода от ответа на конкретно поставленный вопрос: как насчёт болгарского "Стига"?

А вы сразу: "Московська банда, московська банда!"

Это уже становится паранойей.

Лечится вам надо, уважаемый!

Відповідь:

Ну це ж Ви самі написали, шановний Сергей Нефедьев, що "болгарский язык лучше сохранил связь со старославянским языком", не відаючи, чому болгарське таке цікаве росіянам. А тому, що цікавий досвід ослов'янення неслов'янського болгарського народу, який зробив це на тисячу років раніше московії. Шкода тільки, що в Московії, на відміну від Болгарії, є банда московських убивць, яка топче гідність російського народу, заставляючи його викидати на сміття пам'ять про своїх справжніх предків, тобто плювати на їхні могили. А болгарської мови, а також багатьох інших мов, я на жаль не знаю. Тут в статті порівнюються російська та українська мови і це порівняння легко зрозуміле а чи не усім на українській землі. Тому кидайте свій флуд на інші теми і повертайтеся до статті — це було б цікаво, якби Ви спромоглися говорити по темі.

Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2191312#comment_29293759

Сергей Нефедьев 13 сентября 2013, 11:37

Пан Франчук пишет в статье : "... вспоминаются слова Висоцкого:
Ложь и зло, погляди, как их лица грубы,
И всегда позади воронье и гробы.
И сколько же глубокой, до конца проверенной украинским народом
горькой правды в этих словах крупнейшего российского поэта!..."
Уже прогресс: ведь пару месяцев назад он в статье "Сущностью
человеческого бытия является язык", см. ссылка на maxpark.com
доказывал, что: "украинский язык дает своему носителю кардинально
другое, более широкое и глубокое овладение реалиями окружающего
мира, чем русский язык своему...
...о примитивизме мировосприятия на основе русского языка, который
открывает широкий путь для преступных манипуляций русскоязычным
сознанием, говорить всегда полезно ..."
А сегодня уже признаёт В.С.Висоцкого крупнейшим российским поэтом,
и приводит отрывки из его песен. Очевидно в украинском языке не
нашлось ни поэтов, ни стихов, способных на непримитивном уровне дать
непримитивное восприятие его непримитивной душе.
Ещё немного и он признает русский язык "великим и могучим!"
Как говорили герои известной комедии Л.Гайдая "Кавказская
пленница": "Будем ждать!"

Відповідь:

Недоліки російської мови не означають, що російськомовні люди за своєю природою якісь погані, це моя така думка. Любити Висоцького, це не тільки не заважає, як на мою скромну думку, і бачити й говорити про величезні неусувні прогалини російської мови, а й допомагає. Висоцький же — це відвертість, правда і щирість, чи не так. Це ж саме потрібне і при розгляді проблем російської мови.

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29389035
lkj lkjh 14 сентября 2013, 09:24

Человеческое бытие складается из многих сущностей. Давать предпочтение чему то одному, связывая его с какой то основой видowego или иного отличительного и исключительного качества — всегда неверно, кто бы это не утверждал. Как доказательство такого достаточно посмотреть на глухонемых и даже слепоглухонемых. Нет у них того языка, о котором вы тут беседуете. Они изобрели тактильные, жестикуюляционные, язык Брайля для письменности. Но оттого их бытие и их способности и сам статус людей ничуть не проиграл пред теми, кто общается языком. Неверно сказал этот Хайдаггер, впрочем это у него не редко бывает.

Відповідь:

Чому це Ви думаєте, що якщо мовні засоби невербальні, то мови вже нема? Невербальні ж засоби передають ті самі поняття, тими ж словами тих же самих мов, що і вербальні.

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29389035
perfektum 1 16 сентября 2013, 19:58

Батенька, право, Вы что то совсем попутали. Нет языка, нет и человеческого бытия. Нет языка и человека нет?

Відповідь:

А Ви спробуйте подумайте, шановний perfektum 1, чи відрізнялись від тварин ті попередники людей, у яких ще не було мови, і самі легко відповісте на власне запитання.

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29412310
perfektum 1 17 сентября 2013, 16:16

Ой как отличались, уж точно не мешали в единый компот Ветхий завет и теорию эволюции. Какие предшественники людей если Вы утверждаете, что язык суть человека. Куда Вы денете изобразительное искусство, музыку, танцы, мимику и жесты, позы, интонации. Вы хотите сказать, что все это присуще животным, а к человеку не имеет отношения, человек — суть только слова? Попробуйте подумайте сами, уважаемый Александр Франчук.

Відповідь:

Через те, що суто людське в людині має мовну природу, ні рослинне, ні тваринне в ній нікуди не зникає. Детальніше про це в роботі "Рецепт щастя" <http://maxpark.com/community/1894/content/2201029>

Що це Ви про "мешали в единый компот Ветхий завет и теорию эволюции" тут написали? поясніть будь ласка.

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29444163
perfektum 1 18 сентября 2013, 17:42

Ну и как на украинском языке будут произносятся хоралы Баха или танец маленьких лебедей, к примеру? Попутали Вы по крупному, и тем смешнее ваше упрямство.

Відповідь:

Краще питайте прямо, шановний perfektum 1, коли Ви чогось не зрозуміли, замість городити дурниці — і будьте певні, Ви отримаєте вичерпну відповідь

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29479496
perfektum 1 19 сентября 2013, 20:50

Спрашиваю прямо. внятно и медленно. Как на украинском языке произносится хоралы Баха или танец маленьких лебедей из балета Чайковского, если сущность человеческого бытия, по вашему, только в словах? Искусство, что, — сущность вымерших динозавров, или оно присуще лошадям?

Сущность — в ощущениях. Оценка — в эмоциях. Уникальность наша — в способности формировать образы и связи, и отрывать их от действительности. Язык — функция этих способностей, но не сущность, и не единственная. Жесты для глухонемых, азбука Морзе, чертежи, рисунки ит.д. ит.п. суть та же функция, что и язык. Попробуйте залезть в "подсознательное", там и вовсе языком и не пахнет. А наше мировосприятие в основном подсознательное, иначе полиграф не изобрели бы.

Відповідь:

Он воно що, Ви не розумієте слова "сутність" — що це слово значить найголовніше, найосновніше, найістотніше в тій речі, про яку йдеться, тобто те, що відрізняє її від від всього іншого. І тому коли Ви кажете, що "Сущность — в ощущениях", Ви упускаєте з виду, що відчуття (і емоції, і навіть почуття), є в тварин точно так само, як і в людей. Ви цим самим кажете, що суть людини — в тваринному. Якщо міркувати Вашим методом, то чому тоді Ви ще не прийшли до висновку, що суть людини — в рослинному? Ріст і споживання ж притаманні всьому живому?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29503027
perfektum 1 20 сентября 2013, 17:44

Вы делаете успехи, но они Вас пугают, и свой страх Вы пытаетесь приписать мне. Я вовсе не упускаю из виду то, "что ощущения (и эмоции, и даже чувства), имеются у животных точно так же, как и у людей." Я равным счетом это и имею в виду. Человек, в первую очередь биологическое, существо. Этап в эволюционном развитии живых существ. Но если бы у Вас хватило терпения дочитать абзац хотя бы до половины, то может быть Вы и поняли бы, что в отличии от животных человек ощущениями (эмоциями) может еще и управлять, в том числе и

при помощи и языка, поскольку в отличие от животных приобрел способность формировать образы. Язык лишь условность, символ образа и действий. Сущность языка в социуме. Человек — продукт социума, но в основе, по своей сущности, он биологическое существо. Человек — существо социально-биологическое. И действительно ему присущ и рост и потребление, как физический, что роднит его со всем живым, так и духовный, что отличает от всего живого. Так, что "суть человека не в животном", а в том, что он социальное живое существо. Социальное в нем не рождается, а формируется. Язык не сущность, а необходимая функция для формирования социального существа.

Відповідь:

Коли Ви, шановний perфектум 1, з такою при чому надutoю пихою намагаєтесь запевняти, що суть людини в тому, що "он социальное живое существо", тобто по суті не відрізняється від мурашки, то це має справді смішний вигляд. Ви це робите часом не тому, що хочете трохи розважити тут народ?

___**Було:** <http://maxpark.com/community/1894/content/2111588>

perфектум 1 22 сeнтябpя 2013, 19:48

Уважаемый Александр, Вы эмоционально, даже очень эмоционально воспринимаете мои комментарии. Они у Вас вызывают бурю негодования и возмущения, что приводит к обиде и вызывает злость. Отсюда, Ваше выражение, — "с такой причем надutoй спесью....". Это не аргументы, а способ выражение языком (словами) своего нервного состояние. В этом и есть одна из функций языка, а передает он, в том числе, и Вашу сущность. Что касается "посмеяться", то Ваш посыл, будто человек существо не социальное и не живое, поскольку в противном случае он не будет отличаться от муравья, не тянет не только на смехок, но и спесивую ухмылку.

Відповідь:

Ви не можете ображатись на мої слова, шановний perфектум 1, в них окрім правди нічого нема, а на правду не можна ображатися. А Вас насправді "приводит к обиде и вызывает злость" виключно той фальшифий субстрат, який Ви постійно висмоктуєте з власного пальця і (досить таки тупо) намагаєтесь приписати мені. Ну навіщо Ви наприклад видумуєте таку примітивну дур: "Ваш посыл, будто человек существо не социальное и не живое"? Це ж кожному, кому не ліньки буде прочитати, окрім статті, також коменти, легко бачити, що цей та інші ідіотизми належать виключно Вам.

—Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31223925

Oroborus Veritatis 18 ноября 2013, 05:48

Бессмыслица.

Нет хотя бы малейшей попытки увязать изложенное с гипотезой Сепира-Уорфа или теорией генеративной грамматики Хомского.

Хотя и не получится, ведь украинский язык всего лишь пародия на язык

Відповідь:

Мета статті — додати до раніше іншими людьми (Гумбольдт, Гайдеггер) наведених тверджень, які свідчать на користь висновків статті, суттєвих фактів на матеріалі порівняння виразної здатності російської та української мов. Наведені в статті предметні докази легко зрозумілі практично всім, хто ці дві мови знає, Вам очевидно ні.

І добре, що Ви чули про гіпотезу Сепіра-Ворфа і генеративну лінгвістику, але шкода, що Ви не бачите, що вони жодним чином не суперечать статті. Як і інші, Вам невідомі речі, наприклад експериментально доведені А.Н.Леонтьєвим факти утворення в процесі засвоєння тих чи інших мов спеціальних мозкових структур.

—Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31270153

Oroborus Veritatis 19 ноября 2013, 17:55

Статья лишена какого-либо смысла, поскольку является антинаучным бредом.

Научными же теориями являются генеративная грамматика (не лингвистика) и скажем генетическая эпистемология.

Вы же об этом ничего не знаете.

Так что лучше прекратите нести бред про "мозговые структуры", это по меньшей мере выглядит жалко и нелепо.

Відповідь:

Бідолашний Oroborus Veritatis, який не тільки нічого не чув про функціональні об'єднання різних відділів центральної нервової системи, які складаються прижиттєво і спільно функціонують як органи здійснення психічних функцій, але і взагалі не розуміє, що таке наука, в чому її суть. І коли така темна, неосвічена людина починає роздувати свою пиху, то це небезпечно, бережіться, може луснути.

—Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31341187

Oroborus Veritatis 22 ноября 2013, 08:08

Я разбираюсь в философии сознания намного лучше чем вся укрская академия наук, признавая наукой астрологию.

И понятие "мозговые структуры" является полным бредом.

Существуют ментальные и нейронные структуры, это не одно и то же. И с языком это не связано, поскольку язык затрагивает функционирование ментальных структур, но не нейронных.

А о том, что такое наука ни вы, ни все ваши укрские убудки не имеют никакого представления

Відповідь:

В усіх російських словниках з медицини, психології і педагогіки термін "мозкові структури" зустрічається на кожному кроці — хоч шановний Oroborus Veritatis і пише тут: "понятие "мозговые структуры" является полным бредом". Це може легко перевірити кожен, хто знайомий з гуглом, на відміну від не тільки неосвіченого, але й ледачого Oroborus Veritatis.

Що ж стосовно того, в чому полягає суть поняття "наука", то коли Ви цього не знаєте так, щоб тут це показати, то я охоче Вам поясню.

Пояснити?

Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_31350251

Юрій Биглов 22 ноября 2013, 14:34

Посмотрел философ на себя со стороны и изрек: "Сущностью человеческого бытия является язык". Потом он прочитал на эту тему лекцию, написал кучу статей и монографию. И всё говорил, говорил... А люди (не философы) в это время пахали, ковали, строили. У них другая сущность человеческого бытия? Или они не люди?

Відповідь:

Якщо як на Вашу шановну думку орати, кувати і будувати, це головніше, то добре. Правда тоді не зовсім ясно і Вам слід визначитись, що саме з названого Вами головніше, тобто що саме, на Вашу шановну думку, суть людини? орати, кувати, чи будувати?

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31354206

Oroborus Veritatis 22 ноября 2013, 16:35

Я сам объясню тебе недоносок.

Синапсы:

ссылка на en.wikipedia.org

Ментальные структуры:

ссылка на en.wikipedia.org

Проблема сознания –

ссылка на en.wikipedia.org

Только ты укр тут невежественное и необразованное дерьмо

Відповідь:

Ну що Ви аж так розхвилювались, шановний Oroborus Veritatis? Видно не можете аж так піднатужитись, чи раптом зрозуміли, що кебети не вистачає щоб сказати, що то таке наука, в чому полягає її суть? Але я ж сказав, що негайно поясню, ясно і буквально в кількох словах, що таке наука і в чому її суть, як тільки Ви забажаєте. Це ж можна удавати, що знаєте, а просто хочете перевірити, що такого скаже опонент. Ну то що, пояснити?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31357526

Oroborus Veritatis 22 ноября 2013, 18:19

Устал повторять очевидное. Ни черта вы не знаете.

Наука — продукт познавательной деятельности разума.

Можно и с этим поспорить, но лучше не надо

Відповідь:

Навіщо сперечатися, коли просто дивлячись на Ваше визначення науки, видно, що для нього потрібні також визначення пізнавальної діяльності і розуму. І що під Ваше визначення науки підпадає все підряд, навіть московська інфоканалізація, з величезними потоками й бездонними трясовинами брехливого інфолайна в ній.

То сказати Вам нарешті, що таке насправді наука? якщо Вам не страшно взнати, що таке наука.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31433258

Oroborus Veritatis 25 ноября 2013, 06:51

Вы ж совсем тупой и не понимаете, что разум это когнитивная способность, а познание это когнитивная деятельность.

Что вы можете знать о науке в итоге ?

Не больше чем вся прогнившая академия наук укрляндии, то есть ничего.

Відповідь:

Давати визначення, шановний Oroborus Veritatis, це більш очевидними словами пояснювати менш очевидні. А коли Ви визначаєте поняття "наука" через пізнавальну діяльність і розум, а поняття розуму через когнітивну діяльність, то Ви чините точно навпаки — замість прояснити значення поняття, напускаєте навколо нього щораз густішого туману.

Що ж до науки, то вона є просто правда, одна тільки правда і нічого, крім правди — а єдина справжня мета науковців, це, окрім добиватись до правди, рафінувати (очищати) її і кристалізувати (впорядковувати). А оскільки Ви далекі від розуміння, що таке наука, то і Ваші намагання обзивати статтю "антинаучним бредом", поруч з неспроможністю вказати на хоч одне, хоч найменше відхилення в ній від правди, мають такий очевидний вигляд смішних кретинських наскоків тупого йолопа, в якого замість людського розуму одне тільки брехливе московське інфолайно, присмачене московською ж ненавистю до всього українського.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31433258
Oroborus Veritatis # ответил на комментарий Олександр Франчук 25
ноября 2013, 14:51

Спасибо за то, что показали как далеко заходит укрская тупость.
Мне просто плевать на укров, это малоросский народ вроде беларусов, никакой ненависти у меня к ним нет, не больше чем к тем же беларусам.
Наука это не "просто правда", это система номологического и апагогического знания, то есть твердых истин и гипотетических концепций.

Упорядочивать можно солдат в строю или там товары на витрине, это никакая не цель науки.

А еще есть КРИТЕРИИ НАУЧНОГО ЗНАНИЯ. Такие как — неполнота, несоизмеримость, погрешимость.

Ничего этого у вас нет, значит вы несете ПСЕВДОНАУЧНЫЙ БРЕД.
Ведь нигде не указаны границы применения ваших утверждений или научная теория, соответствующая эти утверждениям, как и статистическая вероятность аномалий.

Поверьте, то же самое я сказал бы русскому, армянину и казаху. И еврею тоже.

Но укр по тупости бьет все рекорды. То есть вы.

Відповідь:

Добре, шановний Oroborus Veritatis, Ви вже досить таки добре показали, що вмієте читати словник іншомовних слів і копіювати слова з нього туди-сюди — не розуміючи, на жаль, що вони значать, але зате з ну набагато більш роздутою пихою, ніж якби розуміли. Власне відомо, що коли людина розумна, то навіть і якоїсь маленької пихи у неї бути не може, не кажучи вже про Вашу непідйомну.

Що ж стосовно Ваших слів: "Мне просто плевать на укров, это малоросский народ вроде беларусов, никакой ненависти у меня к ним

нет, не больше чем к тем же беларусам", то цікаво знати, чи існує в природі народ, на який Вам не плювати?

___**Було:**

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620
Oroborus Veritatis 25 ноября 2013, 18:41

То, что вы принимаете за спесь является аргументом в пользу вашей безграмотности.

Мне плевать на безграмотных, которые говорят от имени народов.

Первична моральна ідентичність, а не національна, мне плевать на всех, кто плох как человек, вот на вас например.

Відповідь:

Дуже добре, шановний Oroborus Veritatis, у Вас є моральна ідентичність, і поняття рідного народу в ній відсутнє.

А поняття людської гідності, воно входить в Ваше розуміння моральної ідентичності, чи ні?

___**Було:**

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620
Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 11:46

Человеческое достоинство не имеет национальности.

Иначе не казнили бы Сократа, не вынесли бы приговор за будто бы неуважение к богам и порчу молодых людей.

Достойный человек не может навредить своему народу и вообще любому народу.

Відповідь:

Гідність кажете не має національності? То це значить, візьмем для прикладу сина китайського народу — це значить, що чи любить цей китаєць свій рідний народ, який дав йому його життя, чи йому наплювати на нього, це ніяк, як на Вашу шановну думку, на гідності тої людини не позначається?

___**Було:**

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620
Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 12:48

Китаец обязан уважать идеалы конфуцианства, если он себе не враг.

Но эти идеалы никоим образом не прославляют китайский народ и не упираются в национализм.

Принимать конфуцианскую мораль может и не-китаец, а еще китаец может не быть конфуцианцем, а скажем быть легистом.

Он не любит народ, он уважает идеалы людей, которые его окружают, но и это не императив, а выбор.

Любить или не любить его никто не имеет права принудить, а значит вы снова городите бред.

Відповідь:

Добре, давайте сформуємо питання про наявність чи відсутність пов'язаності людської гідності з національною гідністю інакше: як позначається це на людській гідності, якщо 1) людина вважає себе часткою рідного народу, який дав їй її життя — або 2) якщо людині наплювати на народ, який цю людину народив, тобто дав їй її цінне неповторне унікальне життя?

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620
Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 13:50

Точно также как Солнцу наплевать на биологические организмы, человеку наплевать на "народ".

Хотя без Солнца и света невозможна никакая жизнь.

Все ваши утверждения ведут к нацизму и так называемой "расовой теории", это антинаучная брехня, почитайте Крика например о воспитании "идеальной нации".

Народ это всего лишь абстракция, иногда очень вредоносная.

Відповідь:

Якщо Ви справді думаєте, що "человеку наплевать на "народ"", і що "Народ это всего лишь абстракция, иногда очень вредоносная", тоді що Вам заважає прямо, без викрутасів, сказати, що Вам плювати на народ, який дав Вам Ваше життя, на Ваш рідний народ? і що це анітрохи не заважає Вам думати, що Ви — гідна людина?

Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620
Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 16:04

Объясните сначала — что такое народ ? В кого именно я должен плюнуть.

И кто вам дал жизнь если не родители ?

Может целый полк постарался ?

Хватит уже городить чушь.

Відповідь:

Це ж Ви написали, а зовсім не я, що: "человеку наплевать на "народ"", і що "Народ это всего лишь абстракция, иногда очень вредоносная", але

чомусь хочете, щоб це не Ви сам сказав, на що саме Вам плювати — а щоб я Вам пояснив, на що це Вам плювати.

Схоже Ви дуже хочете наплювати, але сам не знаєте, на що.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 16:38

Вы вконец запутались.

Мне наплевать на абстракцию. Если вы видите еще что-то, хотелось бы узнать.

Этот разговор ни о чем уже порядком достал

Відповідь:

Само собою, що вконец заплутались не Ви, хто б сумнівався. Просто Ви кажете: "человеку наплевать на "народ"", а в наступному пості:

"Объясните сначала — что такое народ? В кого именно я должен плюнуть" — що явно свідчить про те, що заплутались не Ви, а Ваш співрозмовник.

І Ваш народ ніяка не абстракція, а цілком конкретні люди одної з Вами національності. Чому Вам на цих людей наплювати, це цікаво було б від Вас почути.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31478857

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 18:08

Народ это и есть абстракция.

И что вы подразумеваете под национальностью ?

В классическом смысле это кровь и почва и уверяю вас, иных критериев нет, а это полный бред.

Вы запутались, можем продолжить, но я вас просто уничтожу.

Відповідь:

Я весь тремчу, і ледь питаю: а Ваші батьки, це теж маячня?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31478857

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 22:04

Родители это конкретные люди. Народ это абстракция.

Это две большие разницы.

"еле вопрошаю" это не по-русски

Відповідь:

Яке з цих двох слів не російське, "еле" чи "вопрошаю"? ...та у Вас з російською проблеми, шановний Oroborus Veritatis :-(Вам би трохи

книжок почитати, хороших і різних, для поповнення словникового запасу, ну і трохи пиху приспустити, а то через її завеликий розмір Ви перестаете поле бачити.

Ну і про батьків, їхніх та Ваших братів й сестер, їхніх батьків і рідних тих батьків та інших родичів — у Вас для них, усієї множини, є слово, чи для Вас вони вже абстракція?

___**Було:**

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620
Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 23:50

Есть такой раздел в русском языке, называется стилистика, изучается согласование лексических единиц в предложениях.

Не уверен есть ли в украинском такой раздел, но "еле вопрошаю" это бессмыслица.

Множество в вашем воображении, семья это не народ.

А мой словарный запас перекрывает ваш в сотню с запасом

Відповідь:

Розумію Вас — питати когось, принижувати свою туго надуту пиху, про належність до російської мови "еле вопрошаю", Ви не можете ніяк, бо вже вирішили і проголосили, що біле — це чорне.

Ніхто наразі ніби як не говорив, що сім'я — це народ. Ну Ви звісно можете знайти в словнику іншомовних слів якесь слово, як Вам це звично робити, і сказати, що через те слово Вам очевидно, що хтось таке сказав.

Для описаної мною множини родичів є слово рід (рос. "род"), а сім'я є тільки часткою роду. Але і рід (плем'я), це ще народ. Як Ви скажете, цікаво, рід (плем'я), це реальність, чи абстракція?

___**Було:**

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_33801421
Анатолий Валетов 11 февраля 2014, 12:53

"Сущностью человеческого бытия является язык" — это равносильно утверждению что "Сущностью собачьего бытия является виляние хвостом". Но они еще и щенят родить умеют.

Відповідь:

Добре, шановний Анатолий Валетов, визначення суті людського буття від одного з найвідоміших у світі філософів Ви вважаєте неправильним. Раз так, то слово за Вами: відкрийте будь ласка людям, що саме, як на Вашу шановну думку, є сутністю людського буття?

___**Було:** <http://maxpark.com/community/677/content/2332267>

Анатолий Валетов 12 февраля 2014, 06:58

Фразы "визначення суті людського буття" и "определение сути человеческого бытия" несут слишком разный смысл, боюсь что мы не поймем друг друга. Слово "визначення" образовано от "значення" => "знак", "значимость". А "определение" от слова "предел", "делить", "отделять".

"Определение"(определивание) — это ясное указание на ключевые признаки, которые отличают данный предмет от других. И поэтому нельзя брать язык, потому что тогда, скажем, коммуникация ничем не будет отличаться от бытия. Ведь в общении тоже язык есть основа сути. А в качестве "визначення" язык подходит, потому как он входит в число важнейших по значимости признаков бытия.

Не стоит даже пытаться дать определение бытия. Тем более что сам Хайдеггер "определил" бытие как неопределимую стихию.

Відповідь:

Дати визначення чогось, будь чого, в Вашому випадку буття, і дати визначення суті, навіть того самого чогось, а в нашому тут випадку суті людського буття, це зовсім не одне і те ж саме, шановний Анатолій Валетов. Ніхто Вас не просив давати визначення буття, мова йшла тільки про суть людського буття.

Разом з тим видно, що розглядаючи укоріненість — здавалося б тих самих при перекладі — слів в різних мовах, Ви добре бачите, наскільки різуче відмінні уявлення вони дають носіям різних мов. Лишається тільки зробити очевидний висновок з цього факту.

Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_33828137

Анатолий Валетов 12 февраля 2014, 12:43

Определение предмета дает наука, это рациональная область, допускающая ясность. Тогда как "определение" сути может дать лишь философия, которая далека от рациональности и по большей части играет экзистенциальную роль тем что трансцендирует реальность. Другими словами, нельзя дать определение сути, сущности, существу дела. Ибо оно не случайно названо "существо", а потому что обладает качествами живого.

Иначе говоря, можно дать метафору, обыгрывающую некие качества сути, но не определение только.

А вам это все зачем? Вы какую-то работу выполняете, возможно филологическую?

Відповідь:

Це мені для того, що чим більше ми в нашому житті виконуємо роботи для нашого розуміння суті явищ, тобто правди, тим більше наше життя є справжнім життям, як на мою скромну думку.

А от коли хочеться піднапустити туману навколо власних труднощів розуміння слова "суть", то доводиться брати і доречно чи недоречно застосовувати терміни типу "играет экзистенциальную роль" та "трансцендирует реальность". Тим часом же в слові "суть" нічого ж щоб аж такого нема:

(11-т. сл. укр.мови): СУТЬ, і, жін. Найголовніше, основне в кому-, чому-небудь; зміст, основа.

(сл. Даля): СУТЬ — ж. сущность, существо, самость, основанье, самое главное, важное в деле; зерно, ЯДРО, нутро.

___Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_33855986

Анатолий Валетов 13 февраля 2014, 15:12

У меня нет проблем, шановний Олександр, это у вас проблемы с общением, выша задача не оценивать собеседника, а понимать его, разумеете, ферштейн, андестенд?

Відповідь:

Прекрасно Вас розумію, шановний Анатолий Валетов: це тільки моя скромна думка, що коли Ви заперечуєте твердження Гайдеггера "Сутністю людського буття є мова", але сам не можете сказати, що саме є сутністю людського буття, то це мало б бути для Вас проблемою. Однак для Вас це просто норма, а ніяка не проблема.

___Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_33855986

Анатолий Валетов 18 февраля 2014, 18:50

Если уж вам всенепременно требуется именно определение, то сущность человеческого бытия есть способность мыслить. А язык — это средство выражения мысли, вторичное качество, которого без мышления быть не может. А вот мышление без языка вполне возможно, когда-то раньше речи не было, но люди были именно людьми, а не животными.

Відповідь:

Кажете той попередник людини, який не був здатний володіти мовою, був мислителем? І чим же його мислення відрізнялось від тваринного мислення, як на Вашу шановну думку?

___Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_34030165

Анатолий Валетов 19 февраля 2014, 12:35

Тем что он умел строить планы, рисовал на скалах и имел совесть.

Відповідь:

Ну планувати вміють мурашки, павуки та інші багатоклітинні істоти, а щодо совісті, то кіт наприклад як зробить якесь паскудство, то видно що його совість мучить, так що тут Ви даєте маху, на жаль. А що стосовно наскального живопису, то хто це Вам цікаво сказав, що його автори не вміли говорити?

«Як російська мова спотворює мислення»

___Було: __ГіП__ [06:10; 19 марта 2013 г.] <http://goo.gl/wNqlqg>

вопрос конечно интересный Что делают? С русскими все ясно, а вот с нашими. Знают, что русские криво перевели и тупо переводят на украинский

Відповідь:

Думаю так само тупо, як переклали, мовчки вдаватимуть, ніби все ок і ніяких проблем з перекладом. І буде у нас демонструватись фільм "Гостя".

___Було: <http://h.ua/story/373921/> Константин Руднев 09:46 19/03/13

Как гнусная провокация статейка получилась неплохая. Оскорблений и в адрес русских (разумеется, поголовно неграмотных), так и в адрес сочувствующих им украинцев масса. Автор на заборе увидел русское бранное слово и его украинский аналог, и теперь горячо судит по этому своему наблюдению о характерах двух наций. Позорно и недостойно.

Відповідь:

Типова дитяча реакція шановного Константина Руднева. "Абіда", бач його задусила так, що факти дійсності "побоку". Про це і стаття, дякую Вам за безпосередню свіжу негайну ілюстрацію до неї.

___Було: 19.03.13 sysha777@mail.ru Андрей 06:18 <http://goo.gl/hxgsIj>

+++++ Я згоден що переклад м*яко кажучи на трійку...Але Ви ж не станете заперечувати, що то є комерційна помилка у виборі автору перекладу.

Існує вдалий і інколи, кращий чим написав автор...

Тому винити РОСІЙСЬКУ МОВУ некоректно.

Бо і український переклад деяких творів виглядає не краще.

А ось в чому я з Вами згоден так це в тому , що дійсно, навіть я російськомовна людина з великою для себе насолодою нахожув в УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ.

Це наприклад ШАЛЕНЕ ДО БЕСТЯМИ КОХАННЯ! Господи !Скільки в цьому відтінків почуттів!А чумацький шлях і багато –багато іншого!

Відповідь:

Мова не про те, що всюди в усіх мовах знайдуться перекладачі різної кваліфікації. Однак різні виразні можливості різних мов, це незаперечний факт, шановний Андрей.

___**Було:** 19.03.13 Юрій Бородатий 08:10 <http://goo.gl/Pkv2F4>

Російська мова створювалась як мовний однострій імперії. На великій території мала існувати лише одна проста і зрозуміла всім мова — так вимагали інтереси деспотичного керування людьми.

Але таке злоторне призначення наклало відбиток на ауру і карму самої російської мови. Ставши засобом зла вона сама по собі є злом якого слід сторонитись. Адже мова і людина взаємотворять одне одного..

Відповідь:

На користь цього, що Ви тут сказали, є повно очевидних фактів, на жаль

___**Було:** Едуард Котов 19 марта 2013, 07:54 <http://goo.gl/hvaFVG>

Так много слов,чтобы сказать :Украинский язык-это прекрасно,а русский– такая дрянь.

Відповідь:

Не треба крайнощів, шановний Едуард Котов. Як технічна, російська мова цілком придатна для користування. Але вона на жаль не може передавати глибокі справжні людські почуття та правдиві щирі людські взаємини. А хіба не це потрібно людям перш за все, в людському спілкуванні, щоб розуміти один одного?

___**Було:** <http://h.ua/story/373921/> Константин Руднев 11:20 19/03/13

Если я вам напишу и аргументированно докажу, что украинский язык извращает мышление, и является чем-то чужеродным и вредным, ваша реакция будет, полагаю, такой же. Так что не удивляйтесь, что при набрасывании навоза на вентилятор качество воздуха не улучшается.

Відповідь:

Просто написати, і аргументовано показати, як це зроблено в даній статті, це дві ну дуже відмінні між собою речі, шановний Константин Руднев. Ну а показувати Ваші емоції, у відповідь на факти, як Ви тут

учиняєте, нагадує нам ще раз про те, що: "Очевидные факты, которые, по мнению европейца, должны были неизбежно изменить представления первобытного человека, заставить его пересмотреть какие-то убеждения, не оказывают почему-то на него никакого действия. А попытки убеждать и доказывать приводят зачастую к результатам, диаметрально противоположным тем, которые ожидались. "

___**Було:** 19.03.13 <http://politiko.ua/blogpost92143> Юрій Бородатий 09:33
Адже саме якраз українська мова, своєю точністю й відповідністю реаліям природи, а перш за все людських взаємин, стоїть на перешкоді російськомовному остаточному гальмуванню розвитку людини на рівні згаданого вище того первісного мислення, яке є результатом російськомовного виховання.

=====

Тому й вони з українською мовою так запекло воюють..

Питання знищення української мови стало для них питанням їх остаточної перемоги в Україні.

Вони думають приблизно так: виженемо амбітних українців за кордон на заробітки, а тут виховуватимемо їх дітей через телевизор і комп'ютер російською мовою і зробимо "русскімі" а отже ніякими — нашими московськими рабами.

Русин Соцнац 09:51

[...]Українці — це не нація, це руські жителі прикордоння Русі. Україна — (від у краю).

Сергей Днепровец 09:59

Украина це слов'янское слово и очень простое))Его корень может иметь тока два значения —1 у края. 2 украсть.

Сергей Днепровец 10:29

и в летописях встречается-"залесская оукраина"

Відповідь:

Ну це теж результат русифікації: яким же це принципово тупим треба бути, щоб постійно намагатись виводити українську назву Україна не з української, а з чужої українцям російської мови.

___**Було:** Lucerna [18:02; 19 марта 2013 г.] на olex [01:10; 19 марта 2013 г.]

http://www.bookclub.ua/forums/?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=0&forum_pp=20

Випадок тяжкий. Клінічний. Через недолугість купки недоперекладачів вилити стільки бруду на мову і на більшу частину форумчан. Як видно, твоє мислення українська мова не врятувала. А може у тебе просто

надлишок жовчі чи отрути якоїсь в організмі і її треба негайно кудись злити? Так для цього ж є форуми твоїх однодумців.

Відповідь:

Все добре, шановна Lucerna, всі Вас тут думаю люблять і глибоко поважають. Не варто так хвилюватися — нічого чогось нового тут нема, все досить добре і давно відоме. Але якби Ви знайшли в першому матеріалі щось хоч одне, окрім Ваших шановних емоцій — що б зуміли заперечити, то не приховуйте, покажіть. Інакше Ваші негативні емоції, коли без чогось конкретного хоч одного, означатимуть, що Ви в кожному там слові бачите правду, і нічого, крім правди, але та правда Вам дуже не до вподоби.

___**Було:** Валерий Ивашковец 19 марта 2013, 19:20

<http://maxpark.com/community/90/content/1883627>

Странно — чому же русских учёных с мировым именем целая плеяда, а украинских —пшик?...

Відповідь:

Не дивно, що Ви таку дурницю написали тут, шановний Валерий Ивашковец. Хоч доречно буде зауважити, що дурниці в московській інфоканалізації, з якої Ви черпаете "інфу", це мабуть найкраще, що в ній є. Насправді ж серед русских учоних, з світовим чи якимось іншим імям, Ви не знайдете жодного такого, в якого б серед предків був хоч один рускій. Так що не там Ви шукаєте пшик, шановний Валерий Ивашковец.

___**Було:** Lucerna [19:05; 19 марта 2013 г.] на olex [18:34; 19 марта 2013 г.]

<http://ow.ly/Xdh3j>

Цитати про неповноцінність російської мови і її носіїв по-перше, видерті з кров'ю, а по-друге, вони ж написані на тій самій неповноцінній мові, людьми із неповноцінним мисленням, тобто істиною бути не можуть апріорі, а щирий повноцінномовний українець на них посилається. Якось ото все не грає... Гадюка сама себе за хвіст вкусила?

P.S. За "... нічого чогось нового..." дякую окремо — справжня характеристика мислення (прошу помітити, на мову я не посилаюсь)

Відповідь:

Не наводити ж усіх текстів, перелічених в Літературі? Доводиться обирати найбільш актуальне в них. Але якщо Ви знайдете там щось, що би суперечило процитованому, то наведіть, навіщо голослівно з такою експресією "видерті з кров'ю" писати. Видно емоції Вас міцно обсіли. А підтвердження вірності процитованого легко побачити будь-де, навіть в нашому з Вами тут маленькому діалозі нема проблем.

Що ж до нормальної придатності російської мови (Ваші слова про неповноцінність, це тільки Ваші слова, які Ви зопалу висловили), що ж до придатності російської мови в технічному розумінні, то і про це щойно в цій же темі йшлося, правда не тут, а в макспарку з Едуардом Котовим, детальніше можете проконтролювати тут: <http://ow.ly/XdgSH>

___**Було:** dandi [20:33; 19 марта 2013 г.] на Lucerna [19:05; 19 марта 2013 г.]

<http://ow.ly/XdgY2>

Повністю підтримую. Прочитавши опус Олександра я помітив декілька серйозних помилок в орфографії і вставлянні суржикових слів. І в мене з'явилася думка, що якби англієць взявся несповна розуму перекласти цей твір, плюс до того він був би лінтюхом, або лінтяєм, Олександр краще знає, або вчився через пень колоду, то як в такому випадку виглядав би переклад.

Відповідь:

У Вас вибір, шановний dandi — якщо Ви звичайно не вважаєте себе за безчесну людину — або навести тут і зараз, що то за помилки Ви помітили, або попросити пробачення, що у Вас вийшла, не спеціально, брехня про нібито якісь помилки, тому що Вам просто здалось, що помилки, бо дуже хотілось, а перехреститись якось не вийшло.

___**Було:** dandi [23:32; 19 марта 2013 г.] на olex [22:36; 19 марта 2013 г.]

http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20

Це тільки для того, щоб не звинувачували в наклепі. Цитата з Вашого "твору про мовознавство": —Дана назва книги, не відповідає сюжету книги(як належить). Тому саме назва "Гостя" буде більш правильніша, і зрозуміліша. Тільки в цих двох реченнях Ви можете знайти декілька помилок із роздільними знаками і в двох словах. До того, "належить" не відповідає тому сенсу речення, в якому його використано. Треба писати, як належить, а то виходить "сюжет" "належить", встане і піде шукати де його краще перекладуть на українську мову. Тому. треба було хреститися Вам і писати з підручниками "Української мови", де написані ПРАВИЛА. Далі не бачу сенсу продовжувати, кожен може прочитати Ваше творіння і переконатися хто кого оббріхує.

Відповідь:

Он воно що, Ви просто безграмотна людина, яка навіть з другого разу не помічає, що ті слова є цитатами реплік інших людей. А вони ж і в лапках, і перед ними прямо вказано: "Наведемо деякі характерні сентенції від

таких людей:". Чужих слів, цитуючи, коригувати не можна, навіть якщо там помилки — це я Вам на всяк випадок, якщо Ви не в курсі. То Ви збираєтесь навести, де саме помилки в _моїх_ словах, а не в чужих цитатах? Чи попросите пробачення — якщо Ви звичайно не вважаєте себе за безчесну людину — що у Вас вийшла, не спеціально, брехня про нібито якісь у мене помилки, тому що Вам просто здалось, що то мої, а не чужі помилки, бо Вам так дуже хотілось, а перехреститись якось не вийшло?

___**Було:** Lucerna [20:36; 19 марта 2013 г.] на olex [20:03; 19 марта 2013 г.]

http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20

Про неповноцінність висновків виходить з цитат і висловлювань, наведених вище. До речі, самі цитати цілком голослівні і не підкріплені жодними конкретними прикладами.

Про "нормальну"(???)придатність російської мови в "технічному розумінні" теж не зрозуміло, враховуючи що: "... умовою "істини" для російськомовної свідомості, для значної більшості її носіїв, не є відповідність фактам дійсності, чи там здоровому глузду та елементарній логіці". При такому розкладі мова не може бути придатною взагалі в будь-якому плані!, а отже цитати самі себе заперечують.

P.S. "емоції обсіли"??? Я завжди вважала, що людина без емоцій — труп, особливо там, де вони доречні (наприклад при обливанні брудом чогось дорогого для людини)

Відповідь:

Це Ви про російську мову, коли пишете "чогось дорогого для людини"? Але раз так, то Ви зацікавлені в ясному баченні даного дорогого Вам цього чогось.

Тим часом нееквівалентність, різна виразна здатність мов, в тих чи інших сферах існування людини, це ж зовсім не секрет, і то не тільки серед мовознавців.

В наших же краях, де в багатьох місцях вже створені практично всі умови для того, щоб українці повністю припинили користуватись рідною мовою рідного народу і перейшли на мову сусіднього російського народу, питання порівняння між собою можливостей саме якраз російської та української мов суттєво актуальне. Зокрема для того, щоб знайти відповідь на питання, в що ж зрештою виллється для Вашої дитини, якщо Ви приймете рішення посприяти московським холуям в справі її ізоляції від рідної мови рідного народу, тобто виховувати її в повністю російськомовному оточенні.

Якщо Вам не байдужа доля власної дитини, то Ви просто зобов'язані розібратись в цьому питанні. Саме для того, щоб допомогти це зробити і призначений даний матеріал.

Що ж стосовно повноцінності чи неповноцінності, то це досить таки суб'єктивна категорія. Я маю на увазі, дуже залежна від того, хто оцінює. Наприклад, якщо для когось (я ніколи не приховував, що цим словом маю на увазі московську банду убивць) дуже цінною є можливість так маніпулювати людьми, щоб скажімо при потребі використати тих людей та їхніх дітей як гарматне м'ясо, то жодної іншої більш повноцінної для нього мови, аніж російська мова, в природі не існує. А те, що перш за все перешкоджає маніпулябельності того потенційного гарматного м'яса, тобто українська мова, само собою починає бути для того когось дуже і дуже ненависним предметом, для боротьби проти якого годяться всі засоби. Що ми і бачимо на кожному кроці, тут на українській землі.

І навпаки, коли мені важливо бачити дійсність такою, як вона є насправді, то саме якраз рідна мова мого рідного українського народу для мене є найбільш повноцінною. Саме вона, її точність, виразність й тотальна відповідність дійсності, перш за все в сфері справжніх людських почуттів і правдивих щирих людських взаємин, у тому числі сприяє коригуванню тих уявлень, які не повністю відповідають новим, чи добре раніше прихованим старим фактам.

Усе це стосується перш за все гуманітарного аспекту виразної здатності мов (у тому числі наведена Вами фраза: "умовою "істини" для російськомовної свідомості, для значної більшості її носіїв, не є відповідність фактам дійсності, чи там здоровому глузду та елементарній логіці"). Адже вже давно відомо, що технічний та гуманітарний розвиток людини практично не перетинаються між собою.

Тому Ваші слова: "При такому розкладі мова не може бути придатною взагалі в будь-якому плані!" не відповідають дійсності. Насправді навіть і дуже добра технічна й технологічна підготовка зовсім не суперечить гуманітарній недорозвиненості одної і тої ж самої людини.

___**Було:** dandi [00:59; 20 марта 2013 г.] на dandi [00:21; 20 марта 2013 г.] http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20

Гаразд, як виявляється Олександр ярий опонент і захисник своїх висловів, але не вміє приймати без упередження чужих. Я перед всім товариством приношу Вам сер вибачення за невдало приведений приклад.

На рахунок інших... я настійливо рекомендую взяти і неупереджено самому себе перевірити.

Відповідь:

Це ж Ви написали "я помітив декілька серйозних помилок в орфографії" щодо моїх слів. Але навести їх тут Ви не можете, чи не так. Так що коректніше, з Вашого боку, було б просто забрати назад Ваші слова, яких Ви не можете підтвердити, замість безпідставних рекомендацій "взяти і неупереджено самому себе перевірити".

Однак навіть і те, що Ви тут зробили, шановний dandi, а саме "Я перед всім товариством приношу Вам сер вибачення за невдало приведений приклад", заслуговує, як на мою скромну думку, просто таки найвищої поваги.

___**Було:** 20.03.13 <http://politiko.ua/blogpost92143> Петро Дорошенко 09:41

[...]Зараз УСЯ Україна в кацапиних лапах! УСЯ!!!

Вирвати з тих лап ПІВ-УКРАЇНИ — зараз було б супер-досягненням!

Відповідь:

Розділити Україну, хоча б пополам, це московська мрія номер один: бо цілою московська банда бачить що вдавиться. Цими московськими мріями вже давно заповнений весь інтернет, адже по шматках Україну проковтнути, це без проблем. Так що вільно чи невільно, Ви тут, шановний Петро Дорошенко, чисто московський сексот.

___**Було:** Едуард Котов 19 марта 2013, 22:05

http://maxpark.com/community/90/content/1883627#comment_23861377

Что за бред!Какие корни У Павлова,у Мечникова,У всех русских лауреатов Нобелевской премии ссылка на ru.wikipedia.org Просветите нас..

Відповідь:

Свого часу я бачив дослідження походження деяких російських діячів. І жодного разу серед їхніх предків не було жодного русского. Коли ж я почав було про це говорити, мені спершу заперечували — як і Ви тут — однак після того, як ті, хто заперечували, спробували пошукати самі, то виявили те ж саме: в жодного з російських діячів, походження яких було досліджене, серед предків нема жодного русского. Спробуйте пошукайте сам, коли не вірите. Або розберіться хоча б у власному походженні, де також, можна не сумніватись, нема жодного русского.

___**Було:** Едуард Котов 19 марта 2013, 22:01

http://maxpark.com/community/90/content/1883627#comment_23861377

Милий друже!Ви зовсім не знайомі з російською літературою та філософією?

Напоминаю: Пушкін, Лермонтов, Баратынський, Чаадаєв, Фет, Тютчев, Достоевський, Гончаров, Гаршин, славянофіли, западники, Чехов, Бунін, автори Вех, поети і письменники Серебряного віка, Булгаков, Бунін, Шолохов, і сотні інших. Да все вони не могли передати глибокі людські почуття...

Відповідь:

Не тільки читав, але й висловився щодо причини загибелі російської літератури, на початку 20-го сторіччя: "Проблемы русскоязычности — 2"
<http://maxpark.com/user/olexandr/content/516510>

___**Було:** 20.03.13 <http://politiko.ua/blogpost92143#comment1031996>

Юрій Бородатий 12:32

Нумерація послідовності того, як москалі будуть нас ковтати, на моїй аватарці.

Цей "топ-10" складено на базі річної температури повітря (води) в десяти найгарячіших областях України. Біда (для Москви) в тому, що цю експансію розпочали дуже давно і в процесі русифікації ці регіони стали проблемними. Тепер вони не зможуть обійтись без Заходу, тому Путін хоче захопити всю Україну разом. Це помітно по планах ТС.

Відповідь:

Біда для московської банди перш за все в тому, як на мою скромну думку, що стримати правду стосовно її гігантської злочинної діяльності стає чим далі, тим важче. І тому розмова по суті про найперші засоби московського злочинного оргутворення, а особливо про російську мову — повторю, розмова по суті, з аргументами, фактами, людською логікою і здоровим глуздом, без жодних емоцій, образ, чи там намагання когось принизити — це найгірше, що тільки може собі уявити московська банда убивць. Адже серед російськомовних людей, у тому числі українців, насправді повно розумних, прекрасних, добрих і чесних людей, щодо яких московська банда спить і бачить, як би це повернути їх в свій кадровий склад. А для цього таких людей необхідно надурити. І не тільки таких людей. Спосіб існування московської банди — тотальна брехня. І тільки російською мовою та брехня попадає туди, куди було задумано, діє так, як це було задумано її московськими виробниками. Тому коли ретельно й послідовно притримуватись правди, тільки правди і нічого, окрім правди, то московська банда убивць неминуче спливає на поверхню суспільної свідомості, як замулене дно каламутного ставка, коли дати каламутній воді зійти.

Що ж стосовно проблемності русифікованих регіонів України, то нещодавно я був вражений, коли побачив мапу розповсюдження злочинності на українській землі. Як виявилось, вона _точно_ співпадає з

мапою русифікованості України, і то чим русифікованіший регіон, тим він злочинніший, в точній пропорції.

___**Було:** 20.03.13 <http://politiko.ua/blogpost92143#comment1031996>
Broon NG 21:00

Олег Блогов 13:14 написав:

саме російський переклад назви за головною героїнею є найбільш "логічно обгрунтованим"

=====

значить тупа піндоска назвала свій роман не логічно? Тоді пане, я переконуюсь у правильності умовиводів автора цього посту на 100 відсотків, хоча ще кілька годин тому не був настільки впевнений)))

Відповідь:

Шановний Блогов — далеко не єдиний, хто коли бачить московську "думку", то хай би що там в ній не було, але вона негайно стає його ніби як власною "думкою". Ефективнішого від цього московського засобу маніпуляції ваньками-встаньками, тобто від російської мови, просто нема в природі.

___**Було:** Lucerna [21:28; 20 березня 2013 р.] на olex [10:58; 20 березня 2013 р.] <http://ow.ly/Xdkc0>

Безглузда розмова, але вчора вона мені згодилась хоча б для того, щоб згаяти час в очікуванні, а сьогодні з "Вами" нудно, бо просто не знаєте, куди подіти свою фашистську жовч, і всюди "Вам" ввижаються "московські холоуї", і мова їх не здала, і носії такі самі, ще й поголівно маніпулятори українського народу. Доречі, "Ви" взагалі в курсі, що більша частина цього форуму російськомовна, як власне і я?

А ще відкрийте таємницю, а діти в мене звідки? (я вже не питаю від кого)

Відповідь:

Не така вже й безглузда, якщо розглянути розгортку Вашої поведінки в часі, в цьому топіку. Хоч хамські рецидиви, можливо в дещо послабленому вигляді, мають у Вас тенденцію повертатись, як бачимо. І поцікавтесь поняттям фашизму, шановна Lucerna, бажано поза межами московської інфоканалізації, з якої, так мені ввижається, Ви наразі не в змозі навіть спробувати носика свого поткнути. Адже там у вас в московській інфоканалізації поняття фашизму ну дуже специфічно викручене, покручене і перекручене — куди там Гостьї порівняно із "The Host" братись.

Ну і розкажіть будь ласка, якщо Вам звісно цього не соромно (ні, не звідки і від кого у Вас діти) — розкажіть, будьте добрі, раз Ви вже

рішили зізнатись, а як Вас спіткала русскоязычність? Більшість соромиться про це оповідати, про цей срамотний процес.

Було:

http://maxpark.com/community/90/content/1883627#comment_23861377

Владимир Наумов 21 марта 2013, 00:09

А разве важно, какие у кого корни? Главное, что эти творения были созданы на русском языке! И великолепные, красочные произведения русских поэтов и писателей тому подтверждение. К чему эти языковые испражнения? Что Вы хотите доказать? Что русский язык хуже украинского? Если Вы фанат украинского языка, вы всегда будете искать недостатки в других языках и достоинства в своем. По большому счету стыдно так рассуждать.

Відповідь:

Якби не було важливо "какие у кого корни", то чого б це московська холуйня з таким буквально остервенінням намагалась за вуха, чи як завгодно, притягнути славетного українського атлета Івана Піддубного до нібито рускості? Порівняйте українську і російську статті в вікіпедії про Івана Піддубного — ну який же безнадійно ідіотський вигляд мають брехливі потуги московської холуйні на те, щоб з українця зробити русского.

Було: Astarta [09:26; 21 березня 2013 р.]на olex [09:15; 21 березня 2013 р.]

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20

Олекс, вам собственно чего нужно? Далась вам эта инфоканализация. Где этот "объект" находится, кстати?

Відповідь:

Цей "объект" навколо Вас, він оточує російськомовних, шановна Astarta. Ви бачите його, коли вмикаєте телевізор, адже Ви дивитесь — якщо не тільки російські канали, то крім них іще російськомовні передачі, чи не так. Ви читаєте тільки російськомовні видання. Ви сидите тільки на російських сайтах. І коли Ви занурені, а Ви занурені в це середовище, то Ви і мислите відповідними категоріями — такими, які Вам там в ньому пропонують. Звичайно що Ви і гадки не маєте здогадатись, хто саме Вам пропонує, чим (московські категорії) і як (асоціативні зв'язки російської мови) Вам думати.

Наповнення московської інфоканалізації, коли Ви сидите в її глибині, поставлене московською бандою перед Вашими очима, щоб затулити правду, правду про те, що Ви раб, шановна Astarta — слухняний раб без

власної людської свідомості. Адже свідомість, це ненависний предмет там у вас в московській інфоканалізації, чи може я не правий? Що б Вам там в московській інфоканалізації не заливали в голову, Ви ж не можете критично його сприймати. Навіть коли згодом і відкриється, що то була цілковита лафа і дур, якої світ не бачив, Ви ж наступну таку ж саму порцію московського інфолайна заковтаєте точно так само слухняно, як і ту попередню. Факти дійсності Вас не вчать, для Вас існують тільки московські слова, навіть коли вони сьогодні протилежні вчорашнім, а правда фактів дійсності для Вас — нестерпна. Ви живете в ланцюгах, шановна Astarta, у в'язниці, яку Ви не можете понюхати, спробувати на смак або помацати. У в'язниці для Вашого розуму. Тому Вам так важко зрозуміти людей, яким потрібна правда. Але раз Ви таке питання ставите, то не все так погано. Навіть невеличкий прокол в московськоінфоканалізаційній оболонці, в якій перебувають російськомовні люди, це вже щось круто проблемне для тих, хто займається наповненням московської інфоканалізації — адже їм потрібно або якось латати пробойну, або більш посилено продукувати інфолайно, щоб навколо Вас не утворилася порожнеча, в яку може прийти щось правдиве. Так що не дивуйтесь, коли на Вас прикрикнуть за такі питання.

Було: Astarta [14:16; 21 березня 2013 р.] на olex [13:37; 21 березня 2013 р.]

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20

Это уже клиника. Я бы на вашем месте к психологу обратилась, пока не поздно. Параноя — это серьезный диагноз. Вас окружают, на вас наползают...ну, в общем тёмные силы вас злобно гнетут. А мне плевать на любое инфоговно. Я потребляю только то, что мне по душе. И не тешьте себя иллюзией, что вы свободный человек. Это не так.

Відповідь:

Не плутайте свою шановну персону з моєю скромною особою, шановна Astarta. Я не купую нічого на російській мові, практично не дивлюсь російськомовного телебачення, читаю російською мовою тільки Ваші зауваження. Повірте, відчуття таке, після того, як почав так робити, ніби полуда з очей спала.

Ну Ви ж пам'ятаєте рекомендації проф. Преображенского щодо російськомовної преси? Вона ж стосується і практично всього іншого, я маю на увазі гуманітарну сферу, а перш за все що стосується духовної сфери. З технічними текстами, зауважено, нема жодних проблем, нормально годяться.

___**Було:** Astarta [14:47; 21 березня 2013 р.] на olex [14:37; 21 березня 2013 р.]

http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20

Проф. Преображенский не рекомендовал советскую прессу, ежели вы запам'ятавали. А русский и советский далеко не одно и те же.

Рада за ваше прозріння, тільки с цим прозрінням ви походите на фанатичного християнина или убежденного коммуниста, которые тоже считают себя единственно прозревшими и познавшими истину.

Оглянитесь и увидите, что и на русском и на мове вокруг нас давно америкосовское інформаційное поле. Да и мова с языком наполовину загажены американизмами.

Відповідь:

Ви схоже думаете, що банда, яка сьогодні керує російськомовною пресою, відрізняється від тої, яка в часи собачого серця керувала советскою пресою?

___**Було:** Lucerna [18:48; 21 марта 2013 г.] на olex [09:15; 21 марта 2013 г.]

http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=100&forum_pp=20

і чому мені має бути соромно за свою мову?

Відповідь:

Питання до Вас було, щоб Ви оповіли про те, яким макаром Вашу шановну персону надбала російська мова. Схоже Ви не зрозуміли питання, бува й таке.

Але скоріш за все прекрасно Ви зрозуміли питання — просто Вам соромно, як і всім іншим, раніше чи пізніше нагнутим до русского языка, розказувати, як ця біда трапилась з Вашою шановною персоною. Але чесності сказати, що соромно, не вистачає, на жаль. От Ви і викручуєтесь, досить таки жалюгідно, давайте зізнаємось шановна Lucerna.

Післямова

Відсутність повноцінного, ясного розуміння поняття щастя тягне за собою, окрім іншого, великий і неозорий, який межує з відчаєм, різнобій в його розумінні. І цей різнобій, через очевидність масовості плачевних наслідків дій у відповідності до хибного розуміння щастя, доходить, окрім до зяючої порожнечі в душі і відчуття даремно прожитого життя — зокрема у тих людей, які досягли геть усіх своїх колись хибно поставлених навіть найамбіційніших цілей — до найнегативніших оцінок самого поняття щастя.

Один з варіантів бачення такої негативної оцінки самого поняття щастя, в результаті безнадії щодо точного його розуміння, надала нам (в 1895 р.) Леся Українка в легенді “Щастя”.

В цій легенді оповідається про споконвічне зло, яке не раз виходило із свого потаємного сховку для величезних нищень людей і плодів їхньої праці, і яке згодом щоразу було жакливо розчароване тим, як люди, порівняно швидко після здавалося б нездоланих жахів, відбудовували своє успішне життя.

Далі, замість переповідати сюжет, наведемо закінчення легенди. В ньому йдеться про те, як споконвічному злу зрештою таки вдалося досягнути успіху в його лиховісних, зловорожих щодо людей замислах:

“[...] Злий дух сидів у підземній країні і думав. І він створив думкою своєю дивну постать. Вона була блискуча, як рання зоря, і міняла свій вид щохвилини, як вогонь. Злий дух дав їй життя і назвав її: щастя. Він взяв її на свої дужі крила і полетів з нею геть високо понад землею. Була темна ніч, табори спали, тільки молоді пастухи сиділи навколо багаття — пастухи не спали вночі, — вони співали. Наймолодший грав у сопілку, дивився на зорі, і очі йому були спокійні, як зорі.

З неба покотилася велика блискуча зоря. Пастух покинув сопілку і вхопився за серце. Він бачив зорю, і вона йому серце вразила. Він крикнув у голос: «Дивіться, дивіться!» — і всі дивились туди, куди показувала його рука, — там упала зоря. Вона впала на високу гору, і на горі

спалахнуло світло, горіло і вабило серце. Пастух сказав братам своїм: «Ходім туди!» — і всі пішли до світла. Всі бачили у світлі те, що було їм над життям миле, і всі бачили різно. Їм було так, мов у душі в них горів вогонь. Вони йшли все далі, і світло далі ставало. Вони все йшли, кололи ноги на колюче зілля, шарпали одягу об гострі терни, кров була на слідах їх; йшли і падали один по одному, бо сила покинула їх. А ясна, дивна постать все далі ставала, все більше мінилась і зникла в тумані. Настав день, а вона не верталась, і ніхто не знайшов її. Був знов вечір, і пастухи співали. Вони співали: «О щастя, о ясне, загублене щастя!» І ті пісні отруїли серце всім людям. Всі прагнули щастя, а ніхто не знав його, всі хотіли бачити його, мати його на хвилинку і вмерти потім, бо воно стало їм миле над життям. І кожний бачив його, хоч у сні, хоч на малу хвилинку. На одного воно глянуло коханими очима, іншому заблищало золотом, іншому засіяло світлом слави. Всіх зчарувало воно навіки, і чари його були отрута. Воно летючою зорею падало в серце, і серце починало горіти. Хто раз бачив його, той не забував його до смерті. Пекельний вогонь прокинувся в душах всіх людей. Всі шукали щастя, всі хотіли мати його ціле в своїх руках. Для нього віддавали все найдорожче, губили себе і других, сльози й кров лились річками во ім'я його. А щастя літало по світі зорею, блискавицею, вогником бродячим і ніде не спинялось надовго, і ніхто не мав його ціле в руках. І чутний був великий крик по всій землі: «Щастя! щастя!...» З того часу не стало на землі ясного спокою, потьмарились блискуча божья мрія. І злий дух утішився працею своєю.”

Наскільки ж правдива ця легенда! Адже хіба не найвищою метою прародителя і найбільшого майстра обману, диявола, було раніше і є зараз добиватись перш за все того, щоб поняття найголовнішого камертону устрою людського життя, поняття щастя, було недоступним для розуміння?

З часів Лесі Українки, на жаль, мало що змінилося в суспільній свідомості стосовно ясності розуміння поняття людського щастя. Склалося так, що ключове те, що найбільше цікавить кожного, не може не цікавити, і тому найбільш гідне для того, щоб стати метою найвищої науки, незмінно залишається якщо не тільки для емоційних оцінок, то хіба що як предмет, який розглядається в побутовому контексті з точки зору особистого досвіду. Звичайно що це не додає ясності.

Сподіваюся ця книга зменшує підстави для злого духа утішатись працею своєю — покращує розуміння цього невлесного поняття, поняття щастя.

■ ■ ■

В цю книгу входять, об'єднані єдиною метою показати з різних боків головне для людського життя поняття щастя, раніше опубліковані на різних ресурсах мережі Internet статті. Стаття “Інформаційні технології і людські спільноти” вчергове була суттєво доповнена і перероблена, для більшої ясності викладу її основних положень. Більшість з решту матеріалів, що увійшли в книгу, були різною мірою доповнені, у порівнянні з раніше опублікованими варіантами.

В розділ “Полеміка”, який також виконує роль значної кількості найбільш досконалих з-поміж усіх, які тільки можна собі уявити, рецензій даної книги, увійшли тільки ті діалоги, які, на думку автора, можуть відповісти на такі запитання, які, можливо, виникнуть в когось з читачів — а як не виникнуть, то зацікавлять тим, що в когось виникли. Повні тексти наведених в книзі та інших діалогів автора можна знайти [тут: http://olexlviv.tripod.com](http://olexlviv.tripod.com), а також, в найбільш повному вигляді, з наведенням усіх реплік усіх учасників, в групі новин ukr.politics.

З-поміж можливих варіантів назви для цієї книги, з причини її дотичності до філософських питань, було обрано назву “Філософія щастя”, і був відкинутий інший, найпривабливіший серед інших, варіант її назви “Шлях щастя”.

Назва ж “Дорога до щастя”, яка перша приходить в голову і яку можна зустріти серед сьогодні існуючих публікацій, присвячених цьому питанню, не годиться через те, що така назва прив'язана до хибного уявлення, ніби існує дорога, йдучи якою, будучи при цьому нещасним, можна зрештою колись прийти до остаточного пункту призначення, до щастя, досягнувши якого, далі йти не треба, та й і нема куди — дорога до щастя вже пройдена, як можна навіть думати про те, щоб іти геть від щастя?

Тоді як назва “Шлях щастя” не суперечить тій реальності людського життя, що серед його шляхів, від народження до смерті, є шлях щастя, і що хоч це й один єдиний шлях, але він завжди є. І що він завжди, навіть в найбільш прикрі моменти нашого життя, пролягає зовсім близько до

кожного з нас, і кожен завжди вільний робити вибір, стати на шлях щастя, чи ухилитись від нього. І що цей шлях існує тільки один — як правда, по суті він і є правда. Відхилень же від дороги щастя — безліч, як безліч відхилень і від правди, через що вже давно переважає думка про те, що щасливі всі однаково, а нещасливі — по-різному.

Адже це стосується не тільки сімейного життя, щодо якого у Льва Толстого зауважено: «Всі щасливі сім'ї схожі одна на одну, кожна нещаслива сім'я нещаслива по-своєму», це стосується кожної окремої людини. Бо якщо розуміти щастя не як приз десь наприкінці, а як стан, який підтримується діями в процесі життя, тоді можна бути, і продовжувати далі бути щасливим. І таке буття є дією, забезпечення розуміння якої складає суттєву його складову. Саме це розуміння і є головною задачею людського розуму, бо якщо основним призначенням людського розуму не є людське щастя, то навіщо тоді людині розум?

Уважний читач не думаю що не зауважив того факту, що для того, щоб винести на його суд свої висновки, в розвиток давно раніше установлених фактів щодо людського щастя і його особливостей та законів, автору довелося досить таки глибоко дослідити найактуальніші філософські проблеми, розгляд яких, починаючи із здавалося б чисто технічних питань розвитку інформаційних технологій і досягнутого ще на початку 1980-х років розуміння, що:

(«У творців інтерфейсу людина-машина є остаточна мета: інтерфейс людина-людина») — розгляд суті цих проблем неминуче привів, через

розуміння природи спільнот, у тому числі людських спільнот, до усвідомлення основної мотивації носіїв людських спільнот - щастя. А оскільки дух людських спільнот знаходиться не деінде, а в людських мовах, то поняття щастя не може перебувати в якомусь іншому, окрім національного, контексті.

І це зовсім не якийсь новий висновок, до нього, хоч і без філософського обґрунтування будови спільнот, прийшов Іван Франко:

/* Люди починають переконуватися, що саме багатство, сама наука, сама штука [мистецтво - О.Ф.] не може дати чоловікові повного щастя.

Наскільки чоловік може бути щасливим у житті, він може се тільки в співжитті з іншими людьми, в родині, громаді, нації. Скріплення, утончення того почуття любові до інших людей, до родини, до громади, до свого народу, отсе основна підвалина всякого поступу; без неї все інше буде лише мертве тіло без живої душі в ньому. */ Іван Франко, "Що таке поступ".

В цій роботі Іван Франко розглянув етапи та результати матеріального та суспільного поступу (прогресу), хоч і без спроб вирішити питання про те, в чому полягає його суть. Хоч звісно в наведених вище словах Івана Франка можна побачити, що саме якраз в людських взаєминах він вбачає коріння поступу. А от про національну природу людського щастя він висловився досить таки конкретно.

За більше, ніж десять років участі, з кінця 90-х років 20-го сторіччя, в інтернет-дискусіях щодо найактуальніших для українського народу питань — перш за все з людьми, які представляють собою інтереси, діаметрально протилежні до інтересів українського народу — автор цих рядків (і книги на основі тих дискусій "Українська політологія або Атдадім Львов Палякам"), прийшов до висновку, що хоч розуміння смертельної загрози для українського народу з боку московської банди убивць і найперш життєво важливе, однак для остаточної ліквідації наслідків злочинної московської експансії на нашій землі не зовсім достатнє.

Після вирішення питання зовнішньої безпеки на передній план виходить вічне питання внутрішньої особистої і суспільної організації, фундаментальною основою якої, зрештою, особливо в умовах наступного етапу розвитку людства, який сьогодні через інформаційні технології блискавично опановує усі суспільні процеси, не може бути ніщо інше, окрім людського щастя.

Сподіваюся, ця книга допоможе здолати наявні розбіжності, суперечності й прогалини в розумінні різними людьми поняття щастя, а отже і способів його досягнення — чи хоча б усвідомити необхідність потурбуватися про ясність у цьому основному для кожного людського життя зовсім не примітивному питанні.

Січень-липень 2016

Зміст

Передмова	2
Основні статті	4
Рецепт щастя.....	5
Вступ	5
Визначення	6
Труднощі	8
Подолання труднощів	10
Одна практична порада	14
“Сутністю людського буття є мова”	16
Вступ	16
Одне слово в двох мовах.....	17
Міжмовні запозичення	23
Висновки.....	25
Інформаційні технології і людські спільноти	28
Проблема	28
Визначення	28
Наслідки.....	32
Додаткові статті.....	35
Інформаційні технології: репли — наступний крок	36
Адекватне розуміння суті світової кризи — можливе	40
Як російська мова спотворює мислення	46
Що таке рідна мова, або "какая разніца на каком языке"	54
Преступник і злочинець	59
Чому суржик — це погано	62
Щирі свідомі міркування про матмастерінг	65
Проблеми російськомовності	68
Проблеми російськомовності 2	71
Проблеми російськомовності 3	74
Швейцарська багатомовність.....	77
Шедевр Редьярда Кіплінга “If” в суперперекладі Василя Стуса	79
Полеміка	81
«Рецепт щастя».....	82
“Сутністю людського буття є мова”	105
«Як російська мова спотворює мислення»	135
Післямова	148

Олександр Франчук

Філософія щастя

Після вирішення питання зовнішньої безпеки на передній план виходить вічне питання внутрішньої особистої і суспільної організації, фундаментальною основою якої, зрештою, особливо в умовах наступного етапу розвитку людства, який сьогодні через інформаційні технології блискавично опановує усі суспільні процеси, не може бути ніщо інше, окрім людського щастя.

© Олександр Франчук 2016